

Оуън Колфър

Измамата на Опал

Артемис Фоул 4

ОУЪН КОЛФЪР ИЗМАМАТА НА ОПАЛ

Превод: Марти Беневе

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тази статия е публикувана във феиния Интернет, в сайта *конскочувство.гном*. Смята се, че този сайт се поддържа от кентавъра Вихрогон, технически консултант на Полицията на Нисшите елементи, въпреки че не е доказано. Почти всеки детайл от последващата статия противоречи на официалното изявление от Печатния офис на Полицията.

Всички сме чували обяснението за трагичните събития около разследването на сондата Дзито. Изявлението на Полицията съдържаше малко конкретни факти, предпочитайки да не ни ангажира с детайлите или да поставя под въпрос действията на определена жена офицер.

Знам със сигурност, че въпросният офицер, капитан Бодлива Зеленика, се е държала по примерен начин и ако не са били уменията ѝ като полеви агент, много повече животи са щели да бъдат изгубени. Вместо да вземат капитан Зеленика за изкупителна жертва, Полицията на Нисшите елементи трябва да ѝ даде медал.

Човеците са в центъра на тази история. Повечето от тях нямат достатъчно мозък, за да намерят дупките за краката в панталоните си, но има някои Кални създания, достатъчно умни, за да ме изнервят! Ако разберат за съществуването на селище на феи под земята, ще направят всичко по силите си, за да се разпореждат с жителите му. Повечето Кални създания не са достатъчно умни, за да се справят с висша феина технология. Но има някои хора, толкова умни, че биха могли да минат за феи. Особено един човек. Мисля, че всички знаем за кого говоря.

От както съществуваме само един човек е успявал да ни победи. И наистина ме човърка в копитото, че този определен човек е малко повече от малко момче. Артемис Фоул, ирландският престъпен гений.

Малкият Арти поведе ПНЕ във весел танц през континентите, докато накрая с помощта на феината технология изтриха спомена за съществуването ни от ума му. Дори докато даровитият кентавър Вихрогон натискал бутона, който щеше да изтрие спомените на момчето, той се чудил дали Феиният народ не беше измамен отново. Дали ирландското момче бе оставило нещо, което да му помогне да върне спомените си? Разбира се, че беше оставил, както всички щяхме да разберем.

Артемис Фоул играе значима роля в последващите събития, но за първи път не се опитваше да открадне от Народа, след като беше забравил напълно съществуването ни. Не, геният зад тази история е, всъщност, фея.

Така че кой е замесен в тази трагична история за два свята? Кои са главните феини действащи лица? Очевидно, Вихрогон е истинският герой тук. Без неговите изобретения, ПНЕ щеше скоро да пъди хора от града. Той е невъзпятият герой, който решава загадките на времето, докато екипите на Разузнаването и Изтеглянето се разхождат над земята и обират славата.

Тогавата се появява капитан Бодлива Зеленика, чиято репутация си е направо пожар. Зеленика е една от най-добрите и блестящи офицери на Полицията. Естествен пилот с дарба за полеви импровизации. Не е най-добрата в приемането на заповеди — черта, която ѝ е навличала неприятности в повече от един случай. Зеленика беше феята в центъра на всички инциденти, свързани с Артемис Фоул. Двата почти бяха станали приятели, когато Съветът заповяда на Полицията да изтрие спомените на Артемис и то точно, когато се превръщаше в добро Кално създание.

Както всички знаем, подполковник Юлиус Кореноплод също е имал роля в съдебните процеси. Най-

младият началник с пълна власт в ПНЕ. Елф, който е превел Народа през много кризи. Не е най-лесният човек за общуване, но понякога добрите лидери не стават най-приятели.

Предполагам, че Сламчо Челюстокопач заслужава да бъде споменат. Доскоро Сламчо беше в затвора, но отново успя да намери път навън. Страдащото от газове джудже клептоман игра неохотна роля в много от приключенията на Фоул. Но Зеленика се зарадва на помощта му в тази мисия. Ако не били Сламчо и телесните му способности, нещата щели да се окажат много по-зле, отколкото всъщност бяха. А те бяха много зле.

В самия център на този случай лежи Опал Гномски — феята, която снабдяваше опита на гоблинската банда да превземе Убежище.

Опал излежава доживотна присъда зад лазерните решетки. Или щеше да излежава доживотна присъда, ако някога се възстановеше от комата, в която беше изпаднала, когато Бодлива Зеленика осуети плана ѝ.

Почти една година Опал Гномски гниеше в крилото с изолирани килии в клиниката на доктор Аргон и изобщо не реагираше на магьосниците лечители, които се опитваха да я свестят. През цялото това време тя не промълви и дума, не изяде и залък храна и не прояви никаква реакция от стимуланти. Първоначално, властите бяха подозрителни. „Това е постановка“ — заявяваха те. „Гномски симулира кататония, за да избегне подвеждане под отговорност“. Но с течение на времето, дори най-скептичните бяха убедени. Никой не можеше да се преструва, че е в кома за една година. Със сигурност, не. Феята трябваше да е напълно луда...

ГЛАВА 1

НАПЪЛНО ЛУДА

Клиниката на Дж. Аргон, град Убежище

Светът на Нисшите елементи; три месеца по-рано

Клиниката на Дж. Аргон не беше държавна клиника. Никой не оставаше там безплатно. Доктор Аргон и екипът му от психолози лекуваха само феи, които можеха да си го позволят. От всички заможни пациенти на клиниката, Опал Гномски беше уникална. Беше си направила фонд за спешни случаи около година преди да бъде приета в клиниката в случай че полудее и трябва да плати за лечение. Умен ход. Ако Опал не беше направила фонда, семейството ѝ несъмнено щеше да я премести в някое по-евтино съоръжение. Не че самото съоръжение имаше някакво значение за Гномски, която прекара една година в лигавене и ДНК анализи. Доктор Аргон се съмняваше, че Опал изобщо щеше да забележи, ако мъжки трол биеше с юмруци по гърдите си пред нея.

Фондът не беше единствената причина за уникалността на Опал. Гномски беше пациентът-знаменитост на клиниката. След опита на триадата Бюа Кел да превземе Убежище името Опал Гномски бе станало най-известните четири срички в подземния свят. В крайна сметка, феята милиардер се съюзи с разочарования офицер Трънак Мъх и финансираше триадата. Гномски предаде собствения си вид, а сега собственият ѝ ум предаваше нея.

През първите шест месеца от затварянето на Гномски клиниката беше обсадена от медии, записващи всеки трепет на феята. ПНЕ охраняваше килията ѝ на смени и всеки член на персонала бе подложен на проверка на самоличността и строги погледи. Никой не беше освободен. Дори самият доктор Аргон беше обект на безразборни ДНК тестове, за да се докаже, че е този, за когото се представя. Полицията не поемаше рискове с Гномски. Ако избягаше от клиниката, не само че щяха да станат за посмешище, а и много опасен престъпник щеше да е на свобода в Убежище.

Но с течение на времето, все по-малко камерни екипи се появяваха всяка сутрин на портите на клиниката. В края на краищата, колко часа лигавене можеше да понесе аудиторията? Постепенно, екипите на полицията бяха сведени от дузина на шест и накрая до един полицаи на смяна. Че къде можеше да отиде Опал? Имаше дванадесет камери, насочени към нея двадесет и четири часа в денонощието.

Имаше вграден подкожен сънотърсач в горната част на ръката ѝ и ДНК-то ѝ беше тествано четири пъти дневно. А ако някой наистина измъкнеше Опал, какво щеше да прави с нея? Фейта дори не можеше да стои права, а сензорите показваха, че мозъчните ѝ вълни не се различават бяха нищо повече от равни линии.

Доктор Аргон много се гордееше с пациента-трофей и често споменаваше името ѝ на вечерни партита. Откакто Опал Гномски беше приета в клиниката беше станало модерно да имаш роднина на терапия. Почти всяко богато семейство имаше луд чичо на тавана си. Сега този луд чичо можеше да получи най-добрата и луксозна грижа.

Само ако всяка фея в съоръжението беше възприемчива като Опал... На нея ѝ трябваша само няколко венозни тръби и монитор, който беше повече от платен от таксите ѝ за първите шест месеца. Аргон пламенно се надяваше Опал да не се събуди изобщо. Защото ако го направеше, ПНЕ щяха да я изправят пред съд. А когато я обвиняха в измяна, активите ѝ щяха да бъдат замразени, включително фонда на клиниката. Не, колкото по-дълго траеше дрямката на Опал, толкова по-добре за всички, особено за нея. Заради малките си черепи и големи мозъци, феите бяха податливи на много болести като кататония, амнезия и нарколепсия. Затова беше много вероятно комата ѝ да трае няколко години. Дори ако Опал се събудеше, беше също много вероятно паметта ѝ да си остане заключена в някое чекмедже в големия ѝ феин мозък.

Доктор Аргон правеше обиколки всяка вечер. Вече не практикуваше толкова много, но чувстваше, че е добре за персонала да усеща присъствието му. Ако останалите лекари знаеха, че Джърбал Аргон се държи в течение, те също щяха да се държат в течение.

Аргон винаги оставяше Опал за накрая. Някак си го успокояваше да гледа малката фея, заспала в предпазния си колан. Понякога в много стресиращ ден, Аргон дори завиждаше на Опал за необезпокояваното ѝ съществуване. Когато на феята ѝ идваше в повече, мозъкът ѝ просто

се изключваше, без жизненоважните функции. Все още дишаше и понякога мониторите показваха, че сънува. Но освен това, по всички други параграфи, тя бе мъртва.

Една съдбовна нощ Джърбал Аргон се чувстваше по-стресиран от обикновено. Жена му искаше развод, защото не ѝ беше казал повече от шест последователни думи в рамките на две години. Съветът заплашваше да прекъсне правителствените субсидии заради всички пари, които изкарваше от звездните си клиенти и имаше болка в бедрото, която очевидно никакво количество магия не можеше да излекува. Магьосниците казваха, че всичко е в главата му. Явно намираха това за забавно.

Аргон закуца надолу по източното крило на клиниката и проверяваше плазмения картон на всеки пациент, когато минеше покрай него. Трепваше всеки път, когато левият му крак докоснеше пода.

Двете феи санитарни, Мървал и Първоглас Калкан, събираха прах със статични четки пред стаята на Опал. От феите ставаха невероятни служители. Бяха методични, търпеливи и решителни. Когато фея е инструктирана да направи нещо, можеш да бъдеш сигурен, че ще бъде свършено. Плюс това, бяха сладки с бебешките си лица и непропорционално големи глави. Само гледането на фея повдигаше духа на повечето хора. Та те си бяха ходеща терапия!

— Добър вечер, момчета! — каза Аргон. — Как е любимият ни пациент?

Мърв, по-големият близък, вдигна поглед от четката си.

— Все същото, Джери — каза той. — Помислих, че си мръдна пръст по-рано, но е било само трик на светлината.

Аргон се засмя пресилено. Не обичаше да го наричат Джери. Все пак, това беше неговата клиника, заслужаваше малко уважение. Но добрите санитарни бяха като златен прах, а братята Калкан поддържаха сградата безупречна и в отлична форма вече почти две години. Самите Калканови бяха почти знаменитости. Близнаците бяха много редки сред Народа. В последно време, Мървал и Първоглас бяха единствените близнаци, които живееха в Убежище. Бяха се появявали в няколко телевизионни предавания, включително Канто, предаването с най-висок рейтинг по PPTV.

Ефрейтор Лишей Кафяво Водорасло беше на смяна. Когато Аргон стигна до стаята на Опал, ефрейторът беше погълнат от някакъв филм на видеоочилата си. Аргон не го винеше. Да пазиш Опал Гномски беше точно толкова вълнуващо, колкото да гледаш как ти растат ноктите на краката.

— Добър филм? — попита докторът учтиво.

Лишей вдигна лещите.

— Не е зле. Човешки уестърн. Много стреляне и присвити погледи.

— Може ли да го заема, когато приключиш?

— Няма проблем, докторе. Само го дръжте внимателно. Човешките дискове са много скъпи. Ще ви дам специална кърпа.

Аргон кимна. Сега вече си спомни Лишей Кафяво Водорасло. Офицерът от ПНЕ беше много придирчив относно притежанията си. Вече беше написал две оплаквания до борда на клиниката за изпъкнал нит на пода, който одраскал ботушите му.

Докторът погледна картон на Опал. Стенният екран показваше постоянно обновен поток от информация от сензорите, прикрепени към слепоочията ѝ. Нямаше промяна, нито пък той очакваше да има. Жизнените ѝ показатели бяха нормални, а мозъчната дейност — минимална. По-рано сънуваше, но сега умът ѝ се беше успокоил. И накрая, сякаш имаше нужда да му се каже, сънотърсачът в ръката ѝ го информира, че Опал Гномски е точно там, където трябваше да бъде. По принцип, сънотърсачите бяха имплантирани в главата, но черепите на феите бяха прекалено крехки за всякаква локална хирургия.

Джърбал въведе личния си код в клавиатурата на подсилената врата. Вратата се плъзна и разкри просторна стая с нежно пулсиращи подови светлини. Стените бяха от мека пластмаса и нежните звуци на природата се изсипваха от вградените колони. В момента ручей се разбиваше в плоска скала.

В средата на стаята висеше Опал Гномски в предпазен колан. Презрамките бяха подплатени с гел и се приспособяваха автоматично при всяко движение. Ако Опал се събудеше наистина, коланът щеше да се задейства дистанционно да се запечата като мрежа, така че да не ѝ позволи да се нарани или да избяга.

Аргон провери електродите, за да се увери, че стоят здраво на челото на Гномски. Повдигна един от клепаците на феята, насочвайки

светлина от писалка към зеницата. Тя леко се сви, но Опал не извърна очи.

— Е, имаш ли нещо да ми кажеш днес, Опал? — попита докторът меко. — Водеща глава за книгата ми?

На Аргон му харесваше да си говори с Гномски в случай че чуваше. Аргументираше се с това, че когато тя се събуди, вече щеше да има готов рапорт.

— Нищо? Нито едно вникване?

Опал не реагира. Така беше от почти една година.

— Е, добре. — Аргон взе проба от устата ѝ с последното топче памук, което беше останало в джоба му — Може би утре, а?

Той завъртя топчето върху гъба на клипборда си. След секунди името на Опал се появи на тънкия екран.

— ДНК никога не лъже — промърмори докторът и изхвърли памучето в кошчето за боклук.

С един последен поглед към пациента си, Джърбал Аргон се обърна към вратата.

— Спокоен сън, Опал — каза той почти нежно.

Той отново се почувства спокоен и почти забрави за болката в крака. Гномски беше по-далеч от всякога. Нямахше да се събуди скоро. Фондът ѝ беше в безопасност.

Невероятно е колко може да сгреши един гном.

Опал Гномски не беше в кататония, но не беше и будна. Беше нещо по средата, плавайки в течния свят на медитацията, където всеки спомен беше мехур от многоцветни светлини, подскачащ леко в съзнанието ѝ.

Още от ранна тийнейджърска възраст, Опал беше последовател на Гола Шуийм, гуруто на прочистващата кома. Теорията на Шуийм се състоеше в това, че съществува по-дълбоко ниво на съня от изпитваното от повечето феи. Състоянието на прочистваща кома можеше да се постигне само след десетилетия на дисциплина и практика. Опал беше достигнала първата си прочистваща кома на четиринадесет години.

Предимствата на прочистващата кома бяха, че феята може да прекара времето за сън мислейки, или в този случай планирайки, и също да се събуди напълно отпочинала. Комата на Опал беше толкова цялостна, че умът ѝ почти се беше отделил от тялото. Можеше да

излъже сензорите и не изпитваше никакъв срам от интравенозното хранене или подпомаганите бани. Най-дългият рекорд за самопричинена кома беше четиридесет и седем дни. Опал беше в кома от единадесет месеца и броеше, въпреки че не планираше да го прави още дълго.

Когато обедини сили с Трънак Мъх и гоблините, знаеше, че ще ѝ трябва резервен план. Схемата им да свалят Полицията на Нисшите елементи беше гениална, но винаги съществуваше шанс нещо да се обърка. В такъв случай нямаше намерение да прекара останалата част от живота си в затвора. Единственият начин да направи чисто бягство беше всички да мислят, че е все още заключена. Затова Опал започна да се подготвя.

Първо трябваше да приготви фонд за клиниката на доктор Аргон. Това гарантираше, че ще бъде изпратена на правилното място, в случай че трябваше да си докара кома. Втората стъпка беше да вкара в клиниката двама от най-доверените от хората си да помогнат с евентуалното ѝ бягство. Тогава започна да източва големи количества злато от бизнесите си. Опал не искаше да се превърне в обедняла изгнаница.

Последната стъпка беше да даде собственото си ДНК и да пусне зелена светлина за създаването на клонинг, който щеше да заеме мястото ѝ в изолираната килия. Клонирането беше абсолютно незаконно и забранено от феиния закон още преди повече от пет хиляди години, от първите опити в Атлантида. Клонирането не беше по никакъв начин точна наука. Докторите така и не успяха да създадат точен клонинг. Клонингите изглеждаха добре, но бяха общо взето черупки с достатъчно мозъчна дейност да задвижва основните функции на тялото. Липсваше им искрата на истинския живот. Напълно пораснал клонинг не приличаше на друго, освен на оригинала в кома. Перфектно.

Опал имаше парникова лаборатория, конструирана далеч от Гномски Индъстрийз и беше пренасочила достатъчно фондове, за да запази проекта активен за две години: точното време, което щеше да отнеме, за да отгледа възрастен клонинг. Тогава, когато поискаше да избяга от клиниката на Аргон, на нейно място щеше да има перфектна реплика на самата нея. Полицията никога нямаше да узнае, че я няма.

Както се оказаха нещата, беше права да планира занапред. Трънак беше неверен и малка група от феи и човеци се погрижи предателството му да доведе до собствения ѝ упадък. Сега Опал си беше поставила за цел да укрепи силата на волята си. Щеше да поддържа тази кома колкото може, защото трябваше да изравни резултата. Вихрогон, Кореноплод, Бодлива Зеленика и човекът Артемис Фоул. Те бяха отговорни за загубата ѝ. Скоро щеше да бъде свободна от тази клиника и щеше да посети тези, които ѝ причиниха такова отчаяние и да им даде малко и на тях. Щом враговете ѝ бяха победени, можеше да продължи с втората част от плана си: да покаже Народа на Калните създания по начин, който не можеше да бъде прикрит с няколко изтривания на паметта. Тайният живот на феите щеше да срещне своя край.

Мозъкът на Опал Гномски отдели няколко щастливи ендорфина. Мисълта за отмъщението винаги ѝ даваше топло и размито чувство.

Братята Калкан гледаха как доктор Аргон куцаше нагоре по коридора.

— Слабоумник! — промърмори Мърв, използвайки телескопичния си вакуумен кол да събере малко прах от ъгъла.

— Ти го каза — съгласи се Глас. — Старият Джери не би могъл да анализира купа волско кърви. Нищо чудно, че жена му го напуска. Ако беше толкова добър като психиатър, щеше да забележи това.

Мърв прекъсна вакуума.

— Как се справяме?

Първоглас провери лунометъра си.

— Осем и десет.

— Добре. Какво прави ефрейтор Кафяво Водорасло?

— Все още гледа филма. Това момче е перфектно. Трябва да го направим тази нощ. От ПНЕ може да пратят някой умен за следващата смяна. Ако чакаме още малко, клонингът ще порасне с още два сантиметра и половина.

— Прав си. Провери шпионските камери.

Глас повдигна капака на нещо, което приличаше на санитарска количка, окичена с мопове, парцали и спрейове. Скрит под поднос с вакуумни дюзи имаше цветен монитор, разделен на няколко прозореца.

— Е? — изсъска Мърв.

Глас не отговори веднага, давайки си време да провери екраните. Видеопотокът беше от много микрокамери, които Опал беше инсталирала около клиниката преди затварянето си. Шпионските камери бяха всъщност генетично проектиран органичен материал. Така че картината, която изпращаха, беше наистина буквално на живо. Първите в света живи камери. Напълно неоткриваеми за детектори за бръмбари.

— Само нощен екип — каза той най-накрая. — Никой в този сектор, освен ефрейтор Идиот ей там.

— Ами паркингът?

— Чисто е.

Мърв протегна ръката.

— Добре, братко. Това е. Няма връщане назад. Вътре ли сме? Искаме ли Опал Гномски обратно?

Глас издуха кичур черна коса от кръглото си око.

— Да, защото, ако се върне сама, Опал ще намери начин да ни накара да страдаме — каза той, стискайки ръката на брат си. — Така че да, вътре сме.

Мърв извади дистанционно от джоба си. Устройството беше свързано със звуков приемник, вграден във фронтоната на клиниката. Приемникът, от своя страна, беше свързан с балон киселина, който лежеше върху главния хранващ куб на клиниката на разклонителната кутия на паркинга. Втори балон стоеше над резервния куб в мазето за поддръжка. Като санитарии на клиниката беше лесно за Мърв и Глас да поставят балоните с киселина предната вечер. Разбира се, клиниката на доктор Аргон беше свързана и към главната мрежа, но ако се изключеха кубовете, щеше да има двуминутен интервал преди главното хранване да започне да действа. Нямахше нужда за повече сложни договорености; в края на краищата, това беше медицинско съоръжение, а не затвор.

Мърв си пое дълбоко дъх, удари леко предпазния капак и натисна червения бутон. Дистанционното изпрати команда през инфрачервени лъчи, активирайки два звукови експлозива. Експлозивите изпратиха звукови вълни, които взривиха балоните и те стовариха киселинното си съдържание върху хранващите кубове на клиниката. След двадесет секунди двата куба бяха напълно разядени и цялата сграда потъна в мрак. Мърв и Глас бързо сложиха очила за нощно виждане.

Когато захранването се изключи, дълги зелени светлини започнаха леко да пулсират по пода, насочвайки пътя към изходите. Мърв и Глас се движеха бързо и целенасочено. Глас насочваше количката, а Мърв отиде право при ефрейтор Кафяво водорасло.

Лишей дърпаше видеоочилата над очите си.

— Хей — каза той, дезориентиран от внезапния мрак — Какво става тук?

— Спиране на тока — каза Мърв, като се блъсна в него с премерена тромавост. — Тези жици са истински кошмар. Казвах на доктор Аргон, но никой не иска да харчи пари по поддръжката, когато има луксозни маркови коли за купуване.

Мърв не бърбореше за забавление; чакаше разтворимото приспивателно, което беше притиснал до китката на Лишей, да подейства.

— Говори ми — каза Лишей, мигайки много по-учестено от обикновено — Лобирам за нови шкафове в Централното управление. Много съм жаден. Някой друг жаден ли е? — Лишей замръзна, вцепенен от серума, който се разпространяваше в организма му. Полицаят щеше да се възстанови от него след по-малко от две минути и веднага щеше да започне да се чуди. Нямах да има никакъв спомен за безсъзнанието си и с малко късмет нямаше да забележи времеви пропуск.

— Тръгвай — каза ясно Глас.

Мърв вече го нямаше. С лекота въведе кода на доктор Аргон във вратата на Опал. Той направи това по-бързо, отколкото Аргон някога щеше, в резултат на часове, прекарани в упражнение върху открадната клавиатура в апартамента си. Кодът се променяше всяка седмица, но братята се увериха да са пред нейната стая, когато Аргон правеше обиколките си. Феите обикновено имаха кода до средата на седмицата.

Светлината на таблото, захранвано от батерия, светна зелена и вратата се плъзна. Опал Гномски висеше кротко пред него, провесена от колана си като буболечка в екзотичен пашкул.

Мърв я свали долу с лебедка в количката. Движейки се оживено и с упражнявана прецизност, нави ръкава на Опал и откри белега в горната част на ръката ѝ, където беше поставен сънотърсачът. Той хвана твърдата буца между палеца и показалеца си.

— Скалпел — каза и протегна свободната си ръка. Глас му подаде инструмента. Мърв си пое дълбоко дъх, задържа го и направи едноинчов разрез в плътта на Опал. Завъртя показалеца си в дупката и извади електронната капсула. Беше обвита в силикон и едва с размера на болкоуспокояващо.

— Запечатай го — заповяда.

Глас се наведе близо над раната и сложи палец на всеки край.

— Излекувай я — прошепна той и сини искрици феина магия започнаха да правят кръгове около пръстите му, потъвайки в раната. След секунди пластове кожа се затвориха заедно, само бледорозов белег показваше, че изобщо е имало разрез — белег, почти идентичен на този, който вече съществуваше. Собствената магия на Опал се беше изтощила преди месеци, след като не беше в състояние да изпълни ритуала за възстановяване на силата.

— Госпожице Гномски — каза Мърв оживено. — Време за ставане. Хоп-хоп!

Той освободи Опал напълно от колана ѝ. Феята в безсъзнание се строполи на капака на почистващата количка. Мърв я зашлеви през устата, оставяйки розовина по бузата ѝ. Дишането на Опал леко се ускори, но очите ѝ останаха затворени.

— Разтърси я — каза Глас.

Мърв измъкна полицейска вълшебна пръчица от якето си. Той я зареди и докосна Опал по лакътя. Тялото на феята се замята на пристъпи и Опал Гномски се събуди като от кошмар.

— МЪХ! — изкрещя тя. — ТИ МЕ ПРЕДАДЕ!

Мърв я грабна за раменете.

— Ние сме, госпожице Гномски, Мървал и Първоглас. Време е!

Опал го изгледа ужасена.

— Калкан? — каза тя след няколко дълбоки вдишвания.

— Точно така. Мърв и Глас. Трябва да вървим.

— Да вървим? Какво имаш предвид?

— Да си тръгнем. Имаме около минута.

Опал разтърси глава, прогонвайки замаяността след трансa.

— Мърв и Глас. Трябва да вървим.

Мърв ѝ помогна да слезе от капака.

— Точно така. Клонингът е готов.

Глас отлепи фолио, което покриваше фалшиво дъно на количката. Вътре лежеше реплика на Опал Гномски, облечена в комакостюма на клиниката на доктор Аргон. Клонингът беше идентичен до последния фоликул. Глас премахна кислородна маска от лицето на клонинга, издърпа го от мястото му и започна да я пристяга в ремъците.

— Забележително — каза Опал и погали кожата на клонинга с кокалчетата на пръстите си — Толкова ли съм красива?

— О, да — каза Мърв. — Толкова и повече.

Изведнъж Опал нададе пронизителен писък.

— Идиоти! Очите му са отворени! Може да ме види!

Глас бързо затвори клепачите на клонинга.

— Не се тревожете, госпожице Гномски, не може да каже на никого, дори ако мозъкът му разпознае какво вижда.

Опал се покатери замаяно на количката.

— Но очите му могат да регистрират изображения. Вихрогон може да реши да провери. Този проклет кентавър!

— Не се косете, госпожице Гномски! — каза Глас, като сгъна фалшивото дъно над господарката си. — Много скоро това ще е най-малката грижа на Вихрогон.

Опал си сложи кислородната маска.

— По-късно — каза тя, гласът ѝ беше заглушен от пластмасата — Ще говорим по-късно.

Гномски потъна в естествен сън, изтощена дори от това малко усилие. Можеше да минат часове, докато феята се събудеше. След кома с такава дължина, беше много вероятно дори Опал да не е толкова умна, колкото някога беше.

— Време? — каза Мърв.

Глас погледна към лунометъра.

— Остават трийсет секунди.

Мърв приключи да закопчава ремъците, както си бяха. Като спря само за да избърше пот от веждата си, направи втори разрез със скалпела си, този път в ръката на клонинга, за да сложи там сънотърсача. Докато Глас запечатваше раната със струя магически искрици, Мърв подреждаше почистващите принадлежности върху фалшивото дъно на количката.

Глас изригна нетърпеливо.

— Остават осем секунди, седем. Богове, това е последният път, когато измъквам шефката от клиника и я заменям с клонинг.

Мърв завъртя количката на колелца и я забута към отворения вход.

— Три... Две...

Бяха навън и вече бутана вратата зад себе си.

— Едно...

Ефрейтор Кафяво Водорасло се изправи леко и веднага започва да изтрезнява.

— Хей... Какво по... Много съм жаден. Някой друг жаден ли е?

Мърв натъпка очилата за нощно виждане в количката, мигайки капка пот от клепача си.

— От въздуха е. Аз се дехидратирам постоянно. Имам ужасни главоболия.

Лишей стисна основата на носа си.

— И аз. Ще напиша писмо веднага, щом се върнат светлините.

Точно тогава светлини се върнаха, примигвайки една след друга по дължината на коридора.

— Ето — усмихна се Глас — Паниката свърши. Може би сега ще ни купят нови вериги, а, братко?

Доктор Аргон се показва изневиделица в коридора, почти спазвайки темпото на мигащите светлини.

— Предполагам, че бедрото ти е по-добре, Джери? — каза Мърв.

Аргон игнорира феите с широко отворени очи и пресечен дъх.

— Ефрейтор, Кафяво водорасло — изпъхтя той. — Гномски, тя ли е? Тя...?

Лишей завъртя очи.

— Успокойте се, докторе. Госпожица Гномски виси там, където я оставихте. Погледнете!

Аргон сложи длани на стената, първо проверявайки жизнените показатели.

— Добре, няма промяна. Няма промяна. Две минути пропуск, но всичко е наред.

— Казах ви — каза Лишей. — И докато сте тук, трябва да поговорим за ужасните главоболия, които имам.

Аргон го избута настрани.

— Трябва ми топче памук. Глас, имаш ли?

Глас потупа джобовете си.

— Съжалявам, Джери, нямам.

— Не ме наричай Джери! — изрева Джърбал Аргон, махайки капака на почистващата количка. — Трябва да има памучни топчета тук някъде — каза той и пот залепи тънки коси на голямото му гномско чело. — Това е санитарска кутия, за бога! — изтъпените му пръсти дращеха през кутията, одирайки фалшивото дъно.

Мърв го избута с лакът, преди да открие тайното отделение или шпионските екрани.

— Ето, докторе — каза той и грабна сноп памучни топчета. — Месечен запас. Забавлявайте се.

Аргон извади едно топче, захвърляйки останалите.

— ДНК никога не лъже — промърмори той, докато вкарваше кода си — ДНК никога не лъже.

Той влетя в стаята и грубо натри устата на клонинга. Братята Калкан затаиха дъх. Очакваше се да бъдат извън клиниката преди това. Аргон завъртя главата на клечката върху гъбата на компютъра си. След момент, името на Опал Гномски се появи на екрана.

Аргон изпусна масивна въздишка, облегна двете си ръце на коленете си и хвърли на останалите засрамена усмивка.

— Съжалявам. Паникьосах се. Ако изгубим Гномски, клиниката никога няма да го преживее. Малко съм параноичен, предполагам. Лицата могат да бъдат сменени, но...

— ДНК никога не лъже — казаха близнаците едновременно.

Лишей отново сложи очилата си.

— Мисля, че доктор Аргон има нужда от почивка.

— Говори ми — изсмя се полупресилено Мърв и подкара количката към служебния асансьор. — Както и да е, трябва да вървим, братко. Трябва да разберем причината за спирането на тока.

Глас го последва надолу по коридора.

— Някаква идея какъв може да е проблемът?

— Имам предчувствие. Да видим паркинга или мазето.

— Както кажеш. Все пак, ти си по-големият брат.

— И по-умният — каза Мърв — Не забравяй това.

Феите продължиха надолу по коридора, оживеното им бърборене прикриваше факта, че коленете им трепереха, а сърцата им избиваха ребрата им. Не започнаха да дишат нормално, докато не премахнаха

доказателството за киселинните бомби и бяха в безопасност във вана си, на път за вкъщи.

В апартамента, който делеше с Глас, Мърв освободи Гномски от запечатаното ѝ скривалище. Всяка тревога за намаленото IQ на Опал изчезна. Очите на работодателката им бяха светли и осъзнати.

Мърв ѝ помогна да седне на нисък диван.

— Всичко е на място. Фондът, хирургът, всичко.

Опал отпи жадно направо от кана с вода от ядрото на земята на масата за кафе.

— Добре, добре. Ами враговете ми?

Глас застана до брат си. Двата бяха почти идентични, с изключение, че веждите на Мърв бяха малко по-широки. Той винаги е бил умният.

— Следяхме ги, както помолихте.

Опал спря да пие.

— Помолила?

— Казахте — запелтечи Глас. — Имах предвид, както казахте, разбира се.

Очите на Гномски се свиха.

— Надявам се братята Калкан да не са развили никакви независими схващания, откакто заспах.

Глас се наведе леко, като почти се поклони.

— Не, не, госпожице Гномски. Живеем, за да служим. Само за да служим.

— Да — съгласи се Опал. — И живеете, докато служите. Сега, враговете ми. Вярвам, че са добре и щастливи.

— О, да. Юлиус Кореноплод преминава от сила на сила като началник на полицията. Бил е номиниран за Съвета.

Опал се усмихна с вълчата си зловна усмивка.

— Съветът. Какъв дълъг път, за да паднеш. А Бодлива Зеленика?

— Обратно на пълна активна служба. Шест успешни разузнавателни мисии, откакто изпаднахте в кома. Името ѝ беше поставено в листа за повишение в майор.

— Майор, именно. Е, най-малкото, което можем да направим, е да се уверим, че това повишение никога няма да дойде. Планирам да разбия кариерата на Бодлива Зеленика, така че да умре в позор.

— Кентавърът Вихрогон си е все така противен — продължи Глас Калкан — Предлагам особено гадно...

Опал вдигна изящния си пръст, за да го прекъсне.

— Не. Още нищо няма да се случи с Вихрогон. Той ще бъде победен само от интелекта. Два пъти в живота ми някой е успявал да ме надхитри. И двата пъти беше Вихрогон. Просто да го убия не изисква никаква гениалност. Искам го победен, унижен и сам. — Тя плесна с ръце с възхитено очакване. — И тогава ще го убия.

— Наблюдавахме комуникациите на Артемис Фоул. Както изглежда, през последната година човешкото момче се опитва да намери определена картина. Проследихме картината до Мюнхен.

— Картина? Наистина? — зъбни колелца се въртяха в ума на Опал. — Е, да се уверим, че ще стигнем до нея преди него. Може би можем да добавим нещо към неговото произведение на изкуството.

Глас кимна.

— Да. Няма проблем. Ще отида тази вечер.

Опал се изтегна на дивана като котка на слънчева светлина.

— Добре. Това се оказва един прекрасен ден! Сега, изпратете хирурга.

Братята се спогледаха.

— Госпожице Гномски? — каза Мървал нервно.

— Да, какво има?

— Хирургът. Този вид операция не може да бъде обърната, дори от магия. Сигурна ли сте, че не искате да обмислите...

Опал скочи от дивана. Бузите ѝ бяха пурпурни от гняв.

— Да го обмисля? Искаш да го обмисля? Какво мислиш правих през изминалата година? Обмислях! Двайсет и четири часа на ден. Не ме интересува магията. Не магията ми помогна да избягам, а науката. Науката ще бъде моята магия. Сега, без повече съвети, Мърв, или брат ти ще стане единствено дете. Ясно ли е?

Мърв беше зашеметен. Никога не беше виждал Опал толкова ядосана. Комата я беше променила.

— Да, госпожице Гномски.

— Сега, извикай хирурга.

— Веднага, госпожице Гномски.

Опал отново легна на дивана. Скоро всичко в света щеше да се нареди. Скоро враговете ѝ щяха да бъдат или мъртви, или опозорени.

Веднага щом тези променливи станеха консонанти, можеше да продължи с новия си живот. Гномски потърка краищата на острите си уши. Как ли щеше да изглежда, чудеше се тя, като човек?

ГЛАВА 2

ФЕИНИЯТ КРАДЕЦ

Мюнхен, Германия; настояще

Крадците си имат свой собствен фолклор: истории за гениални обири и смъртоносни грабежи. Една такава легенда разказва за египетския крадец на котки Фаисил Махмуд, който се изкатерила по купола на базиликата „Св. Петър“, за да падне върху посещаващ епископ и да открадне владишкия му жезъл.

Друга история се занася до самоуверената жена Червената Мери Конъли, която се обличала като дукеса и си проправила път до коронацията на Краля на Англия с приказки. Дворецът отрича такова събитие да се е състояло, но оттогава понякога по аукциони се появява корона, която много прилича на тази в Лондонската кула.

Може би най-вълнуващата легенда е историята на изгубения шедьовър на Ерве. Всяко дете в началното училище знае, че френският импресионист Паскал Ерве рисувал изключително красиви картини на народа на феите. И всеки търговец на изкуство знае, че картините на Ерве са само втори по стойност след тези на Ван Гог, възлизащи на над петдесет милиона евро.

Има петнадесет картини от феината серия на Ерве. Десет се съхраняват във френски музеи, пет са в лични колекции. Но има слухове, че съществува шестнадесета. В по-висшите престъпни ешелони се носи мълва, че има още една картина на Ерве: „Феиния крадец“, изобразяваща фея, която краде човешко дете. Легендата разказва, че Ерве дал картината като подарък на красива туркиня, която срещнал на Шанз Елизе.

Момичето незабавно разбило сърцето на Ерве и продало картината на британски турист за двадесет франка. След няколко седмици картината била открадната от дома на англичанина. И оттогава била задигана от лични колекции по целия свят. Откакто Ерве нарисувал шедьовъра си, се вярва, че „Феиния крадец“ е била крадена петнадесет пъти. Но това, което прави тези кражби различни от

милиардите, които се случвали по онова време, е, че първият крадец решил да задържи картината. Така решили и всички останали.

„Феиния крадец“ се превърнала в трофей за топ крадците по целия свят. Само дузина знаят за съществуването ѝ и само шепа знаят местоположението ѝ. Картината е за крадците това, което е наградата Търнър за художниците. Който успее да открадне успешно картината, се превръща в най-добрия крадец на своето поколение. Не много знаят за това предизвикателство, но тези, които знаят, много се интересуват.

Разбира се, Артемис Фоул знаеше за съществуването на „Феиния крадец“ и наскоро беше научил местоположението ѝ. Беше неустоим тест за способностите му. Ако успееше да открадне изгубения шедьовър, щеше да стане най-младият крадец в историята, който е успявал.

Телохраниелят му, гигантският евроазиатец Бътлър, не беше много доволен от последния проект на младия си господар.

— Това не ми харесва, Артемис — каза той с басовите си гробовни тонове. — Инстинктите ми казват, че това е капан.

Артемис сложи батерии на видеоиграта, която държеше.

— Разбира се, че е капан — каза четиринадесетгодишният ирландец. — „Феиния крадец“ впримчва крадците от години. Това го прави интересно.

Пътуваха около главния площад на Мюнхен Мариенплац в нает Хамър Х2. Военното превозно средство не беше в стила на Артемис, но щеше да бъде съвместимо със стила на хората, на които се преструваха. Артемис седеше на задната седалка и се чувстваше абсурдно, защото не беше облечен с обичайния си костюм от две части, а с нормални тийнейджърски дрехи.

— Това облекло е абсурдно — каза той, като закопча ципа на анцуга си. — Какъв е смисълът от качулка, която не е водоустойчива? И всички тези логота? Чувствам се като ходеща реклама. И тези дънки не ми стават. Смъкват се чак до коленете ми.

Бътлър се усмихна, поглеждайки в огледалото за обратно виждане.

— Мисля, че изглеждате добре. Джулиет би казала, че изглеждате лош.

Джулиет, по-малката сестра на Бътлър, беше на турне в Мексико с аматорска кеч трупа и се опитваше да пробие при големите.

— Определено се чувствам лошо — призна Артемис. — Като тези високи кецове — как се предполага да тичаш бързо, когато подметките ти са седем сантиметра дебели? Имам чувството, че съм на кокили. Наистина, Бътлър, веднага щом се върнем в хотела, свалям тези дрехи. Липсват ми костюмите ми.

Бътлър отби в Им Тал, където се намираше Интернационалната банка.

— Артемис, ако не се чувствате удобно, можем да отложим тази операция.

Артемис закопча компютърната си игра в раница, която вече съдържаше други типични тийнейджърски неща.

— Абсолютно не. Отне един месец да се организирам за тази възможност.

Три седмици по-рано Артемис направи анонимно дарение на Училището за млади господа „Сейнт Бартълби“ с условието да заведат третокурсниците на екскурзия за Изложението на европейските училища в Мюнхен. Директорът с радост уважи желанието на дарителя. И сега, докато останалите момчета разглеждаха всякакви технологични чудеса на изложението на стадиона „Олимпия“, Артемис беше на път за Интернационалната банка.

Доколкото знаеше директорът Гуини, Бътлър караше ученик, който не се чувстваше добре, обратно в хотелската му стая.

— Крейн и Спароу сигурно местват картината по няколко пъти в годината. Аз определено бих направил така. Кой знае къде ще бъде след шест месеца?

Крейн и Спароу бяха британска адвокатска фирма, които използваха бизнеса си, за да прикрият изключително успешен ентърпрайз за обири и търговия с крадени вещи. Артемис отдавна подозираше, че имат Феиния крадец. Потвърждение пристигна преди месец, когато един частен детектив, който беше рутинно нает да шпионира Спароу и Крейн, ги бе забелязал да местват тубус в банката. Вероятно Феиния крадец.

— Може да не получа друг такъв шанс, докато стана възрастен — продължи ирландското момче. — А толкова дълго чакане не се поставя под въпрос. Франц Херман е откраднал „Феиния крадец“, когато е бил на осемнадесет. Трябва да бия този рекорд.

Бътлър въздъхна.

— Престъпният фолклор казва, че Франц е откраднал картината през 1927г. Той само е посегнал към куфарче. В днешно време има нещо повече, с което да се борим. Трябва да разбием сейф за депозити в една от най-добре охраняваните банки в света, посред бял ден.

Артемис Фоул се усмихна.

— Да. Много биха казали, че е невъзможно.

— Определено биха — каза Бътлър и намери място на колата на паркинга. — Много здравомислещи хора. Особено за някого на училищно пътуване.

Те влязоха в лобито на банката през въртящата се врата, напълно открити за охранителните камери. Бътлър водеше, крачейки решително по златно украсения мраморен под към гишето за запитвания. Артемис се влачеше отзад, клатейки глава на някаква музика на портативния си плейър. Всъщност, дискът беше празен. Артемис носеше огледални слънчеви очила, които скриваха очите му, но му позволяваха да огледа интериора на банката незабелязано.

Интернационалната банка беше известна в определени кръгове с това, че има най-добре защитените депозитни сейфове в света, включително от Швейцария. Носеха се слухове, че ако тези сейфове се отвореха и съдържанието им се изсипеше на земята, една десета от световното богатство щеше да е на купчина на мрамора. Бижута, облигации на приносители, пари в брой, нотариални актове, изкуство. Поне половината беше откраднато от законните си притежатели. Но Артемис не беше заинтересован от тези неща. Може би следващия път.

Бътлър спря пред гишето, хвърляйки огромна сянка върху монитора, който беше поставен там. Слабият мъж, който работеше на монитора, вдигна глава да се оплаче, но помисли пак. Очевидният обем на Бътлър често имаше такъв ефект върху хората.

— Как мога да ви помогна...?

— Лий, полковник Ксавиер Лий. Бих искал да отворя депозитната си кутия — отвърна Бътлър на свободен немски.

— Да, полковник, разбира се. Името ми е Бертолд и аз ще ви асистирам днес. — Бертолд отвори файла на полковник Ксавиер Лий с една ръка, а в другата си въртеше химикалка като малка палка. —

Трябва само да направим обичайната проверка за сигурност. Може ли да ми покажете паспорта си?

— Разбира се — каза Бътлър и плъзна паспорт от Народна република Китай по бюрото. — Не очаквам нищо по-малко от най-строгите мерки за сигурност.

Бертолд взе паспорта в тънките си пръсти, провери снимката, после я сложи на скенер.

— Алфонс — сопна се Бътлър на Артемис. — Престани да шаваш и се изправи, сине. Влачиш се толкова много, че понякога си мисля, че нямаш гръбнак.

Бертолд се усмихна с неискреност, през която и пеленаче можеше да види.

— Алфонс, радвам се да се запознаем.

— Пич — отвърна Артемис със същото двуличие.

Бътлър поклати глава.

— Синът ми не комуникира добре с останалата част от света. Очаквам деня, в който ще се присъедини към армията. Тогава ще видим дали има мъж под всички тези настроения.

Бертолд кимна със съчувствено.

— Аз имам момиче. На шестнадесет години. Харчи повечето ми пари за телефонни обаждания за една седмица, отколкото цялото семейство за храна.

— Тийнейджъри, всичките са еднакви.

Компютърът избибитка.

— А, да, паспортът ви е изчистен. Сега ми трябва само подпис. — Бертолд плъзна ръкописен таблет по бюрото. Дигитална писалка беше прикрепена към него с жица. Бътлър го взе и се подписа на мястото. Подписът щеше да съвпадне. Разбира се, че щеше. Оригиналният почерк беше на Бътлър, защото полковник Ксавиер Лий беше един от псевдонимите, които Бътлър си беше създал през годините. Паспортът също беше автентичен, въпреки че данните в него не бяха. Бътлър го беше купил от секретарката на китайски дипломат в Рио де Жанейро.

Компютърът бипна отново.

— Добре — каза Бертолд. — Наистина сте този, когото казвате. Ще ви заведе до стаята със сейфовете. Алфонс ще ни придружи ли?

Бътлър се изправи.

— Абсолютно. Ако го оставя тук, сигурно ще си докара някой арест.

Бертолд се опита да се пошегува.

— Е, ако мога така да се изразя, полковник, ще бъде на правилното място.

— Смешно, пич — промърмори Артемис. — Трябва да си направиш шоу.

Но коментарът на Бертолд беше правилен. Въоръжени пазачи се показваха из цялата сграда. При първия признак на непристойност щяха да заемат стратегически позиции, заемайки всички изходи.

Бертолд поведе по пътя към асансьор от лъскава стомана, задържайки личната си карта пред камерата над вратата. Банкерът намигна на Артемис.

— Имаме специална охранителна система тук, млади момко. Много е вълнуващо.

— Знам. Мисля, че ще припадна — каза Артемис.

— Без повече настроения, синко — смърри го Бътлър. — Бертолд просто се опитва да води разговор.

Бертолд остана учтив при сарказма на Артемис.

— Може би ще поискаш да работиш тук, когато пораснеш, а, Алфонс?

За първи път Артемис се усмихна искрено и по някаква причина това запрати тръпки по гърба на Бертолд.

— Знаеш ли какво, Бертолд? Мисля, че едни от най-добрите ми работи ще са в банки.

След малко неловката тишина, която беше настъпила, беше прекъсната от глас от малкия говорител под камерата.

— Да, Бертолд, виждаме те. Колко?

— Двама — отговори Бертолд — Един притежател на ключ и един малолетен.

Вратата на асансьора се плъзна, за да разкрие стоманен кубоид без бутони или панели; само камера, издигната в един ъгъл. Пристъпиха напред и асансьорът се активира автоматично. Артемис забеляза как Бертолд изви ръцете си, когато започнаха да се издигат.

— Хей, Бертолд, какъв е проблемът? Това е само асансьор.

Бертолд си наложи да се усмихне, зъбите му едва проблясваха изпод мустака.

— Не пропускаш, нали, Алфонс? Не обичам малки пространства. И тук няма никакво управление, от съображения за сигурност. Изкачването се управлява от бюрото. Ако се повреди, ще разчитаме на пазачите да ни спасят. Това нещо е на практика херметично. Какво, ако пазачът е получил удар или е отишъл за кафе? Всички можем да...

Бръщолевенето на банкера беше прекъснато от съскането на вратата на асансьора. Бяха пристигнали на етаж с депозитните кутии.

— Ето ни — каза Бертолд и избърса челото си с носна кърпичка. Част от хартията остана заклещена в линиите, образувани от тревогата, на челото му и затрепери като ветропоказател на потока на климата. — Виждате ли, безопасно. Няма причина на тревоги. Всичко е наред — засмя се той нервно. — Влизаме ли?

Едър пазач ги чакаше пред асансьора. Артемис забеляза, че държи ръка на колана си, и че кабел на слушалка се спускаше по врата му.

— Willkommen, Бертолд, успя да излезеш цял. Отново.

Бертолд премахна останалата хартия от челото си.

— Да, Кърт, успех, и не си мисли, че присмеха в гласа ти остава незабелязан.

Кърт въздъхна тежко, излизаният въздух размаха пръстите му.

— Моля, извинете фобийния ми сънародник — обърна се той към Бътлър. — Всичко го ужасява, от паяци до асансьори. Учудвам се, че дори става от леглото. Сега, ако може да стъпите на жълтия квадрат и да повдигнете ръцете си на нивото на раменете.

Жълтият квадрат беше подлепен на стоманения под. Бътлър стъпи на него и вдигна ръцете си. Кърт го претърси по начин, който би унижил и митнически служител, и го въведе през металдетектор във формата на арка.

— Чист е — каза той високо. Думите щяха да бъдат подбрани от микрофона на ревера му и изпратени в охранителния отдел. — Сега си ти, момче. Същото нещо.

Артемис се подчини и се провлече на квадрата. Вдигна ръцете си едва шест инча от страните си. Бътлър го изгледа ядосано.

— Алфонс! Не можеш ли да направиш каквото ти казва човекът? В армията щях да те накарам да чистиш тоалетните заради това поведение.

Артемис му върна погледа.

— Да, полковник, но тук не сме в армията, нали?

Кърт смъкна раницата от раменете на Артемис и затършува из съдържанието ѝ.

— Какво е това? — попита той и извади нещо като рамка от закалена пластмаса.

Артемис взе рамката и я разгъна с три пъргави движения.

— Това е скутер, пич. Може да си чувал. Движение, което не замърсява въздуха, който дишаме.

Кърт грабна обратно скутера, завъртя колелата и провери свързващите части. Артемис се усмихна.

— Също е и лазерна резачка, за да разбия кутиите ви.

— Ти си умен всезнайко, момче — изръмжа Кърт и прибра скутера. — А това какво е?

Артемис включи играта.

— Видеоигра. Изобретили са ги, за да не се налага на децата да говорят с възрастни.

— Той е бижу, сър. Иска ми се да имах такъв като него — обърна се Кърт към Бътлър. После потрака с ключовете на колана на Артемис. — Какви са тези?

Артемис се почеса по главата.

— Ъ-ъ-ъ... Ключове?

Кърт звучно щракна със зъбите си.

— Знам, че са ключове, момче. Какво отварят?

Артемис сви рамене.

— Неща. Шкафчето ми. Ключалката за скутера ми. Няколко дневника. Неща.

Охранителят започна да инспектира ключовете. Бяха обикновени ежедневни ключове, не биха могли да отворят сложна ключалка. Но банката имаше правило против ключовете. Само ключовете за депозитните сейфове бяха допускани през детектора.

— Съжалявам. Ключовете остават тук — каза той, като ги разкачи и ги постави върху плоска табла. — Можеш да си ги вземеш на връщане.

— Мога ли да вървя вече?

— Да, моля те, но подай раницата на баща си първо.

Артемис подаде раницата на Бътлър и задейства детектора. Кърт го последва нетърпеливо.

— Имаш ли нещо друго метално? Катарама? Някакви монети?

— Пари? — присмя се Артемис. — Иска ми се.

— Какво задейства детектора тогава?

— Мисля, че знам — каза Артемис. Сложи пръст под горната си устна и я вдигна нагоре. Две метални ленти минаваха по зъбите му.

— Шини. Би могло — каза Кърт. — Детекторът е много чувствителен.

Артемис махна пръстите от устата си.

— И тях ли трябва да сваля? Да ги изтръгна от зъбите си?

Кърт взе предложението на сериозно.

— Не. Мисля, че сме в достатъчна безопасност. Просто премини. Но се дръж добре вътре. Това е трезор, не площадка. — Кърт спря и посочи камерата на главите им. — Запомни, те ще гледат.

— Гледай каквото си искаш — каза Артемис нагло.

— О, ще го направя, момче. Само да се изплюеш на пода и ще те изхвърля от помещението. Насила.

— О, за бога, Кърт — каза Бертолд. — Не бъди толкова драматичен. Знаеш, това не са мрежови телевизионни камери.

Бертолд ги поведе през вратата на трезора.

— Извинявам се за Кърт. Провали се на изпита за специалните сили и свърши тук. Понякога си мисля, че би се зарадвал някой да обере мястото, за да види малко екшън.

Вратата беше кръгла стоманена плоча. С диаметър поне около пет метра. Въпреки размера си, вратата се плъзна леко при допира на Бертолд.

— Перфектно балансирана — обясни банковият служител. — И дете може да го отвори до пет и тридесет, когато се изключва за през нощта. Естествено, трезорът е с времево зададено заключване. Никой не може да отвори трезора до осем и тридесет сутринта. Нито дори президентът на банката.

Вътре в трезора имаше редове и редове депозитни сейфове в различни форми и размери. Всяка кутия имаше правоъгълна ключалка отпред, оградена от фиброоптични светлини. В момента всички те светеха червени.

Бертолд извади ключ от джоба си; беше закачен за колана му чрез преплетен стоманен кабел.

— Разбира се, формата на ключа не е единственото важно нещо — каза той и сложи ключа в главната ключалка. — Ключалките се управляват от микрочип.

Бътлър извади подобен ключ от портфейла си.

— Готови ли сме?

— Когато вие сте готов, сър.

Бътлър прокара пръст по няколко кутии, докато не достигна номер седемстотин.

— Готов съм.

— Много добре, сър. По мой знак. Три, две, едно. Обърнете.

Двамата завъртяха ключовете си едновременно. Предпазната мярка с главния ключ беше, за да се предпазят кутиите от крадец, който може да ги отвори с един ключ. Ако двата ключа не се завъртяха по едно и също време, кутията нямаше да се отвори.

Светлините около двата ключа се смениха от червени в зелени. Вратата на депозитната кутия на Бътлър се отвори.

— Благодаря ви, Бертолд — каза Бътлър и се протегна към кутията.

— Разбира се, сър — отвърна той и почти се поклони. — Ще бъда отвън. Дори с камерата, имаме триминутно инспекционно правило. Така че, ще се видим след сто и осемдесет секунди.

Щом банковият служител изчезна, Артемис погледна бодигарда си озадачено.

— Алфонс? — каза с крайчеца на устата си. — Не си спомням да съм избирал име за героя си.

Бътлър нагласи секундомера на хронографа си.

— Импровизирах, Артемис. Реших, че ситуацията го изисква. Ако мога да кажа, имитирате много добре раздражен тийнейджър.

— Благодаря, стари приятелю. Старая се.

Бътлър взе архитектурна скица от кутията и я разгъна, докато големината ѝ не достигна почти два квадратни метра. Държеше я с изпънати ръце, уж изучавайки дизайна, изобразен на скицата. Артемис погледна камерата, монтирана на тавана.

— Вдигни ръцете си още пет сантиметра и стъпи вляво.

Бътлър направи това небрежно, прикривайки движенията си с кашлица и движение на пергамента.

— Добре. Перфектно. Остани точно там.

Когато Бътлър беше наел кутията при последното си посещение, беше направил много снимки на трезора със скрита камера. Артемис ги беше използвал, за да направи дигитална реконструкция на стаята. Според изчисленията му, сегашната позиция на Бътлър му предоставяше защитено поле от десет метра. В този обсег движенията му щяха да бъдат скрити от камерата. В момента, охраната можеше да вижда само маратонките му.

Артемис облегна гърба си на стена от депозитни сейфове между две стоманени пейки. Хвана с двете си ръце облегалките на пейките, повдигна се и се измъкна от прекалено големите кецове. Момчето внимателно се плъзна по пейката.

— Дръжте главата си наведена — посъветва го Бътлър.

Артемис затършува из раницата си за видеокуба. Въпреки че кутията беше наистина компютърна игра, първоначалната ѝ функция беше рентгенов панел с виждане в реално време. Рентгеновите панели бяха от честа употреба в по-горните престъпни ешелони и беше относително лесно за Артемис да го дегизира като тийнейджърска играчка.

Артемис активира рентгена и го плъзна под вратата на депозитната кутия до Бътлър. Телохранителят беше наел собствената си кутия два дни след Крейн и Спароу. Беше логично кутиите да са една до друга, освен ако Крейн и Спароу не бяха поискали специфичен номер. В такъв случай, бяха обратно в началото. Артемис сметна, че този първи опит да откраднат „Феиния крадец“ имаше четиридесет процента шанс за успех. Нямаше идеални шансове, но единствената му възможност беше да продължи. Най-малкото, щеше да научи повече за защитата на банката.

Малкият екран на играта показва, че кутията е пълна с пари.

— Не — каза Артемис. — Само пари в брой.

Бътлър повдигна вежда.

— Знаете какво казват — никога не можеш да имаш прекалено много кеш.

Артемис вече се беше преместил на друга кутия.

— Не днес, стари приятелю. Но да запазим наема на нашата кутия, в случай че трябва да се върнем.

Следващата кутия беше пълна с легални документи, вързани с ленти. Тази след нея беше претрупана с освободени диаманти върху

поднос. Артемис взе златото в четвъртата кутия. Фигуративно казано. Вътре в кутията имаше дълга тръба, която съдържаше навито платно.

— Мисля, че го намерихме, Бътлър. Мисля, че може да е това.

— Ще имаме достатъчно време да се вълнуваме, когато картината виси на стената в имението Фоул. Побързайте, Артемис, ръцете започват да ме болят.

Артемис запази спокойствие. Разбира се, Бътлър беше прав. Бяха още далеч от притежаването на „Фейния крадец“, ако наистина картината беше изгубеният шедьовър на Ерве. Можеше да е просто пастелна рисунка на хеликоптер на някой горд дядо.

Артемис премести рентгеновата машина на дъното на кутията. Нямаше маркировки на производителя, но често майсторите бяха твърде горди и не можеха да устоят на изкушението да поставят подпис някъде. Дори ако никой друг не знаеше, че има такъв подпис, освен тях. Артемис търсеше двайсет секунди преди да намери това, което търсеше. Вътре в самата врата, на задния панел беше гравирана думата Блокен.

— Блокен — каза момчето триумфално. — Бяхме прави.

В света имаше само шест фирми, които можеха да произвеждат депозитни кутии от такова качество. Артемис беше хакнал компютрите им и намери Интернационалната банка в списъка с клиентите им. Блокен беше малка семейна компания във Виена, която също произвеждаше кутии за няколко банки в Женева и Каймановите острови. Бътлър направи малко посещение в работилницата им и открадна два ключа. Разбира се, ключовете бяха метални и нямаше да убегнат на детектор, освен ако по някаква причина се допускаше метал.

Артемис бръкна в устата си с два пръста, размествайки шините от горните си зъби. Зад самите шини имаше пластмасов фиксатор, към който бяха прикрепени два ключа. Главните ключове.

Артемис завъртя челюстта си за няколко секунди.

— Така е по-добре — каза той. — Помислих, че няма да мога го понеса.

Следващият проблем беше разстоянието. Имаше почти два метра и половина разстояние между дупката за главния ключ на стената и депозитната кутия. Не само беше невъзможно за един човек да отвори

вратата сам, а и всеки, който стоеше до дупката за главния ключ, щеше да бъде напълно видим за охраната.

Артемис извади скутера от раницата си. Дръпна рязко един щифт от муфата и откачи кормилната колона от стойката за крака. Това не беше обикновен скутер. Приятел инженер на Бътлър го беше конструирал от много специфични планове. Стойката за крака беше напълно обикновена, но кормилната колона се превръщаше в телескоп при натискането на бутон, който освобождаваше пружини. Артемис разви едната дръжка и я закачи на другия край на колоната. Имаше цепнатина във всяка дръжка, в които Артемис пъкна по един ключ. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да пъкне всеки ключ в съответстващата му ключалка и да ги завърти едновременно.

Артемис сложи един ключ в кутията на Крейн и Спароу.

— Готов ли си? — попита той Бътлър.

— Да — отвърна телохранителят. — Не отивай и стъпка по-далеч, отколкото трябва.

— Три, две, едно. Давай.

Артемис натисна пружиноосвобождаващия бутон на кормилната колона. Той се размърда през пейката и изтегли телескопичния прът. Докато момчето се движеше, Бътлър въртеше туловището си, така че Артемис да остане защитен от архитектурния план. Той премести плана дотолкова, че да покрие ключалката на главния ключ, без да открива безкраките обувки на Артемис. Въпреки това, целевата кутия, заедно с телескопичния прът, беше видима за времето, което отне на Артемис да постави втория ключ.

Ключалката на главния ключ беше един метър отвъд стоманената пейка. Артемис се наведе, доколкото можа, без да изгуби баланса си, и постави втория ключ в ключалката му. Пасна идеално. Артемис бързо се дръпна назад. Сега Бътлър можеше отново да закрие кутията на Крейн и Спароу. Целият план разчиташе на предположението, че пазачите ще се концентрират основно върху Бътлър и няма да забележат тънък прът да се разтяга към главната ключалка. Помагаше и фактът, че прътът беше точно същият цвят като депозитните кутии.

Артемис се върна към оригиналната кутия и завъртя дръжката. Макаратата и кабелната система вътре в пръта завъртяха другата дръжка по същото време. И двете ключалки светнаха в зелено. Кутията на Крейн и Спароу се отвори. Артемис изпита момент на задоволство.

Приспособлението му беше проработило. И пак, нямаше причина да не проработи: всичко беше подчинено на законите на физиката. Невероятно беше как най-непроницаемата електронна защита можеше да бъде преодоляна с прът, макара и шини.

— Артемис — изстена Бътлър. — Държането на ръце във въздуха започва да става неудобно. Така че ако не възразяваш.

Артемис прекъсна умственото си тържествуване. Все още не бяха излезли от трезора. Той върна дръжките обратно към оригиналната им позиция и дръпна лоста към себе си. И двата ключа изскочиха от дупките си. С натискането на един бутон, прътът се върна обратно към обичайната си дължина. Артемис обаче не сглоби обратно скутера още. Прътът можеше да е нужен, ако трябваше да претърсят други кутии.

Артемис разгледа ключалката с рентгеновия панел, преди да разтвори вратата още по-широко. Търсеше жици или вериги, които можеха да активират второстепенни аларми. Имаше една. Прекъсвач, прикрепен към портативен Клаксон. Щеше да бъде извънредно засрамващо за всеки крадец властите да бъдат известени от буйния вик на тръба за мъгливо време. Артемис се усмихна. Изглежда, Крейн и Спароу имаха чувство за хумор. Може би щеше да ги наеме като негови адвокати.

Артемис откачи слушалките от врата си, разпуквайки частите за ушите. Щом жицата вътре беше открита, той уви по малко около всяка страна на прекъсвача. Сега можеше спокойно да раздели прекъсвача, без да прекъсва веригата. Артемис го раздели. Клаксонът остана тих.

Най-накрая кутията стоеше отворена пред него. Вътре един-единствен тубус стоеше подпрян на задната стена. Тубусът беше изработен от плексиглас и в него имаше навито платно. Артемис взе тубуса и задържа платното към светлината. За няколко секунди наблюдава картината през прозрачната пластмаса. Не можеше да рискува да отвори тубуса, докато не бяха на сигурно място обратно в хотела. Прибързаната работа сега можеше инцидентно да повреди картината. Чакаше години, за да се сдобие с „Фейния крадец“, можеше да почака още няколко часа.

— Работата на четката е непогрешима — каза той и затвори кутията. — Силен размах. Дебели лъчи светлина. Или е Ерве, или

блестящо копие. Мисля, че успяхме, Бътлър, но няма как да бъда сигурен без рентгенови лъчи и анализ.

— Добре — каза телохранилелят и погледна часовника си. — Това може да бъде свършено в хотела. Събирай и да се махаме оттук.

Артемис бутна цилиндъра в раницата си, заедно със сглобения скутер. Той защита ключовете на фиксатора си и сложи обратно шината върху зъбите си.

Вратата на трезора се отвори точно, когато ирландското момче се плъзна в маратонките си. Главата на Бертолд се показа през дупката.

— Всичко наред ли е тук? — попита банковия служител.

Бътлър сгъна скицата и я пхна в джоба си.

— Добре сме, Бертолд. Отлично, всъщност. Можете да ни ескортирате до главното ниво.

Бертолд се поклони леко.

— Разбира се. Последвайте ме.

Артемис беше обратно в ролята на заядлив тийнейджър.

— Много ти благодаря, Бърти. Това си беше тотален удар. Обожавам да прекарвам ваканциите си в банки, гледайки документи.

Да го признаем на Бертолд. Усмивката му даже не се поколеба.

Кърт ги очакваше до рентгеновата арка и беше скръстил ръце пред гърдите си, които бяха с размерите на тези на носорог. Изчака, докато Бътлър премина покрай него, и потупа Артемис по рамото.

— Мислиш се за много умен, нали, момче? — каза той, усмихвайки се широко.

Артемис му се усмихна в отговор.

— В сравнение с теб? Определено.

Кърт се наведе с ръце на коленете, докато очите му не бяха на нивото на тези на Артемис.

— Наблюдавах те от охранителната стая. Не направи нищо. Твоят вид никога не прави нищо.

— От къде знаеш? — попита Артемис. — Можеше да разбивам онези депозитни кутии.

— Знам много добре. Знам, защото виждах краката ти през цялото време. Едва се мръдна и с инч.

Артемис грабна ключовете си от подноса и изтича при Бътлър в асансьора.

— Печелиш този път. Но ще се върна.

Кърт сложи ръка около устата си.
— Давай — извика той. — Ще го очаквам.

ГЛАВА 3

ПОЧТИ ЗАМИНАЛИ

Централно полицейско управление; град Убежище; Светът на Нисшите елементи

Капитан Бодлива Зеленика беше готова за повишение. Това беше кариерният обрат на века. Преди по-малко от година тя беше в центъра на две разследвания на Министерството на вътрешните работи, но сега след шест успешни операции Бодлива Зеленика беше златната фея в отряда на Разузнаването на Полицията на Нисшите елементи. Съветът скоро щеше да се събере, за да реши дали тя трябва да стане първата жена майор в историята на Гноморазузнаването. Но ако трябва да сме честни, перспективата не ѝ допаднаше изобщо. Майорите рядко получаваха възможността да сложат чифт крила и да летят между сушата и звездите. Вместо това, прекарваха времето си като изпращаха младши офицери на мисии на повърхността. Зеленика беше решена да откаже предложението, ако ѝ го предложеха. Можеше да живее с по-ниска заплата, ако това означаваше да посещава повърхността редовно.

Зеленика реши, че ще е умно да съобщи на началника Юлиус Кореноплод за решението си. Началникът нямаше да приеме новините добре. Той не приемаше никакви новини добре: дори добрите новини биваха приети с едно грубо благодаря и затръшната врата.

Онази сутрин Зеленика застана пред офиса на Кореноплод и започна да събира куража да почука. Въпреки че беше висока точно метър, точно под средната височина на феите, Зеленика беше доволна от сантиметъра и половина, който ѝ предоставяше заострената ѝ кестенява коса. Преди да успее да почука, вратата зейна отворена и розовобузестото лице на Кореноплод се появи на входа.

— КАПИТАН БОДЛИВА ЗЕЛЕНИКА! — изрева той и късата му сива коса потрепери. — ЕЛАТЕ ТУК! — тогава забеляза, че Зеленика стои до вратата. — О, ето ви. Влезте. Имаме гатанка за разрешаване. Включва един от приятелите ни гоблини.

Зеленика последва Кореноплод в офиса. Вихрогон, техническият консултант на ПНЕ, беше вече там и беше толкова близо до стенния екран, че можеше да опърли космите в носа си.

— Видео от Ревльов връх — обясни Кореноплод. — Генерал Стълбус е избягал.

— Избягал? — повтори Зеленика. — Знаем ли как?

Вихрогон щракна с пръсти.

— Д'Арвит! За това трябва да мислим, вместо да висим тук и да си играем на Аз, шпионинът.

— Нямаме време за обичайните саркастични приказки, Вихрогоне — сопна му се Кореноплод и тенът му се превърна цвят бургунди. — Това е обществено бедствие. Стълбус е публичен враг номер две, втори само след самата Опал Гномски. Ако журналистите разберат, ще станем посмешището на Убежище. Да не споменавам, че Стълбус може да се свърже с някои от гоблинските си приятелчета и да реактивира триадата.

Зеленика прекоси до екрана и избута Вихрогон с лакът в задните крака. Малкият ѝ разговор с Кореноплод можеше да почака. Имаше да се върши полицейска работа.

— Какво гледаме?

Вихрогон увеличи една секция на екрана с лазерна показалка.

— Ревльов връх. Гоблиноизправително учреждение. Камера осемдесет и шест.

— Която показва?

— Стаята за свиждания. Стълбус влиза, но никога не излиза.

Зеленика разгледа списъка на камерите.

— Няма камера в самата стая?

Кореноплод се закашля, но може и да беше истинско ръмжене.

— Не. Според третата конвенция в Атлантида за правата на феите, задържаните са упълномощени на уединение в стаята за свиждане.

— Значи, не знаем какво става вътре?

— Не, не знаем.

— Кой гений изобщо е измислил системата?

Въпреки сериозността на положението, Кореноплод се подсмихна. Не можеше да устои на възможността да понервира самодоволния кентавър.

— Нашият конски приятел тук проектира автоматизираната система за сигурност на Ревльов връх съвсем сам.

Вихрогон се нацупи, а когато кентавър се цупи, долната му устна почти достига брадичката му.

— Не е от системата. Системата е безопасна. Всеки затворник има стандартния сънотърсач в главата. Дори ако гоблин по някакво чудо успее да избяга, можем дистанционно да го докараме до безсъзнание и после да го приберем.

Зеленика вдигна длани.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че сънотърсачът не предава сигнал. Или ако предава, не го хващаме.

— Това е проблем.

Кореноплод запали вредната си гъбена пура. Пушекът веднага беше премахнат от въздушен рециклатор на бюрото му.

— Майор Кафяво Водорасло е навън с мобилната секция и се опитва да поправи сигнала.

Риск Кафяво водорасло наскоро беше повишен във втори командващ след Кореноплод. Не беше от типа, който обичаше да седи на бюро, за разлика от брат си, ефрейтор Лишей Кафяво Водорасло, който не би поискал нищо друго, освен да заседне зад някое хубаво безопасно бюро за остатъка от кариерата си. Ако Зеленика беше принудена да приеме повишението, се надяваше да бъде поне наполовина майор, какъвто е той.

Зеленика върна вниманието си към стенния екран.

— Така, кой е посещавал генерал Стълбус?

— Един от хилядата му племенници. Гоблин на име Буун. Очевидно, това значи благородна вежда на гоблински жаргон.

— Помня го — каза Зеленика. — Буун. В „Митници и акцизи“ смятат, че той е един от гоблините зад контрабандната операция на Бюа Кел. Няма нищо благородно в него.

Вихрогон отвори една папка на стенния екран с лазерната си показалка.

— Ето го списъка с посещенията. Буун се чекира в седем и петдесет, време на Нисшите елементи. Поне това мога да ти покажа на видео.

Зърнест екран показва обемист гоблин в достъпния коридор на затвора, който нервно ближеше очните си ябълки, докато охранителният лазер го сканираше. Щом беше потвърдено, че Буун не се опитва да внесе нищо, входът за посетители се отвори.

Вихрогон превъртя надолу списъка.

— И виж тук. Чекира се обратно в осем и петнадесет.

Буун си тръгна бързо и беше очевидно, се чувстваше некомфортно в учреждението. Камерата на паркинга показва как се връща на четири крака до колата си.

Зеленика прегледа списъка внимателно.

— Значи, казваш, че Буун се е чекирал пак в осем и петнадесет?

— Точно го казах, нали, Зеленика? — отвърна раздражено Вихрогон. — Ще го кажа бавно отново. Осем и петнадесет.

Зеленика грабна лазерната показалка.

— Ако това е вярно, тогава как е успял да се чекира обратно в осем и двадесет?

Беше вярно. Осем реда по-надолу в списъка името на Буун се появяваше пак.

— Вече го видях. Бъг е — промърмори Вихрогон. — Това е всичко. Не може да си е тръгнал два пъти. Не е възможно. Появява се понякога, бъг, нищо повече.

— Освен ако вторият път не е бил той.

Кентавърът скръсти ръце защитно.

— Мислиш, че вече не съм се сетил? Всеки, който влиза или излиза от Ревльов връх бива сканиран дузина пъти. Взимаме поне осемдесет лицеви черти за сравнение с всяко сканиране. Ако компютърът казва, че е Буун, значи е Буун. Няма начин гоблин да бие системата ми. Имат достатъчно мозък едва, за да вървят и говорят едновременно.

Зеленика използва показалката, за да прегледа отново записа с влизането на Буун. Тя увеличи главата му и използва фотоманипулираща програма, за да изчисти изображението.

— Какво търсите? — попита Кореноплод.

— Не знам, началник. Нещо. Каквото и да е.

Отне няколко минути, но Зеленика намери нещо. Веднага разбра, че е била права. Интуицията ѝ бърчеше като рояк пчели в дъното на врата ѝ.

— Вижте тук — каза тя и увеличи веждата на Буун. — Мехур на люспите. Този гоблин сменя кожата си.

— Е, и? — каза мрачно Вихрогон.

Зеленика отвори отново файла с излизането на Буун.

— Вижте сега. Няма мехур.

— Изгорил е мехура. Голяма работа.

— Не. Повече от това е. Когато влиза вътре, кожата на Буун е почти сива. Сега е светлозелена. Дори има камуфлажна шарка на гърба си.

Вихрогон изсумтя.

— Има много добър камуфлаж в града.

— Какво имате предвид, капитане? — попита Кореноплод и изтръгна пурата си.

— Буун е сменил кожата си в стаята за свиждания. Къде е кожата?

Измина дълъг момент на тишина, докато останалите осъзнаваха последиците от този въпрос.

— Би ли проработило? — попита Кореноплод настойчиво.

— Богове, мисля, че би могло. — Вихрогон почти онемя.

Той извади клавиатура, дебелия му пръсти летяха по гномските букви. Нов видеопрозорек се появи на екрана. На него се виждаше как друг гоблин напускаше стаята. Той много приличаше на Буун. Много, но не точно. Нещо не беше съвсем наред. Вихрогон приближи главата на гоблина. На голямо увеличение беше ясно, че кожата му не пасва. Като цяло липсваха парчета и изглеждаше, че гоблинът държи заедно ръбове през кръста си.

— Направил го е. Не мога да повярвам.

— Всичко е било планирано — каза Зеленика. — Не е било действие по възможност. Буун изчаква, докато кожата му започва да се сменя. Тогава посещава чичо си и отлепят кожата. Генерал Стълбус си слага кожата и просто излиза от предната врата, заблуждавайки всичките ти скенери по пътя си. Когато името на Буун се появява отново, ти си мислиш, че е бърз. Просто, но абсолютно гениално.

Вихрогон се отпусна в специално проектирания си офисен стол.

— Това е невероятно. Гоблините могат ли да го направят?

— Шегуваш ли се? — каза Кореноплод. — Добра гоблинска шивачка може да отлепи кожа без една-единствена сълза. От това си

правят дрехите. Когато се загрижат да носят някакви.

— Знам това. Имах предвид, биха ли могли гоблините да измислят всичко това сами? Не мисля така. Трябва да хванем Стълбус и да разберем кой е планирал всичко това.

Вихрогон се свърза с камерата на Гномски в клиниката на доктор Аргон.

— Ще проверя дали Опал Гномски си е все още там. Тези неща са точно в неин стил. — След минута се обърна със стола си, за да срещне лицето на Кореноплод. — Не. Все още в страната на сънищата. Не знам дали това е добро или лошо. Не ми се иска да събуждам Опал, но поне ще знаем срещу какво се изправяме.

Една мисъл осени Зеленика и кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Не мислиш, че може да е той, нали? Може ли да е Артемис Фоул?

— Със сигурност не — каза Вихрогон. — Не може да е Калното създание. Невъзможно.

Кореноплод не беше убеден.

— На твоє място не бих си играл много с тази дума. Зеленика, докато хванем Стълбус, искам да подпишете пакет за наблюдение и да прекарате няколко дни по следите на момчето. Разберете какво крои. За всеки случай.

— Слушам, сър.

— А ти, Вихрогоне. Разрешавам подобрение на наблюдението. Каквото ти трябва. Искам да чуя всяко обаждане, което Артемис прави, и всяко писмо, което праща.

— Но, Юлиус, аз самият наблюдавах изтриването на паметта му. Сладка работа. Изкопах спомена му за феите по-чисто от гоблин, който изсмуква охлюв от черупката му. Ако се покажем на входната врата на Артемис, танцувайки канкан, пак няма да си ни спомни. Ще трябва някакъв засаден спусък, за да предизвика дори частично връщане.

Кореноплод не обичаше да спорят с него.

— Първо, не ме наричай Юлиус. Второ, прави, каквото ти казвам, конче, или ще ти орежа бюджета. Трето, какво, в името на Вейка, е канкан?

Вихрогон завъртя очи.

— Забравете. Ще организирам подобренията.

— Мъдър ход — каза Кореноплод и извади вибриращ телефон от колана си. Слуша няколко секунди и изсумтя някои потвърждения на говорителя.

— Забрави Фоул за момента — каза той и затвори телефона. — Риск е локализил генерал Стълбус. Той е в ПЗ7. Зеленика, вие сте с мен. Вихрогоне, ти ни последвай в техническата совалка. Както изглежда, генералът иска да говори.

Град Убежище се събуждаше за сутрешния пазар. Въпреки че да го наречем точно сутрешен е малко подвеждащо, след като имаше само изкуствена светлина толкова дълбоко под земята. По човешките стандарти Убежище беше малко повече от село със своите малко повече от десет хиляди жители. Но във феин план, Убежище беше най-големият метрополис от оригиналната Атлантида, повечето от която лежеше заровена под триетажен совалков док в новата Атлантида.

Полицейското возило на началника Кореноплод на ПНЕ се вряза в трафика в часа пик и му поле автоматично отклоняваше другите превозни средства от пътя си в бавната лента. Зеленика и Кореноплод седяха отзад и се молеха пътуването да мине по-бързо. С всяка минута ситуацията ставаше все по-странна. Първо, Стълбус бяга, а после локаторът му се появява и иска да говори с началника Кореноплод.

— Какво мислите? — попита Кореноплод накрая. Една от причините да е толкова добър началник беше, че уважава мнението на офицерите си.

— Не знам. Може да е капан. При всички случаи, не можете да влезете там сам.

Кореноплод кимна.

— Знам. Дори аз не съм толкова упорит. Както и да е, Риск сигурно ще е подсигурил ситуацията, докато пристигнем. Не обича да чака висшите офицери да пристигнат. Като някой друг, който познавам, а, Зеленика?

Зеленика наполовина се усмихна, наполовина направи гримаса. Беше порицавана повече от веднъж, защото не следваше заповедта да изчака подкрепление.

Кореноплод издигна звукоизолираща бариера между тях и пилотът.

— Трябва да поговорим, Зеленика. За работата с майора.

Зеленика погледна началника си в очите. В тях се долавяше тъга.

— Не съм го получила — отсече тя, неспособна да скрие облекчението си.

— Не. Не, взехте го. Или ще го вземете. Официалното обявление е утре. Първата жена майор в историята на Разузнаването. Голямо постижение.

— Но, началник, не мисля, че...

Кореноплод я накара да замълчи с мах на пръста си.

— Искам да ти кажа нещо, Зеленика. За моята кариера. Всъщност е метафора за твоята кариера, така че слушай внимателно и виж дали ще можеш да я разбереш. Преди много години, когато все още си носела бебешки костюми с подплатени задни части, аз бях способен пилот в Разузнаването. Обожавах миризмата на чист въздух. Всеки момент, прекаран под лунната светлина, беше златен.

Зеленика не изпитваше затруднение да се постави на мястото на началника. Чувстваше се точно по същия начин за собствените си пътешествия до повърхността.

— Така че си вършех работата толкова добре, колкото можах — може би твърде добре, както се оказа. Един ден отидох и ме повишиха.

Кореноплод затегна прочистваща сфера на края на пурата си, за да не се разнася миризмата. Беше рядък жест.

— Майор Юлиус Кореноплод. Беше последното нещо, което исках, затова отидох в офиса на началника и му го казах. „Аз съм полева фея“ казах му аз. „Не искам да седя зад бюро и да попълвам електронни документи.“ Вярваш или не, бях доста развълнуван.

Зеленика се опита да изглежда смаяна, но не можеше. Началникът прекарваше повечето си време във възбудено червенолицево състояние, което обясняваше прякора му, Червено цвекло.

— Но началникът ми каза нещо, което промени мнението ми. Искаш ли да знаеш какво беше?

Кореноплод продължи с историята си, без да чака отговор.

— Началникът ми каза: „Юлиус, това повишение не е за теб, а за Народа.“ — Кореноплод повдигна вежда. — Виждаш ли накъде бия?

Зеленика виждаше какво има предвид. Това беше недостатъкът в доводите й.

Кореноплод постави ръка на рамото й.

— Народът има нужда от добри офицери. Феи като теб, които да ги пазят от Калните създания. Щях ли да предпочета да летя наоколо с вятъра в ноздрите ми? Да. Щях ли да направя много добро? Не.

Кореноплод спря, за да дръпне от пурата си, блясъкът осветяваше пречистващата сфера.

— Ти си добър офицер на Разузнаването, Зеленика. Един от най-добрите, които съм виждал. Малко импулсивна понякога, никакво уважение към властите, но интуитивен офицер въпреки това. Не бих и мечтал да те махна от предните линии, ако не смятах, че ще служиш по-добре под земята. Разбираш ли?

— Да, началник — каза мрачно Зеленика. Беше прав, дори ако егоистичната ѝ страна не беше готова да го приеме все още. Поне можеше да очаква наблюдението на Фоул преди новата ѝ длъжност да я закотви в Нисшите елементи.

— Има и бонус в това да си майор — каза Кореноплод. — Понякога, за да облекчиш скуката, можеш да си дадеш задача. В Хавай може би или Нова Зеландия. Погледни Риск Кафяво Водорасло. Той е нова порода майор, с повече практика. Може би от това се нуждае ПНЕ.

Зеленика знаеше, че началникът се опитваше да омекоти удара. Щом майорските жълди се озоваха на ревера ѝ, нямаше да ходи толкова често на повърхността, колкото сега. Ако имаше късмет.

— Слагам главата си на гилотината, Зеленика, като те препоръчвам за майор. Дотук кариерата ти е... Пълна със събития, така да се каже. Ако възнамеряваш да отхвърлиш повишението, кажи ми сега и ще оттегля името ти.

Последен шанс, помисли си Зеленика. Сега или никога.

— Не — каза тя. — Няма да го отхвърля. Как бих могла? Кой знае кога ще се покаже следващият Артемис Фоул?

В ушите на Зеленика гласът ѝ звучеше далечен, сякаш някой друг говореше вместо нея. Представяше си камбаните на дългогодишната скука да ехтят около всяка нейна дума. Работа зад бюро. Тя имаше работа зад бюро.

Кореноплод я потупа по рамото, голямата му ръка изкара въздуха от белите ѝ дробове.

— Горе главата, капитане. Има живот под земята, нали знаеш.

— Знам — каза тя с абсолютна липса на убеждение.

Совалката отби до ПЗ7. Кореноплод отвори вратата, тръгна да слиза и тогава спря.

— Ако ще направи някаква разлика, — каза той тихо, сякаш му беше неудобно. — Гордея се с теб, Зеленика.

И изчезна през вратата и в тълпата от полицаи, които бяха насочили оръжията си към входа на шахтата.

Прави разлика, помисли си Зеленика, докато гледаше как началникът поема контрол над ситуацията. Голяма разлика.

Шахтите бяха естествени магмени отдушници, които се простираха от ядрото на земята до повърхността ѝ. Повечето избликваха изпод водата, осигурявайки топли течения, които хранеха животни в дълбоки води, но някои процеждаха газовете си през мрежата от пукнатини и цепнатини, осеяли сухоземната повърхност. ПНЕ използваше магмените потоци, за да задвижва офицерите си до повърхността в титаниеви яйца. По-лежерно пътуване със совалка можеше да се предприеме със спална шахта. ПЗ7 излизаше в центъра на Париж и доскоро беше използвана от гоблините в контрабандните им операции. Публично затворен от много години, терминалът на шахтата беше изпаднал в занемареност. Понастоящем обитателите на ПЗ7 бяха членове на филмова компания, които снимаха филм за бунта Бюа Кел. Ролята на Зеленика щеше да играе трикратната носителка на наградата АМР Скайлар Торф, а Артемис Фоул щеше да бъде изцяло изобразен от компютър.

Когато Зеленика и Кореноплод пристигнаха, майор Риск Кафяво Водорасло беше поставил три стратегически полицейски екипа до входа на шахтата.

— Каква е ситуацията, майоре? — заповяда Кореноплод.

Кафяво Водорасло посочи входа.

— Имаме един път на влизане и излизане. Всички второстепенни входи са отдавна затворени, така че ако Стълбус е там, ще трябва да мине през нас, за да си иде вкъщи.

— Сигурни ли сме, че е вътре?

— Не — призна майор Кафяво Водорасло. — Прихванахме сигнала му. Но, който и да му е помогнал да избяга, е можел да среже главата му и да махне трансмитера. Това, което знаем със сигурност, е, че някой си играе игрички с нас. Пратих някои от най-добрите елфи в Разузнаването и те се върнаха с това.

Риск им подаде звукова пластина. Пластинките бяха с размера на нокът на палец и обикновено се използваша, за да записват кратки пожелания за рожден ден. Тази беше във формата на торта за рожден ден. Кореноплод затвори пръстите си около пластинката. Топлината от ръката му щеше да задвижи микроверигите ѝ.

Съскащ глас излезе от малкия говорител, евтино окабеляване го правеше още по-влечугов.

— Кореноплод — каза гласът. — Ще говоря с теб. Ще ти кажа голяма тайна. Доведи и момичето, Бодлива Зеленика. Само двамата, никой друг. Един още и много ще умрат. Приятелите ми ще се погрижат за това...

Съобщението свърши с традиционната песен за рожден ден, която му стоеше доста странно. Кореноплод се намръщи.

— Гоблини. Всички са кралици на драмата.

— Това е капан, началник — каза Зеленика без колебание. — Ние бяхме тези, които влязоха в лабораториите „Гномски“ преди една година. Гоблините ни държат отговорни за провала на бунта. Ако влезем там, кой знае какво ни очаква.

Кореноплод кимна одобрително.

— Сега вече мислите като майор. Не сме заменими. Какви са опциите ни, Риск?

— Ако не влезете, много може да умрат. Ако влезете, вие можете да умрете.

— Не са добри опции. Нямаш ли да ми кажеш нещо добро?

Риск спусна визьора на каската си и се консултира с малък екран на плексигласа.

— Успяхме да върнем охранителните скенери на терминала обратно онлайн и да прекараме веществени и термални скенери. Открихме един източник на топлина в ръкава, така че Стълбус е сам, ако това е той. Каквото и да прави вътре, няма позната форма на оръжие или експлозиви. Само няколко бръмбарови десерта и доброто старо H₂O.

— Магмени потоци?

Риск прокара показалеца си по тъчпада на лявата си ръкавица и придвижи надолу екрана на визьора си.

— Нищо от няколко месеца. Тази шахта е интермитентна. Така че Стълбус не планира да ви опече.

Бузите на Кореноплод светеха като две нагревателни бобини.

— Д'Арвит — изруга той. — Мислех, че проблемите ни с гоблините са приключили. Изкушавам се да пратя един тактически отряд и да приема възможността, че Стълбус блъфира.

— Това би бил съветът ми — каза Риск. — Там няма нищо, което може да ви нарани. Дайте ми пет феи и ще го заключим във фургон преди и да осъзнае, че е бил арестуван.

— Да разбирам, че частта със съня в сънотърсача не работи? — каза Зеленика.

Риск сви рамене.

— Трябва да предположим така. Сънотърсачът не функционираше до този момент и когато пристигнахме, пластинката беше оставена за нас. Стълбус е знаел, че идваме. Дори е оставил съобщение.

Кореноплод удари юмрук в длан.

— Трябва да вляза. Вътре няма пряка опасност и не можем да приемем, че Стълбус е измислил начин да извърши заплахата си. Нямам избор наистина. Няма да ви заповядвам да идвате с мен, капитан Бодлива Зеленика.

Зеленика усети как стомахът ѝ се свива, но преглътна страха. Началникът беше прав. Нямаше друг начин. Това означаваше да си полицай. Да защитаваш Народа.

— Няма нужда да ми давате заповед, началник. Доброволствам.

— Хубаво. Сега, Риск, пусни Вихрогон и совалката му през барикадата. Може и да влезем вътре, но няма да влезем невъоръжени.

Вихрогон имаше повече оръжия, натъпкани в задната част на една-единствена совалка, отколкото една човешка полиция имаше в целия си арсенал. Всеки сантиметър от стената беше покрит с прикрепени захранващи кабели или пушки, клатещи се от куки. Кентавърът седеше в центъра и настройваше един пистолет Неутрино. Той го подхвърли на Зеленика, когато тя влезе в совалката. Тя го хвана ловко.

— Ей, внимавай с това.

Вихрогон се подсмихна.

— Не се тревожи. Спусъкът все още не е програмиран. Никой не може да стреля с това оръжие, докато компютърът му не регистрира собственик. Дори ако попаднеш в гоблински ръце, щеше да е

безполезно. Едно от последните ми подобрения. След бунта Буа Кел реших, че е време да подобрим сигурността си.

Зеленика уви пръстите си около ръкохватката на пистолета. Червена скенерна светлина се придвижи по пластмасовата дължина и стана зелена.

— Това е. Ти си собственикът. От сега този „Неутрино 3000“ е пистолет само на една жена.

Зеленика претегли прозрачния пистолет в юмука си.

— Прекалено е лек. Предпочитам „2000“.

Вихрогон изведе характеристиките на бластера на стенен екран.

— Лек е, но ще свикнеш. Плюс е, че няма метални части. Захранва се от кинетика, движенията на тялото ти с резервна мини ядрена батерия. Естествено, свързан е с целева система в каската ти. Корпусът е практически непревземаем и, ако мога така да се изразя, си е готино парче хардуер.

Вихрогон подаде по-голяма версия на бластера на Кореноплод.

— Всеки изстрел се регистрира в полицейския компютър, така че можем да кажем кой е стрелял, кога е стрелял и в каква посока. Това би трябвало да спести много време пред екрана на Вътрешни работи. — Той намигна на Зеленика. — Нещо, което ще се радваш да чуеш.

Зеленика отвърна със злобен поглед на кентавъра. Беше добре позната на Министерството на вътрешни работи. Вече бяха провели две разследвания на професионалното ѝ поведение и сега много щяха се зарадват на възможността да проведат и трето. Едно хубаво нещо за повишението щеше да бъде изразът на лицата им, когато началникът закачеше майорските жълди на ревера ѝ.

Кореноплод прибра оръжието си в кобура.

— Добре. Сега можем да стреляме. Ами ако стрелят по нас?

— Няма да стрелят по вас — настоя Вихрогон. — Хакнах термичните скенери, сложих няколко свои сензора също. Там няма нищо, което може да ви нарани. Най-лошият сценарий — спъвате се в собствените си крака и си изкълчвате глезен.

Кожата на Кореноплод почервения чак до врата.

— Трябва ли да ти припомням, Вихрогоне, че сензорите ти са били мамени и преди, точно в този терминал, ако си спомням вярно.

— Добре, добре. Спокойно, подполковник — каза Вихрогон под нос. — Не съм забравил миналата година. И как бих могъл, след като

Зеленика ми припомня на всеки пет минути?

Кентавърът повдигна два запечатани куфара на работна маса. Въведе цифрова последователност в екраните им и отвори капаците.

— Това са следващото поколение костюми на Разузнаването. Планирах да ги открия на конференцията следващия месец, но с истински началник в действие, по-добре да ги имате днес.

Зеленика взе един костюм от куфара. Той леко заблестя, после стана цвета на стените на вана.

— Платът е изплетен от камуфлажно фолио, така че сте практически скрити през цялото време. Спестява ви магическия щит — обясни Вихрогон. — Разбира се, функцията може да бъде изключена. Тези крила са вградени в костюма. Напълно прибиращ се шепнещ дизайн, чисто нова концепция в конструирането на крила. Захранени са от батерии в коланите ви и, разбира се, всяко крило има слънчеви панели за полети над земята. Костюмите разполагат също изравнители на налягане, така че вече можете да преминавате от една среда в друга, без да ви се преобърнат стомасите.

Кореноплод задържа втория костюм пред себе си.

— Тези сигурно струват състояние.

Вихрогон кимна.

— Нямате представа. Половината от бюджета ми за проучване за миналата година отиде за разработване на тези костюми. Няма да заместят старите поне още пет години. Тези двата са единствените операционни модели, с които разполагаме, така че ще го оценя, ако ми ги върнете. Удароустойчиви са, огнеупорни, невидими за радари и предават продължителен поток от диагностична информация обратно до Централното управление. Сегашната каска ни изпраща информация за жизнените показатели, но новият костюм ни изпраща втори поток, който може да ни каже дали имате запушена артерия, да диагностицира счупена кост и дори засича сухата кожа. Има дори бронирана плоча на гърдите, в случай че човек стреля по вас.

Зеленика задържа костюма пред зелен стеноен екран и костюмът веднага стана изумруден.

— Харесва ми — каза тя. — Зеленото е моят цвят.

Риск Кафяво Водорасло си беше присвоил няколко прожектора оставени на място до филмовата компания и ги насочи към долното ниво на летището за совалки. Силната светлина засече всяка летяща

прашинка и накара всички в района да се чувстват като под вода. Подполковник Кореноплод и капитан Бодлива Зеленика бяха на входа на стаята с извадени оръжия и свалени визьори.

— Какво мислите за костюма? — попита Зеленика, автоматично следейки многото дисплеи отзад на визьора си. Полицейските стажанти често имаха проблем с развиването на двойния фокус, който се изискваше, за да гледат едновременно терена и екраните на каската си.

— Не е зле — отвърна Кореноплод. — Лек като перце и дори не усещаш, че носиш крила. Не казвай на Вихрогон, че съм го казал; главата му и без това е достатъчно надута.

— Няма нужда да ми казва, началник — каза гласът на Вихрогон в слушалката. Говорителите бяха нова разновидност на гел-вибрацията и звучеше така, сякаш кентавърът беше с него вътре в каската му. — С вас съм всяка крачка по пътя от безопасността на совалката, разбира се.

— Разбира се — каза мрачно Кореноплод.

Двамата се придвижиха покрай будките за проверки. Вихрогон ги беше уверил, че няма възможна опасност в тази част на терминала, но кентавърът беше грешил и преди. А грешките на полето можеше да струват животи.

Филмовата компания беше решила, че истинската мръсотия на терминала не е достатъчно автентична и затова беше напръскала цяла камара сива пяна в различните ъгли. Дори бяха поставили глава на кукла на един насип. Затрогващ детайл или поне така мислеха. Стените и ескалаторът бяха почернели от фалшиви изгаряния с лазер.

— Доста добри попадения — усмихна се Кореноплод.

— Малко е преувеличено. Съмнявам се, че бяха изстреляни дори дузина изстрели.

Те продължиха през зоната за качване до зоната за кацане. Оригиналната совалка, която гоблините използваша, за да докарват контрабанда, беше възобновена и лежеше на мястото за кацане. Совалката беше боядисана в матовочерно, за да изглежда по-заплашително, а украсен по гоблински нос беше добавен към предната ѝ част.

— Още колко? — попита Кореноплод в микрофона си.

— Изпращам термичната проверка до каските ви — отвърна Вихрогон.

След няколко секунди схема се появи във визьорите им. Беше малко объркващо, след като, все пак, гледаха себе си. Имаше три източника на топлина в сградата. Две бяха близо една до друга и се движеха бавно към шахтата: Зеленика и началника. Третата фигура беше застанала до ръкава на шахтата. Сантиметри след третата фигура термоскенера беше блокиран от обкръжаващата топлина на ПЗ7.

Те достигнаха плъзгащите се врати: два метра солидна стомана, която разделяше ръкава от останалия терминал. Совалки и яйца се плъзгаха по магнетизирана релса, за да бъдат пуснати в шахтата. Вратите бяха затворени.

— Можеш ли да го отвориш, Вихрогоне?

— Но разбира се, началник. Успях, доста гениално, да оженя операционната ми система със старите компютри на терминала. Това не е толкова лесно, колкото звучи...

— Вярвам ти — прекъсна го началникът. — Натисни бутона, преди да изляза и да го натисна с лицето ти.

— Някои неща не се променят — промърмори Вихрогон и натисна бутона.

Ръкавът миришеше като домашна пещ. Древни вихри от разтопена руда се висяха от покрива, а земята отдолу беше напукана и коварна. Имаше още една група стъпки, които водеха до третата фигура, която стоеше сгъшена на няколко метра от самата шахта.

— Там — каза Кореноплод.

— Хванах го — каза Зеленика и насочи целта на лазера си към туловището на фигурата.

— Дръжте го покрит — заповяда началникът. — Слизам долу.

Кореноплод се придвижи през тунела, пазейки се да не е в обхвата на бластера на Зеленика. Ако Стълбус опиташе нещо, Зеленика щеше да се нуждае от ясен поглед. Но генералът (ако беше той) беше приклепна неподвижно, гръбнакът му се опираше на стената на тунела, а тялото му беше закрито от дълго наметало с качулка.

Началникът превключи каската си, така че всички да го чуват над воя на вятъра от ядрото.

— Ти там. Изправи се до стената. Сложи ръце на тила.

Фигурата не се помръдна. Зеленика не очакваше и да го направи. Кореноплод пристъпи по-близо, винаги внимателен, с леко сгънати колене, готов да се хвърли на една страна. Той тупна рамото на фигурата със своето Неутрино 3000.

— На крака, Стълбус.

Тупването беше достатъчно да събори фигурата встрани. Гоблинът се преобърна и падна с гръб към пода. Сажди захвърчаха около него като обезпокоени прилепи. Качулката легна на една страна и разкри лицето на фигурата: и най-вече, очите.

— Той е — каза Кореноплод. — Бил е хипнотизиран.

Разцепените очи на генерала бяха кървясали и празни. Това беше сериозно развитие, което потвърждаваше, че някой друг е планирал бягството, и че Зеленика и Кореноплод бяха влезли в капан.

— Трябва да си вървим — каза Зеленика. — Незабавно.

— Не — каза Кореноплод и се наведе над гоблина. — Сега можем да вземем Стълбус с нас.

Той постави свободната си ръка на яката на гоблина и се приготви да го изправи на крака. По-късно, Зеленика щеше да отбележи в доклада си, че това беше точният момент, в който нещата се обърнаха в ужасна посока. Това, което беше по принцип рутинна, макар и странна, операция, се превърна в една много по-зловеща афера.

— Не ме докосвай, елф — каза глас. Съскащ гоблински глас. Гласа на Стълбус. Но как беше възможно? Устните на генерала не се движеха.

Кореноплод отстъпи назад, но запази баланса си.

— Какво става тук?

Войнишкият усет на Зеленика завибрира във врата ѝ.

— Каквото и да е, няма да ни хареса. Трябва да си вървим, началник, веднага.

Лицето на Кореноплод стана замислено.

— Този глас дойде от гърдите му.

— Може би си е направил операция — каза Зеленика — Да се махаме оттук.

Началникът протегна ръка и отметна наметалото на една страна. На гърдите на генерала имаше прикачена метална кутия. Кутията беше

много по-малка от квадратен метър с малък екран в средата. На екрана се появи засенчено лице и заговори.

— А, Юлиус — каза лицето с гласа на Стълбус — Знаех, че ще дойдеш. Всеизвестното его на началника Кореноплод не му позволява да остане извън екшъна. Очевиден капан, а ти влезе право в него.

Гласът определено беше на Стълбус, но имаше нещо в изразяването, в ритъма. Беше прекалено сложен за гоблин. Сложен и странно познат.

— Разбрахте ли вече, капитан Бодлива Зеленика? — каза гласът. Вече се качваше в по-високия регистър. Тоновете вече не бяха мъжки, дори не бяха гоблински. Говори жена, помисли си Зеленика. Жена, която познавам.

На екрана се появи лице. Красиво и злонамерено. Очи, пълни с омраза. Лицето на Опал Гномски. Останалата част от главата ѝ беше увита с превръзка, но останалото се виждаше.

Зеленика започна да говори забързано в микрофона на каската си.

— Вихрогоне, имаме ситуация. Опал Гномски е на свобода. Повтарям, Гномски е на свобода. Цялото нещо е било капан. Отцепи района, пет километра периметър и доведи магьосниците лечители. Някой ще се нарани.

Лицето на екрана се изсмя, малките феини зъби светеха като перли.

— Говорете, каквото поискате, капитан Бодлива Зеленика. Вихрогон не може да ви чуе. Устройството ми блокира комуникациите ви толкова лесно, както аз блокирах сънотърсача ви и веществения скенер, който, предполагам, сте направили. Обаче малкият ти кентавърски приятел може да те вижда. Оставих му безценните му лещи.

Зеленика веднага увеличи пикселовото лице на Опал. Ако Вихрогон забележеше лицето ѝ, щеше да разбере останалото.

Гномски отново се изсмя. Опал наистина се наслаждаваше на гледката.

— О, много добре, капитане. Винаги си била умна. Относително казано, разбира се. Покажи лицето ми на Вихрогон и той ще подаде сигнал. Съжалявам, че ще те разочаровам, Зеленика, но цялото устройство е конструирано от стелтова руда и е на практика невидимо

за изкуственото око. Всичко, което ще види Вихрогон, са леки смущения.

Стелтовата руда беше проектирана за космически превозни средства. Абсорбираше всяка форма на вълна или сигнал, познат на феите или хората, така че фактически беше невидима за всичко, освен за просто око. Също така бе ужасно скъпа за производство. Дори малкото количество, което Гномски използва за устройството си, щеше да струва колкото склад, пълен със злато.

Кореноплод бързо се изправи.

— Обстоятелствата тук са против нас, капитане. Да се изтеглим!

Зеленика не си направи труда да се успокои. Опал Гномски не би направила нещата толкова лесни. Нямахше начин просто да си излязат оттам. Ако Вихрогон можеше да хакне компютрите на терминала, тогава и Гномски можеше.

Смехът на Опал се разтегна в пронизителен истеричен писък.

— Да се изтеглите? Колко тактично от ваша страна, подполковник. Наистина трябва да разширите речника си. Какво следва? Хвърли се и се покрый?

Зеленика отлепи гумена лепенка на ръкава си и откри гномска клавиатура. Бързо влезе в престъпната база данни на ПНЕ и отвори файла на Опал Гномски във визъора си.

Опал Гномски, каза гласът на ефрейтор Клонка. Полицията винаги използваше Клонка за записи и клипове за вербуване. Тя беше бляскава и елегантна, с падащи руси коси и направени нокти, които бяха дълги цели два сантиметра и бяха абсолютно безполезни на полето. Враг №1 на Полицията на Нисшите елементи. Понастоящем под стража в клиниката на доктор Дж. Аргон. Опал Гномски е сертифициран гений, с резултат над 300 точки на стандартизирания IQ тест. Подозиран мегаломанияк с обсебваща личност. Проучванията посочват, че Гномски може би е патологичен лъжец и да страда от лека шизофрения. За по-подробна информация, моля посетете централната библиотека на Полицията на втория етаж на Главното полицейско управление.

Зеленика затвори файла. Обсебващ гений и патологичен лъжец. Точно това им трябваше. Информацията не ѝ помогна много, само ѝ каза, каквото вече знаеше. Опал беше на свобода, искаше да ги убие и беше достатъчно умна, за да разбере как да го направи.

Опал все още се наслаждаваше на триумфа си.

— Не знаете колко дълго чаках този момент — каза феята и се спря. — Всъщност, знаете. Все пак, вие бяхте тези, които разбиха плана ми. А сега имам и двама ви.

Зеленика беше озадачена. Опал можеше да има сериозни ментални проблеми, но това не можеше да се обърка с глупост. Защо продължаваше да бърби? Дали се опитваше да ги разсее? Кореноплод също забеляза това.

— Зеленика! Вратите!

Зеленика се обърна и видя, че вратите се плъзгат една към друга. Шумът от двигателите им беше заглушен от вятъра от ядрото. Ако тези врати се затвореха, те щяха да са напълно откъснати от полицията и оставени на милостта на Гномски.

Зеленика се прицели в магнетичните ролки в горната рамка на вратите и изстреля лъч след лъч със своя „Неутрино“ в механизмите ѝ. Вратите се разтресоха в рамките си, но не спряха. Няколко ролки изхвърчаха, но кинетичната енергия на масивните порти ги държеше заедно. Те се свързаха със зловецъ звънтене.

— Най-после сами — каза Опал. Звучеше като невинна фея в колежа на първата си среща.

Кореноплод насочи оръжието си към устройството на гърдите на Стълбус, сякаш можеше по някакъв начин да нарани Опал.

— Какво искаш? — запита той.

— Знаете какво искам — отвърна Опал. — Въпросът е как ще го получа? Кой начин на отмъщение ще е най-приятен? Естествено, и двамата ще свършите мъртви, но това не е достатъчно. Искам да страдате, както страдах аз. Опозорени и презирани. Е, поне единият от вас, другият ще трябва да се пожертва. Не ме интересува кой.

Кореноплод се върна при вратите, подканвайки Зеленика да следва.

— Опции? — прошепна той с гръб към устройството на Опал.

Зеленика вдигна визъора си и избърса струйка пот от челото си. Каските имаха вентилационна система, но понякога потенето нямаше нищо общо с температурата.

— Трябва да се махнем оттук — каза тя. — Шахтата е единственият път.

Кореноплод кимна.

— Съгласен. Летим достатъчно високо, за да избегнем блокиращото устройство на Опал и тогава сигнализираме на майор Кафяво Водорасло.

— Ами Стълбус? Хипнотизиран е до мозъка на костите си. Ако успеем да избягаме, Опал няма да го остави като доказателство.

Това беше проста престъпна логика. Обичайните типове, които искат да превземат света, не са несклонни да премахнат няколко от своите, ако това означава да се измъкнат на чисто.

Кореноплод наистина изръмжа.

— Наистина ми иде да си отскубна брадата, задето ни поставям в опасност заради гоблин, но това ни е работата. Взимаме Стълбус с нас. Искам да изстреляте няколко заряда в тази кутия около кръста му и, когато вибрирането спре, го мятам на рамо и излитаме от ПЗ7.

— Разбрано — каза Зеленика и настрои оръжието си на минимум. Част от заряда щеше да се прехвърли върху Стълбус, но нямаше да направи нищо, освен да изсуши очните му ябълки за няколко минути.

— Игнорирайте феята. Каквото и да казва, дръжте мислите си върху работата.

— Да, сър.

Кореноплод си пое дълбоко въздух няколко пъти. Да види, че началникът е нервен колкото нея, някак си успокояваше Зеленика.

— Добре. Давайте.

Двата елфа се обърнаха и бързо се затичаха към припадналия гоблин.

— Измислихте някакъв план? — каза Гномски, присмивайки им се от малкия екран. — Нещо гениално, надявам се? Нещо, за което не съм се сетила?

С мрачно лице Зеленика се опита да изключи думите, но те си проправиха път в мислите ѝ. Нещо гениално? Едва ли. Беше единствената им свободна опция. Нещо, за което Гномски не се беше сетила? Съмняваше се. Опал сигурно беше планирала това от година. Дали щяха да направят точно това, което тя иска?

— Сър... — започна Зеленика, но Кореноплод беше на позиция до Стълбус.

Зеленика стреля шест пъти по малкия екран. Всичките шест лъча въздействаха на пикселовите черти на Гномски. Лицето на Опал

изчезна в статичната буря. Искри се изплъзнаха от металните спойки и парлив пушек изтече от решетката на говорителя.

Кореноплод се поколеба за момент, изчака, докато всеки от изстрелите се разсее и хвана Стълбус здраво за раменете.

Нищо не се случи.

Сгреших, помисли си Зеленика и освободи глътка въздух, която не осъзнаваше, че задържа. Слава на боговете, сгреших. Опал няма никакъв план. Но това не беше вярно, а Зеленика не си повярва наистина.

Кутията около диафрагмата на Стълбус беше обезопасена от няколко окто-връзки, осем телескопични кабела, които от ПНЕ често използва, за да завързват опасни престъпници. Можеха да се заключват и отключват дистанционно и веднъж пристегнати, не можеха да се премахнат без дистанционното или ъглошлайф. Веднага щом Кореноплод се наведе, окто-връзките освободиха Стълбус и се удариха в торса на началника, освобождавайки Стълбус от металната кутия, и я дръпнаха към гърдите на Кореноплод.

Лицето на Гномски се появи на обратната страна на кутията. Димната завеса си беше само това — димна завеса.

— Подполковник Кореноплод — каза тя почти без дъх от злоба, — изглежда, че вие сте жертвата.

— Д'Арвит — изруга Кореноплод и заби по металната кутия с дръжката на пистолета си. Въжетата се стягаха, докато дишането на Кореноплод не се превърна в агонизиращи изблици. Зеленика чу повече от едно ребро да се чупи. Началникът се бореше с порива да падне на колене. Магически сини искрици заиграха по торса му и лекуваха счупените кости.

Зеленика се втурна напред, за да помогне, но преди да стигне до по-висшия си офицер алармиращ бипкащ звук започна да излиза от говорителя на устройството. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силен ставаше звукът.

— Стой на страна! — изсумтя Кореноплод. — Стой на страна! Това е спусък.

Зеленика спря в стъпките си в саждите, пробивайки въздуха от безсилие. Но началникът най-вероятно беше прав. Беше чувала за спусъци за близост и преди. Джуджетата ги използваша в мините.

Слагаха експлозивни в тунелите, активираха спусъка и после го пускаха, използвайки камък.

Лицето на Опал отново се появи на екрана.

— Слушай своя Юлиус, капитан Бодлива Зеленика — посъветва я феята. — Този момент изисква повишено внимание. Началникът ти е прав: шумът, който чуваш, е именно спусък за близост. Ако дойдеш прекалено близо, той ще се изпари от експлодиращия гел, зареден в металната кутия.

— Спри да даваш лекции и ни кажи какво искаш — изръмжа Кореноплод.

— Ей сега, подполковник, търпение. Грижете ви скоро ще приключат. Всъщност, те вече приключиха, така че защо не изчакате тихичко и последните ви секунди да изтекат?

Зеленика заобиколи началника, поддържайки шума постоянен, докато гърбът ѝ не беше с лице към шахтата.

— Има път навън, началник — каза тя. — Само трябва да помисля. Трябва ми една минута да си подредя нещата.

— Нека ти помогна да си подредиш нещата — каза Гномски присмехулно, детските ѝ черти бяха погрознали от злоба. — В момента приятелчетата ви от полицията се опитват да си пробият път с лазер. Разбира се, няма да успеят навреме. Но можеш да се обзаложиш, че старият ми приятел от училище, Вихрогон, е залепен за видеоекрана си. И какво вижда? Вижда добрата си приятелка Бодлива Зеленика очевидно да държи оръжие срещу началника си. Защо ли би искала това?

— Вихрогон ще разбере — каза Кореноплод. — Бил те е и преди.

Опал затегна окто-връзките от разстояние, принуждавайки началника да падне на колене.

— Може би щеше да разбере. Ако имаше време. Но, за съжаление, за вас времето почти изтече.

На гърдите на Кореноплод се появи дигитален таймер. Там имаше две числа. Шест и нула. Шестдесет секунди.

— Една минута живот, подполковник. Какво е усещането?

Числата започнаха да намаляват.

Тиктакането, шумът и подлото кикотене на Опал си проправяха път като с дрелка в мозъка на Зеленика.

— Изключи го, Гномски. Изключи го или, кълна се, ще...

Смехът на Опал беше невъздържим. Отразяваше се в ръкава като атакуващия вик на харпия.

— Какво ще направиш по-точно? Ще умреш редом с началника си?

Още изпуквания. Още счупени ребра. Сините искрици заобикаляха торса на Кореноплод като във вихрушка.

— Върви си сега — изсумтя Кореноплод. — Зеленика. Заповядвам ти да напуснеш.

— С цялото ми уважение, началник. Не. Това не е свършило.

— Четиридесет и осем — изпя Опал. — Четиридесет и седем.

— Зеленика! Тръгвай!

— Щях да слушам, ако бях на твое място — каза Гномски. — Има други животи в опасност. Кореноплод е вече мъртъв: защо да не спасиш някой, който може да бъде спасен?

Зеленика изстена. Още едно неизвестно във вече претрупаното уравнение.

— Кого мога да спася? Кой е в опасност?

— О, никой важен. Само няколко Кални създания.

Разбира се, помисли си Зеленика: Артемис и Бътлър. Още двама, които сложиха край на плана на Гномски.

— Какво си направила, Опал? — изкрещя Зеленика над шума от спусъка и вятъра от ядрото.

Устната на Опал увисна сякаш имитираше виновно дете.

— Страхувам се, че може да съм поставила човешките ти приятели в опасност. В този момент те крадат пакет от Интернационалната банка в Мюнхен. Ако господарят Фоул е толкова умен, колкото се предполага, няма да отвори пакета, докато не пристигне в хотел Кронски и не провери за капани. Тогава ще се активира биологическа бомба и чао-чао противни човеци. Можеш да останеш тук и да обясниш всичко: сигурна съм, че няма да отнеме повече от няколко часа да се оправиш с Министерството на вътрешните работи. Или може да опиташ да спасиш приятелите си.

В главата на Зеленика се въртяха колела. Началникът, Артемис, Бътлър. Как можеше да ги спаси? Нямаше начин да спечели.

— Ще те намеря, Гномски. Няма да има и сантиметър, в който ще си в безопасност.

— Такава злоба. А ако ти предложи път навън? Един шанс да спечелиш.

Кореноплод сега беше на колене и от устата му течеше кръв. Сините искрици бяха изчезнали, нямаше повече магия.

— Това е капан — издиша той и всяка сричка го караше да потрепва. — Не се подлъгвай отново.

— Тридесет — каза Гномски. — Двадесет и девет.

Зеленика усети как челото ѝ пулсира срещу подплатата на каската.

— Добре, добре, Гномски. Казвай бързо. Как да спася началника. Опал си пое дълбок драматичен дъх.

— На устройството. Има разковниче. С диаметър два сантиметра. Червената точка под екрана. Ако уцелиш това място извън зоната на спусъка, тогава ще претовариш веригата. Ако пропуснеш, дори и на косъм, тогава активираш експлодирания гел. Равен шанс — повече, отколкото ти ми даде, Бодлива Зеленика.

Зеленика стисна зъби.

— Лъжеш. Защо би ми дала шанс?

— Не стреляй — каза Кореноплод странно спокоен. Просто излез от обхват. Върви и спаси Артемис. Това е последната заповед, която някога ще ти дам, капитане. Не смей да я игнорираш.

Зеленика се почувства сякаш всичките ѝ сетива бяха потопени под метър вода. Всичко беше замъглено и забавено.

— Нямам избор, Юлиус.

Кореноплод се намръщи.

— Не ме наричай Юлиус! Винаги го правиш, преди да не ми се подчиниш. Спаси Артемис, Зеленика. Спаси го.

Зеленика затвори едното си око и се прицели. Лазерното полезрение не беше никак добро за този вид точност. Трябваше да го направи ръчно.

— След това ще спася Артемис — каза тя, пое си дълбоко въздух, задържа го и дръпна спусъка.

Зеленика уцели червената точка. Беше сигурна. Зарядът потъна в устройството, обхващайки металната повърхност като малък горски пожар.

— Уцелих я! — извика Зеленика на изображението на Опал. — Уцелих червената точка!

Опал сви рамене.

— Не знам. Мисля, че беше една част по-надолу. Лош късмет. Мислех това, което казах.

— Не! — изкрещя Зеленика.

Обратното броене на гърдите на Кореноплод вървеше по-бързо, летейки през числата. Сега оставаха само моменти.

Началникът с мъка се изправи на крака и вдигна визьора на каската си. Очите му бяха спокойни и безстрашни. Той се усмихна нежно на Зеленика. Усмивка, която не съдържаше обвинение. За първи път нямаше и следа от трескавия нрав по бузите му.

— Пази се — каза той и оранжев пламък се запали в центъра на гърдите му.

Експлозията изсмука въздуха от тунела, изсмукувайки кислорода. Многоцветни пламъци се вихреха като перушина на биещи се птици. Зеленика се отблъсна назад от вълна шокови вълни, силата избиваше всяко нещо от началника. Микрофиламенти се взривиха в костюма ѝ, претоварени от жегата и силата. Цилиндровата камера на каската на Зеленика изскочи от жлеба си и се завъртя из ПЗ7.

Зеленика се носеше в шахтата като вейка в циклон. Тапите за уши се запечатаха автоматично, след като звукът от експлозията настигна взрива. Началникът беше изчезнал зад топка пламък. Нямаше го и нямаше никакво съмнение. Дори магията не можеше да му помогне сега. Някои неща не можеше да се поправят.

Вътрешността на ръкава заедно със Стълбус и Кореноплод се разпадна в облак останки и прах, части рикошираха в стените на тунела. Облакът се втурна по пътя с най-малко съпротивление, което, естествено, беше по посока на Зеленика. Тя едва успя да разтвори крилата си и да се издигне няколко метра преди летящите отломки да издълбаят дупка в стената на шахтата под нея.

Зеленика кръжеше над широкия тунел, звукът от собственото ѝ дишане изпълваше каската. Началникът беше мъртъв. Беше немислимо. Просто така, по прищявката на отмъстителна фея. Имаше ли разковниче в устройството? Или наистина беше пропуснала мишената. Вероятно никога нямаше да узнае. Но за полицейските наблюдатели изглеждаше така, сякаш тя е застреляла собствения си началник.

Зеленика погледна надолу. Под нея частици от експлозията се въртяха спираловидно към земното ядро. Когато наближиха въртящото се магмено ядро, топлината възпламеняваше всяка от тях и напълно изгаряше всичко, останало от Юлиус Кореноплод. За кратък момент частиците проблясваха в златно и бронзово като милиони звезди, падащи към земята.

Зеленика висеше там няколко минути, опитвайки се да проумее какво се случва. Не можеше. Беше прекалено ужасно. Вместо това тя замрази вината и болката и ги запази за по-късно. Точно сега имаше да изпълнява заповед. И щеше да я изпълни, дори това да беше последното нещо, което ще направи, защото това беше последната заповед, която Юлиус Кореноплод щеше да ѝ даде.

Зеленика увеличи скоростта на крилата си и се издигна през масивната овъглена шахта. Имаше Кални създания за спасяване.

ГЛАВА 4

ТЕСНИ БЯГСТВА

Мюнхен

Мюнхен по време на работните часове беше като всеки друг голям град по света: напълно задръстен. Въпреки берлинското метро, ефикасна и удобна железопътна мрежа, по-голямата част от населението предпочиташе уединението и комфорта на собствените си коли и като резултат от това Артемис и Бътлър бяха заседнали в задръстване на пътя за летището в час пик, което се разпростираше по целия път от Интернационалната банка до хотел Кронски.

Господарят Артемис не обичаше забавянията. Но днес беше твърде концентриран върху новата си придобивка, „Феиния крадец“, която все още стоеше запечатана в плексигласовия тубус. Артемис се изкушаваше да го отвори, но предишните собственици, Спароу и Крейн, можеше да са поставили някакви капани. Само защото нямаше видими капани, не значеше, че няма да има и невидими. Очевидният трик беше платното да се обгради с вакуум с корозивен газ, който въздейства с кислорода и да изпепели картината.

Отне им почти два часа да стигнат до хотела, пътуване, което трябваше да им отнеме двадесет минути. Артемис се преоблече с тъмен памучен костюм и набра номера на имението Фоул от бързото избиране на мобилния си телефон. Но преди да се обади свърза телефона към лаптопа си чрез кабел, за да запише разговора. Анджелин Фоул вдигна на третото позвъняване.

— Арти — каза майка му, леко запъхтяна, сякаш беше по средата на нещо. Анджелин Фоул вярваше, че трябва да се граби с пълни шепи от живота и вероятно беше по средата на тренировка по тае-бо.

— Как си, майко?

Анджелин въздъхна в телефонната слушалка.

— Добре съм, Арти, но ти звучиш сякаш си на интервю за работа, както обикновено. Винаги толкова формален. Не можеш ли да ме наричаш мама или дори Анджелин? Толкова ли ще е ужасно?

— Не знам, майко. Мама звучи толкова инфантилно. Сега съм на четиринадесет, забрави ли?

Анджелин се засмя.

— Как бих могла да забравя? Не всяко момче на твоята възраст иска билет за симпозиум по генетика за рождения си ден.

Едното око на Артемис беше насочено към тубуса с картината.

— А как е баща ми?

— Прекрасно — възкликна Анджелин. — Изненадана съм колко е добре. Протезният му крак е невероятен и такъв е и възгледът му. Не се оплаква. Наистина мисля, че има по-добро отношение към живота сега, отколкото преди да изгуби крака си. Той е в ръцете на забележителен терапевт, който казва, че менталното е далеч по-важно от физическото. Всъщност, заминаваме за частния спа център в Уестмийт тази вечер. Използват невероятно лечение с водорасли, което би трябвало да направи чудеса с мускулите на баща ти.

Артемис Фоул Старши беше изгубил крака си, по време на отвличането си от руската мафия. За щастие, Артемис беше успял да го спаси с помощта на Бътлър. Беше динамична година. Откакто Артемис Старши се завърна, той спазваше добре обещанието си да обърне нова страница и да започне на чисто. Артемис Младши се предполагаше да направи същото, но изпитваше трудности с изоставянето на престъпните си авантюри. Въпреки че понякога, щом погледнеше майка си и баща си заедно, идеята да бъде нормален син на любящи родители не изглеждаше толкова невероятна.

— Прави ли упражненията от физиотерапията два пъти дневно?

Анджелин се засмя отново и изведнъж на Артемис му се прииска да си е у дома.

— Да, дядо. Грижа се за това. Баща ти казва, че ще може да пробяга марафон след дванадесет месеца.

— Добре, радвам се да го чуя. Понякога ми се струва, че вие двамата бихте прекарвали времето си разхождайки се и държейки се за ръце, ако не ви проверявах.

Майка му въздъхна и статичен шум се разнесе от говорителя.

— Тревожа се за теб, Арти. Някой на твоята възраст не трябва да бъде толкова... отговорен. Не се тревожи за нас, а за училището и приятелите си. Мисли какво наистина искаш да правиш. Използвай

този голям мозък, за да направиш себе си и другите щастливи. Забрави семейния бизнес. Живеенето е единственият бизнес сега.

Артемис не знаеше как да отговори. Част от него искаше да каже, че без него дори нямаше да има семеен бизнес, ако не беше той тайно да го съхранява. Другата част искаше да хване самолета за вкъщи и да се разхожда в градината с родителите си.

Майка му отново въздъхна. Артемис мразеше това, че дори само когато говореше с него, тя се притесняваше.

— Кога ще се върнеш у дома, Арти?

— Пътуването свършва след още три дни.

— Имам предвид, кога ще се върнеш у дома завинаги. Знаем, че „Сейнт Бартълби“ е семейна традиция, но те искаме вкъщи с нас. Директор Гуини ще разбере. Има много добри дневни училища наоколо.

— Разбирам — каза той. Можеше ли да го направи, чудеше се той. Да бъде част от нормално семейство. Да изостави престъпните си начинания. Беше ли му присъщо да живее честен живот?

— Ваканцията е след няколко седмици, можем да говорим тогава — каза той и използвайки забавяща тактика, продължи. — Ако трябва да бъда честен, не мога да се концентрирам сега. Не се чувствам много добре. Мислех, че може да имам хранително натравяне, но се оказва настинка за двадесет и четири часа. Тукашният доктор каза, че ще утре ще се оправя.

— Бедният Арти — каза меко Анджелин. — Може би трябва да те кача на самолета за вкъщи.

— Не, майко. Вече се чувствам по-добре. Наистина.

— Както кажеш. Знам, че настинките са неприятни, но е по-добре от доза хранително натравяне. Можеше да бъдеш на легло със седмици. Пий много вода и опитай да поспиш.

— Ще го направя, майко.

— Ще си бъдеш ли скоро вкъщи?

— Да. Кажу ми, че съм се обаждал.

— Ще го направя, ако мога да го намеря. В салона е мисля, на бягащата пътека.

— Довиждане тогава.

— Чао, Арти, ще поговорим още, когато се върнеш — каза Анджелин с тих, леко тъжен и много далечен глас.

Артемис приключи разговора и веднага го пусна отново на компютъра си. Всеки път, когато говореше с майка си, се чувстваше виновен. Анджелин Фоул някак си разбуждаше съвестта му. Това беше относително ново развитие. Преди година може и да е чувствал щипка вина, когато лъжеше майка си, но сега дори малкият трик, който щеше да изиграе, щеше да преследва мислите му със седмици.

Артемис наблюдаваше измерването на звуковите вълни. Той се променяше, нямаше съмнение.

Това самосъмнение се засили през последните няколко месеца — откакто беше открил мистериозни огледални контактни лещи в собствените си очи една сутрин. Джулиет и Бътлър също носеха такива. Те се опитаха да разберат от къде идват лещите, но всичките контакти на Бътлър в тази област бяха казали, че Артемис сам е платил за тях.

Лещите си останаха мистерия. Както и чувствата на Артемис. На масата пред него лежеше „Феиния крадец“ на Ерве, придобивка, която го утвърди като най-добрия крадец на епохата. Статус, който желаше от шестгодишна възраст. Но сега, когато амбицията буквално беше в хватката му, всичко, за което Артемис можеше да мисли, беше семейството му.

Сега ли е времето да се оттегля, мислеше си той. На възраст четиринадесет и три месеца, най-добрия крадец в света. В края на краищата, къде мога да отида отук? Той пусна част от разговора отново: „Не се тревожи за нас, а за училището и приятелите си. Мисли какво наистина искаш да правиш. Използвай този голям мозък, за да направиш себе си и другите щастливи“.

Може би майка му беше права. Може би трябваше да използва талантите си, за да прави другите щастливи. Но в него имаше мрак. Твърда повърхност върху сърцето му, която нямаше да се задоволи с тихия живот. Може би имаше начини да направи другите щастливи, които само той можеше да постигне. Начини от далечната страна на закона. Отвъд тънката синя линия.

Артемис потърка очи. Не можеше да стигне до извод. Може би постоянното живеене вкъщи щеше да му помогне в решението. Най-добре да продължи с настоящата работа. Да спечели време и да установи автентичността на картината. Макар и да изпитваше лека

вина за кражбата на картината, не беше достатъчно да го накара да я върне. Особено на господата Крейн и Спароу.

Първата задача беше да отклони всякакви запитвания от страна на училището към дейността му. Щяха да му трябва поне два дни, за да установи дали картината е автентична, след като някои тестове трябваше да се договарят.

Артемис отвори аудиоманипулационна програма на лаптопа си и се приготви да реже и поставя думите на майка си от записания телефонен разговор. След като избра думите, които искаше, и ги подреди в правилния ред, той изглади нивата, за да може речта да звучи естествена.

Когато директор Гуини включи телефона си след посещението на стадиона Олимпия в Мюнхен, там щеше да го чака съобщение. Съобщението щеше да е от Анджелин Фоул и тя нямаше да е в добро настроение.

Артемис насочи съобщението през имението Фоул и тогава чрез инфрачервени лъчи го изпрати до собствения си телефон.

— Директор Гуини... — Гласът несъмнено беше на Анджелин Фоул и идентификационния номер на обаждания се щеше да го потвърди. — Тревожа се за Арти. Има хранително натравяне. Възгледът му е невероятен и не се оплаква, но го искаме вкъщи с нас. Разбирате. Качих Арти на самолета за вкъщи. Изненадана съм, че е попаднал на хранително натравяне във ваши ръце. Ще поговорим повече, когато се върнете.

Това щеше да се погрижи за училището за няколко дни. Тъмната половина на Артемис изпита електрически трепет при увъртането, но нарастващата му съвест изпита капка вина, задето използва гласа на майка си, за да плете мрежата си от лъжи.

Той прогони вината. Беше безобидна лъжа. Бътлър щеше да го придружи у дома и образованието му нямаше да пострада от няколко дни отсъствие. Колкото до „Феиния крадец“, кражба от крадци не беше истинско престъпление. Беше почти оправдано. *Да, каза нежелан глас в главата му. Ако върнеш картината на света.*

Не, отговори гранитното му сърце. Тази картина е моя, докато някой не я открадне. Това е целият смисъл.

Артемис прогони нерешителността си и изключи мобилния си телефон. Трябваше да се концентрира изцяло върху картината, а

внезапното вибриране на телефона можеше да разклати ръката му. Искеше просто да махне запушалката на тубата. Но това щеше да бъде повече от глупаво: можеше да бъде фатално. Имаше много малки изненади, които Крейн и Спароу можеше да са му оставили.

Артемис взе хроматограф от твърдия куфар, в който носеше лабораторното си оборудване. Уредът щеше да вземе проба от газа в тубуса и да го обработи. Той избра накрайник за игла и го завинти към гумената тръба, стърчаща от плоския край на хроматографа. Държеше иглата внимателно в лявата си ръка. Артемис използваше и двете си ръце, но лявата му ръка беше малко по-стабилна. Внимателно заби иглата в силиконовото покритие на тубата в пространството около картината. Беше много важно иглата да се мести колкото се може по-малко, за да не изтече газът и да се смеси с въздуха. Хроматографът източи малка част газ, засмуквайки я в нагряем инжекционен отвор. Всякакви органични нечистотии бяха унищожени от топлината и газов носач транспортира пробата през отделяща колона и оттам към детектор за йонизация на пламъка. Там отделните компоненти бяха идентифицирани. Секунди по-късно на електронния четец на устройството се появи графика. Процентите кислород, водород, метан и въглероден диоксид пасваха на проба, взета по-рано от центъра на Мюнхен. Имаше пет процента газ, който не беше разпознат. Но това беше нормално. Това вероятно беше причинено от сложни замърсяващи газове или чувствителност на оборудването. С мистериозния газ настрана, Артемис знаеше, че е напълно безопасно да отвори тубата. Той го направи, като внимателно нарязваше уплътнението със занаятчийски нож.

Артемис сложи чифт хирургически ръкавици и изтегли платното от цилиндъра. То тупна на масата на тясно руло, но се разгъна почти веднага. Не беше стояло в тубуса достатъчно дълго, за да приеме формата му. Артемис разтвори широко платното, като придържаше краищата му с гладки силиконови торбички. Веднага узна, че това не беше фалшификат. Набитото му око за изкуството разпозна основните цветове и пластовата работа на четката. Фигурите на Ерве сякаш бяха съставени от светлина. Бяха нарисувани толкова красиво, че изглеждаше, че картината блестеше. Беше прелестно. На картината повито бебе спеше в обляното си от светлина детско креватче близо до отворен прозорец. Фея със зелена кожа и ефирни крила беше кацнала

на перваза и се готвеше да грабне бебето от люлката му. И двата крака на създаването бяха от външната страна на перваза.

— Не може да влезе вътре — промърмори Артемис разсеяно и веднага се изненада. От къде знаеше това? Обикновено не казваше мненията си на глас без доказателство, което да ги потвърди.

Успокой се, каза си той. Беше просто предположение. Вероятно базирано на частица информация, на която бе попаднал на едно то интернет проучванията си.

Артемис върна вниманието си към самата картина. Беше успял. „Феиния крадец“ беше негова, за момента при всяка вероятност. Взе хирургически скалпел от комплекта си и отрязва възможно най-малката частица боя от ръба на картината. Постава я в буркан за проби и й сложи етикет. Това щеше да бъде изпратено на Техническият университет в Мюнхен, където имаха от онези гигантски спектрометри, необходими за въглеродни датировки. Артемис имаше връзка там. Радиовъглеродният тест щеше да потвърди, че картината, или поне боята, е точно толкова стара, колкото трябваше да бъде.

Той извика на Бътлър в другата стая на апартамента.

— Бътлър, можеш ли да занесеш тази проба в университета сега? Помни, дай го само на Кристиана и й напомни, че скоростта е жизненоважна.

Първоначално не дойде никакъв отговор, после Бътлър влетя през вратата с широко отворени очи. Не изглеждаше като човек, който идва, за да вземе някаква проба от боя.

— Някакъв проблем ли има? — попита Артемис.

Две минути по-рано Бътлър държеше ръка на прозореца, изгубен в рядък момент на самовглъбеност. Той се взираше в ръката си, сякаш комбинацията от светлина и виждане щеше да направи кожата му прозрачна. Знаеше, че има нещо различно в него. Нещо, скрито под кожата му. Чувстваше се странно през изминалата година. По-стар. Вероятно десетилетията физически трудности най-накрая поемаха контрол над него. Въпреки че беше едва на четиридесет, кокалите го боляха през нощта и гърдите му се усещаха сякаш носеше кевларена жилетка през цялото време. Със сигурност не беше толкова бърз, както на тридесет и пет, и умът не се концентрираше толкова лесно, често се чудеше... Точно както прави и сега, порица се тихо телохранителят.

Бътлър изпука пръсти, стегна вратовръзката си и се върна на работа. Изобщо не беше доволен от охраната на хотелския апартамент. Хотелите бяха кошмарът на всеки телохранител. Сервизните асансьори, изолираните горни етажи и напълно неадекватните маршрути за евакуация правеха безопасността на господаря почти невъзможна за гарантиране. Хотел Кронски определено беше луксозен и персоналът беше изпълнителен, но това не беше това, което Бътлър търсеше в хотел. Той търсеше стая на приземния етаж без прозорци и стоманена врата, дебела петнадесет сантиметра. Не е нужно да казваме, че за стаи като тази беше невъзможно да се намерят, а дори и да намереше, господарят Артемис със сигурност щеше да му обърне гръб. Бътлър трябваше да се оправя с този апартамент на третия етаж.

Артемис не беше единственият с чанта с инструменти. Бътлър отвори хромово куфарче на масата за кафе. Беше едно от дузината такива куфари, които той държеше в депозитни сейфове по столиците на света. Всеки куфар беше пълен до пръсване с оборудване за наблюдение, оборудване за насрещно наблюдение и оръжия. Да има такава във всяка държава означаваше, че няма нужда да разбива митнически закони при всяко пътуване от Ирландия.

Той избра детектор за бръмбари и го прекара през стая, търсейки за подслушвателни устройства. Концентрира се върху електронните уреди: телефон, телевизор, факс машина. Електронният сигнал от тези предмети често може да удави сигнала на бръмбара, но не и с този конкретен детектор. Шпионското око беше най-напредналият детектор на пазара и можеше да засече микрофон с размера на точка от осемстотин метра разстояние.

След няколко минути беше доволен и тъкмо щеше да върне устройството в куфара, когато то засече малко магнитно поле. Нищо особено, бледа блещукаща синя линия на индикатора. Първата линия стана по-солидна и яркосиня. Втората линия започна да мига. Нещо електронно се приближаваше до тях. Повечето хора биха отписали отчитането. Все пак, имаше хиляди електронни устройства в радиус от една квадратна миля около хотела Кронски. Но нормалните електронни полета не се засичаха от Шпионското око, а Бътлър не беше повечето хора. Той удължи антената на детектора и разнесе устройството из стаята. Отчитането се изостри, когато антената посочи

прозореца. Ноктите на безпокойството притиснаха червата на Бътлър. Нещо летящо се приближаваше към тях с висока скорост.

Той изтича до прозореца, изтръгна мрежестите завеси от куките им и отвори прозореца. Зимният въздух беше бледосин със забележително малко облаци. Следи от хеликоптери кръстосваха небето като гигантска игра на морски шах. И там, на двадесет градуса с леко спираловидно движение се движеше ракета с формата на сълза от син метал. Червена светлина мигаше на носа ѝ и нажежени до бяло пламъци я следваха на вълни от задния край. Ракетата беше насочена към Кронски, нямаше съмнение.

Това е умна бомба, каза си Бътлър без капка съмнение. И господарят Артемис е мишената.

Мозъкът на Бътлър започна да прелиства списъка с алтернативи. Беше кратък списък. Всъщност имаше само две възможности: махни се или умри. Проблемът беше как да се измъкнат. Бяха на третия етаж с изход от грешната страна. Отдели един момент да погледне за последен път приближаващата ракета. Не беше като нищо, което бе виждал преди. Дори емисиите бяха различни от конвенционалните оръжия, като нямаше почти никаква следа от изпарения. Каквото и да беше това, беше чисто ново. Някои много отчаяно искаше Артемис мъртъв.

Бътлър извърна поглед от ракетата и нахълта в стаята на Артемис. Младият му господар беше зает с правенето на тестовете си върху Феиния крадец.

— Някакъв проблем ли има? — попита Артемис.

Бътлър не отговори, защото нямаше време. Вместо това грабна момчето за тила и го повдигна на собствения си гръб.

— Картината! — успя да извика Артемис със заглушения си от сакото на телохранителя глас.

Бътлър грабна картината и безцеремонно натъпка шедьовъра в джоба на сакото си. Ако Артемис беше видял едновековната маслена боя да се пука, вероятно щеше да се разридае. Но на Бътлър се плащаше да защитава само едно нещо и то не беше „Феиния крадец“.

— Дръжте се изключително здраво! — посъветва масивният бодигард и извади кралски размер матрак от леглото.

Артемис се задържа здраво, както му беше казано, и се опита да не мисли. За съжаление, гениалният му мозък автоматично

анализираше наличната информация: Бътлър нахлу в стаята и то без да почука, следователно, имаше някакъв вид опасност. Отказът му да отговаря на въпроси означаваше, че опасността е предстояща. И фактът, че Артемис беше на гърба на Бътлър и се държеше здраво сочеше, че нямаше да избягат от гореспоменатата опасност по стандартните изходни маршрути. Матракът би посочил, че беше нужно някакво омекотяване.

— Бътлър! — възкликна Артемис. — Знаеш, че сме на третия етаж, нали?

Бътлър може и да беше отговорил, но господарят му не го чу, защото по това време огромният телохранилел ги беше прекарал през отворените двойни прозорци и през парапета на балкона.

За част от секундата, преди неизбежното падане, въздушните течения завъртяха матрака и Артемис можеше да види обратно собствената си стая. В този малък миг Артемис успя да види странна ракета да се забива като тирбушон през вратата на спалнята и спря напълно до празната плексигласова тръба. Има някакъв вид тракер в тубуса, каза малката частица мозък, която не беше паникьосана. Някой ме иска мъртъв.

Тогава дойде неизбежното падане. Девет метра. Право надолу.

Бътлър автоматично разгъна крайниците си в хикс като при скок с парашут и покри всеки край на матрака, за да не се изплъзне. Хванатият въздух под матрака забави малко падането им, но не много. Двамата отиваха право надолу, бързо, гравитационната сила засилваше скоростта им с всеки сантиметър.

Небето и земята изглеждаха сякаш се разтягаха и капеха като маслена боя на платно, докато нищо вече не изглеждаше стабилно. Това явление дойде към рязък край, когато се треснаха в изключително солидния керемиден покрив на барака за съхранение в задната част на хотела. Керемидите почти експлодираха по удара, въпреки че гредите на покрива издържаха — едва. Бътлър се почувства сякаш костите му се втечиха, но знаеше, че ще е добре след малко време в безсъзнание. Беше попадал и в по-лоши сблъсъци.

Последното му впечатление беше усещането на сърдечния ритъм на господаря Артемис през сакото си. Той беше жив. И двамата бяха оцелели. Но за колко дълго? Ако убиецът им видеше проваления си опит, сигурно щеше да опита отново.

Ударът на Артемис беше омекотен от Бътлър и матрака. Без тях със сигурност щеше да е мъртъв. Както изглеждаше, отрупаното с мускули тяло на телохранителя беше достатъчно твърдо, за да счупи две от ребрата му. Артемис подскочи цял метър във въздуха, преди да се приземи върху гърба на припадналия телохранител с лице към небето.

Всяко вдишване беше кратко и болезнено, две буци от кости се издигаха като кокалчета от гърдите му. Шестото и седмото ребро, предположи той.

Над главата му блок от многоцветна светлина излизаше от прозореца на хотела. Запали небето за част от секундата, туловището ѝ беше заето от още по-светлосини пламъци, които се извиваха като червеи на кука. Никой не би обърнал много внимание. Светлината можеше да е просто от светкавицата голям фотоапарат. Но Артемис знаеше по-добре.

Биологическа бомба, помисли си той. Сега, от къде знам това?

Бътлър беше в безсъзнание и зависеше от Артемис да осуети следващия смъртоносен опит на убиеца им. Опита се да се изправи в седнало положение, но болката в гърдите му беше жестока и достатъчно силна, за да го повали за няколко минути. Когато легна, цялото му тяло беше подгизнало от пот. Артемис разбра, че е твърде късно да избяга. Убиецът му вече беше тук, свит като котка при стената на бараката. Убиецът беше странен индивид, не по-голям от дете, но с пропорции на възрастен. Тя беше момиче с красиви, остри черти, подстригана кестенява коса и големи лешникови очи, но това не означаваше, че ще има някаква милост. Бътлър веднъж му беше казал, че осем от топ десетте най-добри наемници в света са жени. Тя носеше странен костюм, който сменяше цвета си, за да пасва на фона, а тези големи очи бяха зачервени от плакане.

Ушите ѝ са заострени, помисли си Артемис. Или съм в шок, или тя не е човек.

Тогава той направи грешката да се помръдне и едното от счупените му ребра проби кожата му. Червено петно започна да се появява през ризата му и Артемис се отказа от борбата да остане буден.

Само деветдесет минути отнеха на Зеленика да стигне до Германия. На нормална мисия би отнело поне два пъти повече, но

Зеленика реши да наруши няколко наредби. Защо не, помисли си тя. Не беше като да можеше да изпадне в още по-големи неприятности. В ПНЕ вече мислеха, че е убила началника, а комуникациите ѝ бяха блокирани, така че не можеше да обясни какво всъщност се е случило. Нямаше съмнение, че е определена като престъпник и отряд по Изтеглянето беше изпратен по петите ѝ. Да не споменаваме, че най-вероятно Опал Гномски я следеше. Така че нямаше време за губене.

Още откакто гоблинските банди бяха хванати да внасят човешка контрабанда през неизползвани шахти, караули бяха поставени на всяко летище за совалки на повърхността. Париж беше охраняван от сънлив гном, който беше само на пет години от пенсиониране. Той се събуди от следобедната си дрямка от спешно официално съобщение от Централното полицейско управление. Избягал пилот от Разузнаването беше на път. Да се задържи за разпит. Процедирайте внимателно.

Никой не очакваше гномът да има успех. Бодлива Зеленика беше във върхово физическо състояние и беше преживяла битка с трол. Гномът пазач не можеше дори да си спомни последния път, когато е бил във форма, и трябваше да легне, дори ако имаше само забелена кожа около нокътя си. Въпреки това пазачът смело пазеше площадката за кацане, когато Зеленика профуча покрай него на път за повърхността.

Веднъж щом беше във въздуха, Зеленика отлепи гумена лента от предната част на ръката си и започна търсене в компютъра си. Компютърът намери хотел „Кронски“ и начерта още три маршрута, по които Зеленика можеше да мине. Зеленика избра най-краткия, въпреки че щеше да се наложи да мине през няколко главни човешки центъра. Още полицейски наредби, разбити на парчета. В този момент наистина не я интересуваше. Собствената ѝ кариера беше далеч от спасяване, но това нямаше значение. Зеленика не беше кариерен елф и без това. Единствената причина да не я изритат от ПНЕ беше началникът. Той видя потенциала ѝ, а сега беше мъртъв.

Земята проблясваше отдолу. Европейските миризми се процеждаха през филтрите на каската ѝ. Морето, запечената земя, лозята и острият вкус на чист сняг. Обикновено Зеленика живееше за това, но не и днес. Днес тя не изпитваше и грам от еуфорията, която изпитваше, когато беше над земята. Днес тя просто се чувстваше сама. Началникът беше единственото нещо, близко до семейство, което ѝ

беше останало. Сега и той си беше отишъл. Може би защото бе пропуснала целта. Тя ли наистина беше убила Юлиус? Беше твърде ужасно, за да мисли за това, и твърде ужасно, за да го забрави.

Зеленика вдигна визьора си, за да избърше сълзите си. Артемис Фоул трябваше да бъде спасен. Колкото за началника, толкова и за него самия. Зеленика спусна визьора си, ритна с крака и даде газ до дупка. Време беше да види какво можеха новите крила на Вихрогон.

След малко повече от час Зеленика летеше през въздушното пространство около Мюнхен. Спусна се на тридесет метра височина и включи радара на каската си. Щеше да е срамота да стигне толкова далеч и да я помете идващ самолет. „Кронски“ се появи като червена точка във визьора ѝ. Вихрогон можеше да ѝ прати живо сателитно предаване или поне най-късните видео записи, но нямаше начин да се свърже с кентавъра, а дори да го направеше, Съветът щеше да ѝ заповяда да се върне обратно веднага.

Зеленика се насочи към червената точка във визьора си. Натам щеше да бъде насочена биологическата бомба, затова и тя трябваше да отиде там. Спусна се по-надолу, докато покривът на хотел „Кронски“ не се озова под пръстите ѝ и кацна долу. Сега трябваше да се оправя сама. Само дотук можеше да я заведе бордовият тракер. Трябваше да локализира стаята на Артемис сама.

Зеленика прехапа устни за момент и въведе команда в клавиатурата на китката си. Можеше да използва и гласова команда, но софтуерът беше докачлив, а тя нямаше време за компютърни грешки. След секунди бордовият ѝ компютър проникна в компютъра на хотела и показа списък на гостите и схема на стаите. Артемис се намираше в стая 304, трети етаж в южното крило на хотела.

Зеленика заспринтира по покрива и докато тичаше, активира крилата си. Беше на секунди от това да спаси Артемис. Митологично създание да те издърпа от стаята ти може да ти докара малък шок, но толкова голям, причинен от изпаряването от биологическа бомба.

Тя спря шокирана. Насочена ракета летеше към хотела на хоризонта. Беше произведена от феи без съмнение; но беше нова, по-гладка и по-бърза, с по-големи следи от гориво от на всяка ракета, която бе виждала. Опал Гномски очевидно беше правила подобрения.

Зеленика се завъртя на пети и се затича към другата страна на хотела. В сърцето си знаеше, че е закъсняла, и я връхлетя мисълта, че

Опал може отново да я е изиграла. Никога не е имало надежда да спаси Артемис, както нямаше шанс да спаси и началника.

Преди крилата ѝ дори да получат шанс да се отворят яркосиня светкавица се изстреля от стряхата на покрива и всичко потрепери леко, когато биологическата бомба се детонира. Бе перфектното оръжие. Нямаше да има материални щети върху стаята в хотела, а обвивката на бомбата щеше да се самовзриви и нямаше да остави доказателства, че изобщо е била там.

Зеленика падна на колене от безсилие, махайки каската си, за да поеме няколко глътки свеж въздух. Въздухът в Мюнхен беше напоен с токсини, но пак имаше по-хубав вкус от филтрираната си разновидност под земята. Но Зеленика не забеляза сладостта. Юлиус бе мъртъв. Артемис бе мъртъв. Бътлър бе мъртъв. Как можеше да продължи? Какъв беше смисълът? Сълзи капеха от миглите ѝ и падаха в малки пукнатини в бетона.

„Ставай!“ каза ѝ стоманената ѝ половина. Частта, която я правеше толкова добър полицаи. Ти си полицаи от ПНЕ. Има нещо повече зложено тук от личната ти скръб. После ще имаш достатъчно време да плачеш.

След минута. Ще стана след минута. Трябват ми само шестдесет секунди.

Зеленика се почувства сякаш мъката издълбава вътрешностите ѝ. Чувстваше се куха, вцепенена. Неспособна.

— Колко трогателно — каза глас, роботизиран и познат.

Зеленика дори не вдигна очи.

— Гномски. Дойде да злорадстваш ли? Нима убийството те прави щастлива?

— Хм... — каза гласът, сериозно обмисляйки въпроса. — Знаеш ли, прави ме. Наистина ме прави щастлива.

Зеленика подсмръкна и прогони последните си сълзи. Реши, че няма да плаче отново, докато Гномски не отиде зад решетките.

— Какво искаш? — попита тя и стана от бетонния покрив. На височината на главата ѝ кръжеше малка биологическа бомба. Този модел беше сферичен, с размера на пъпеш и оборудван с плазмен екран. Веселите черти на Опал се показваха на монитора.

— О, последвах те от шахтата дотук, за да видя как изглежда пълното отчаяние. Не е много очарователно нали?

За няколко секунди екранът показва обърканото лице на Зеленика, преди да покаже обратно това на Опал.

— Просто детонирай и върви по дяволите — изръмжа Зеленика.

Бомбата се издигна тридесет сантиметра и леко заобиколи главата на Зеленика.

— Все още не. Мисля, че в теб още има искрица надежда. Искам да я изгася. След момент ще детонирам бомбата. Хубава е, нали? Харесва ли ти дизайна? Осем отделени усилвателя, нали знаеш. Важното е какво става след детонацията.

Законоприлагащото любопитство на Зеленика беше заинтригувано, въпреки обстоятелствата.

— Какво става тогава, Гномски? Не ми казвай, световно господство.

Гномски се изсмя, звукът изкривяваше смеха ѝ през микроговорителите на бомбата.

— Световно господство? Правиш го да звучи много непостижимо. Първата стъпка е самата простота. Всичко, което трябва да направя, е да осъществя контакт между хората и Народа.

Зеленика почувства как собствените ѝ проблеми се изплъзват.

— Контакт между хората и Народа? Защо би го направила?

Чертите на Опал загубиха веселия си характер.

— Защото от ПНЕ ме затвориха. Изучавах ме като животно в клетка и сега ще видят дали ще им хареса. Ще има война и аз ще снабдя хората с оръжия, за да победят. А щом го направят, избраната ми нация ще бъде най-силната на света. И аз, неизбежно, ще стана най-могъщият човек в тази нация.

Зеленика почти изкрещя.

— Всичко това заради детинско отмъщение на една фея?

Неудобството на Зеленика веднага развесели Опал.

— О, не, вече не съм фея. — Гномски бавно отви превръзките от главата си и разкри две хирургически закръглени уши. — Сега съм една от Калните създания. Възнамерявам да бъда от печелившата страна. А новият ми татко има инженерна компания. И тази компания изпраща долу сонда.

— Каква сонда? — извика Зеленика. — Каква компания?

Опал размаха пръст.

— О, не, достатъчно обяснения. Искам да умреш самотна и невежа — за момент лицето ѝ изгуби фалшивата си развеселеност и Зеленика видя омразата в големите ѝ очи. — Ти ми коства една година от живота ми, Бодлива Зеленика. Година от изключителен живот. Времето ми е твърде ценно, за да бъде похабено, особено отговаряйки пред жалки организации като ПНЕ. Скоро няма да ми се налага да отговарям пред никого, никога вече.

Опал вдигна и показа едната си ръка. Държеше малко дистанционно. Тя натисна червения бутон. И както всички знаеха, червеният бутон означаваше само едно: Зеленика разполагаше с милисекунди да измисли план. Мониторът се измъкна и зелената светлина на командното табло на ракетата светна в червено. Сигналът беше получен. Детонацията беше неизбежна.

Зеленика подскочи нагоре и захлупи сферичната бомба с каската си. Положи собственото си тегло върху каската, за да я свали надолу. Беше като да потопиш футболна топка. Полицейските каски бяха направени от неогъваем полимер, който можеше да отклони солиниевите изригвания. Разбира се, останалата част от костюма на Зеленика не беше неогъваема и не можеше да я предпази от биологическата бомба, но може би каската щеше да бъде достатъчна.

Бомбата експлодира и завъртя шлема във въздуха. Чиста синя светлина се изля от вътрешната страна на каската, изчезвайки през бетона. Мравки и паяци скочиха изведнъж и малките им сърца замръзнаха. Зеленика усети как собственото ѝ сърце се забърза и се бори срещу смъртоносния солиний. Задържа се, колкото можа, тогава ударът я отблъсна. Каската отлетя и фаталната светлина се освободи.

Зеленика активира крилата си и полетя към небето. Синята светлина я следваше като смъртоносна стена. Сега всичко се превърна в състезание. Беше ли спестила достатъчно време и скорост, за да надбяга биологическата бомба?

Зеленика усети как устните ѝ хлътват през зъбите. Центробежната сила разкъсваше кожата на бузите ѝ. Разчиташе на факта, че активиращото вещество на биологическата бомба беше светлина. Това означаваше, че се фокусираше до определен диаметър. Гномски не би искала да привлича вниманието към устройството си, като заличи цял градски блок. Само Зеленика беше мишената.

Зеленика усети светлината под краката си. Ужасно чувство на празнота се прокрадна по крака ѝ преди магията да го прогони. Тя изпъна тялото си, изви глава назад, скръсти ръце пред гърдите си, за да намали съпротивлението на въздуха, позволявайки на механичните крила да я отведат на безопасно място.

Изведнъж светлината изчезна. Разсея се, оставяйки само неспокойни пламъци след себе си. Зеленика надбяга смъртоносната светлина с минимални наранявания. Краката ѝ се усещаха слаби, но чувството скоро щеше да изчезне. Имаше достатъчно време да се тревожи за това по-късно. Сега трябваше да се върне в Нисшите елементи и някак да предупреди приятелите си за плана на Опал.

Зеленика погледна надолу към покрива. Не беше останало нищо, което да докаже, че е била там, освен останките от каската ѝ, които се въртяха като заредени частици. По принцип, неодушевените предмети не бяха засягани от биологическата бомба, но рефлекторният пласт на каската беше отблъснал светлината толкова много, че беше прегрял. А след като каската беше унищожена, такива бяха и жизнените отчети на Зеленика. Доколкото засягаше ПНЕ и Опал Гномски, каската на капитан Бодлива Зеленика вече не предаваше пулса ѝ или дихателната ѝ честота. Беше официално мъртва. А да си мъртъв си имаше своите предимства.

Нещо прикова погледа на Зеленика. Далече надолу в центъра на група сгради за съхранение няколко човека се струпваха около една барака. С помощта на орловия си поглед Зеленика разбра, че покривът е бил взривен. Имаше две фигури, които лежаха на гредите на бараката. Едната беше огромна, същински гигант. Другата фигура беше по-близо до собствения ѝ размер. Момче. Артемис и Бътлър. Възможно ли бе да са оцелели?

Зеленика отметна крака назад и се гмурна стръмно към мястото на катастрофата. Не си сложи щита, за да запази магията си. Изглежда, всяка частица от лекуващата сила, която притежаваше, щеше да бъде нужна, затова трябваше да разчита на скоростта и революционния си костюм да я запазят скрита.

Останалите човеци бяха на няколко метра разстояние и си проправяха път през отломките. Изглеждаха повече любопитни, отколкото гневни. И все пак, беше жизненоважно за Зеленика да измъкне Артемис оттук, ако беше жив. Опал можеше да има шпиони

навсякъде и подготвен резервен план, готов да се разгърне в смъртоносна операция. Беше малко вероятно да измамят смъртта отново.

Тя се приземи на предната стена на бараката и надникна вътре. Наистина бяха Артемис и Бътлър. И двамата дишаха. Артемис дори беше в съзнание, макар че дишането му изглеждаше болезнено. Изведнъж червена роза от кръв се разпростря по бялата му риза, очите му се обърнаха и той започна да се тресе. Калното създание изпаднаше в шок и изглежда едно ребро бе пробило кожата му. Можеше да има и друго, забило се в белия му дроб. Нуждаеше се от лечение. Сега.

Зеленика се спусна на гърдите на Артемис и постави ръка на буците от кости, които изпъкваха от кожата му.

— Излекувай го — каза тя и последните искрици магия от елфеното ѝ тяло забягаха по ръцете ѝ и интуитивно се насочиха към нараняванията на Артемис. Ребрата потрепериха, завъртяха се гъвкаво, след това се съединиха пак с изсъскването на втечнени кости. Пара се издигна от треперещото тяло на Артемис, след като магията премахна нечистотиите от организма му.

Още преди Артемис да спре да трепери Зеленика се уви около момчето, доколкото ѝ бе възможно. Трябваше да го измъкне оттук. В идеалния случай щеше да вземе и Бътлър със себе си, но той беше прекалено обемен, за да бъде защитен от малкото ѝ тяло. Телохранителят трябваше да се погрижи за себе си, но Артемис трябваше да бъде предпазен. Първо, защото без съмнение той беше главната мишена, и второ, защото се нуждаеше от нечестният му ум, за да ѝ помогне да победи Опал Гномски. Ако Опал възнамеряваше да се присъедини към света на хората, тогава Артемис беше перфектният еквивалент на гения ѝ.

Зеленика склочи пръсти зад гърба на Артемис и изправи тялото му в изправено положение. Главата му килна на рамото ѝ и тя усети дъха му върху бузата си. Равен. Хубаво.

Зеленика сви крака, докато коленете ѝ не изщракаха. Щеше да ѝ трябва целия допир, който можа да направи, за да замаскира бягството им. Отвън гласовете приближаваха и тя усети стените да потрепват, когато някой постави ключ във вратата.

— Довиждане, Бътлър, стари приятелю — прошепна тя. — Ще се върна за теб.

Телохранителят изстена, сякаш я беше чул. На Зеленика не никак не й харесваше, че трябваше да го остави, но нямаше друг избор. Беше или само Артемис, или никой и Бътлър щеше да й благодари по-късно за това, което правеше.

Зеленика стисна зъби, напрегна всеки мускул в тялото си и даде газ до дупка с крилете си. Изстреля се от бараката като стреличка от тръба за спояване, минавайки през пресен облак прах от отделянето й. Дори някой да я гледаше, всичко, което щеше да види, беше прах, небесно синьо замъгляване и, ако беше възможно, един подаващ се мокасин. Но очите им си правеха номера с тях, защото обувките не можеха да летят. Нали?

ГЛАВА 5

СРЕЩА СЪС СЪСЕДИТЕ

ПЗ7, Светът на нисшите елементи

Вихрогон не можеше да повярва на случващото се. Очите му изпращаха информация до мозъка му, но мозъкът отказваше да я приеме. Защото ако я приемеше, щеше да повярва, че приятелката му Бодлива Зеленика бе застреляла собствения си началник и сега се опитваше да избяга на повърхността. Това беше напълно невъзможно, въпреки че не всички смятаха така.

Мобилната техническа совалка на кентавъра беше превзета от Министерството на вътрешните работи. Сега операцията попадеше под тяхна юрисдикция, защото полицаи беше заподозрян в престъпление. Целият полицейски персонал беше изхвърлен от совалката, но на Вихрогон му беше позволено да остане, просто защото само той можеше да се оправя с оборудването за наблюдение.

Началник Арк Суул беше гном от ПНЕ, който следеше заподозрени в престъпления феи. Суул беше необичайно висок и слаб за гном като жираф в кожа на бабуин. Тъмната му коса беше пригладена право назад в практичен стил и пръстите и ушите му не се хвалеха със златни накити, които бяха толкова обичани от гномските семейства. Арк Суул беше най-високопоставеният гном във Вътрешни Работи и вярваше, че в ПНЕ са просто шепа разюздани ченгета, които бяха водени от отцепник. Сега отцепникът беше мъртъв, убит, както изглежда, от най-разюзданото ченге в шепата. Бодлива Зеленика може и да беше избегнала престъпни обвинения при два предишни случая. Този път нямаше да се измъкне.

— Пусни видеото пак, кентавъре — инструктира той и зачука с бастуна си по работния плот. Най-дразнецото нещо.

— Прегледахме това дузина пъти — възрази Вихрогон. — Не виждам смисъла.

Суул го накара да млъкне с един злобен поглед със зачервените си очи.

— Не виждаш смисъла? Кентавърът не вижда смисъла? Не виждам това да е важен фактор в настоящото уравнение. Вие, господин Вихрогон, сте тук, за да натискате бутони, а не да давате мнения. Подполковник Кореноплод влагаше прекалено много значение в мнението ти и ето докъде го докара това.

Вихрогон преглътна повече от дузина токсични отговори, които се нареждаха на езика му. Ако сега беше изключен от операцията, нямаше да може да направи нищо, за да помогне на Зеленика.

— Да пусна видеото. Да, сър.

Вихрогон пусна видеото от ПЗ7. Това беше проклето нещо. Юлиус и Зеленика обикаляха генерал Стълбус за няколко секунди. Изглеждаха доста нервни. Тогава по някаква причина, колкото и невъзможно да звучеше, Зеленика застреля началника с някакъв запалителен куршум. Тогава загубиха всякаква видео връзка от двете каски.

— Върни двадесет секунди — нареди Суул и се наведе по-близо до монитора. Той ръгна стенния екран с бастуна си. — Какво е това?

— Внимавайте с този бастун — каза Вихрогон. — Тези екрани са много скъпи. Взимам ги от Атлантида.

— Отговори на въпроса, кентавъре. Какво е това? — той удари по екрана още два пъти, за да покаже колко малко го интересуваха джаджите на Вихрогон.

Началникът от Министерството на вътрешните работи сочеше лек блясък на гърдите на Кореноплод.

— Не съм сигурен — призна Вихрогон. — Може да е изкривяване от топлината или грешка в оборудването. Или може би просто бъркване. Ще трябва да направя някои тестове.

Суул кимна.

— Направи си тестовете, въпреки че не очаквам да намериш нещо. Бодлива Зеленика изгаря, просто така. Така и така щеше. Почти я пипнах миналия път, но този път ми е в кърпа вързана.

Вихрогон знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите, но трябваше да защити приятелката си.

— Всичко това не е ли прекалено удобно? Първо губим звука, за да не разберем какво се говори. Тогава изниква това блещукане, което може да е всичко. И тогава се очаква от нас да повярваме, че

награждаван офицер просто стреля по началника си, елф, който ѝ беше като баща?

— Да, разбирам гледната ти точка, Вихрогоне — каза измамно мило Суул. — Много добре. Хубаво е да знам, че мислиш на някакво ниво. Но да се придържаме към съответната ни работа, а? Ти си построил машинарията, ти се оправяй с нея. Например новите бластери „Неутрино“, с които е са въоръжени служителите?

— Да, какво за тях? — попита подозрително Вихрогон.

— Персонализирани са към всеки офицер, прав ли съм? Никой друг не може да стреля с тях. И всеки изстрел се регистрира?

— Да, това е вярно — призна Вихрогон и му стана ясно накъде бие.

Суул размаха бастуна си като диригент на симфоничен оркестър.

— Добре тогава. Всичко, което трябва да направим, е да проверим данните на капитан Бодлива Зеленика и да разберем дали е стреляла в точния момент, както е във видеото. Ако е така, тогава видеото е автентично и Бодлива Зеленика наистина е убила началника си, независимо от това, което можем или не можем да чуем.

Вихрогон стисна конските си зъби. Разбира се, правеше перфектния смисъл. Беше се сетил за това преди половин час и знаеше какво ще разкрият препратките. Той изтегли данните на Зеленика и разгледа съответната страница.

— Оръжието е регистрирано в девет и четиридесет местно време. Шест изстрела в девет петдесет и шест и тогава един изстрел от втора степен в девет петдесет и осем.

Суул удари бастуна в ръката си в знак на триумф.

— Един изстрел от втора степен в девет петдесет и осем. Абсолютно вярно. Каквото и да се е случило в тази шахта, Бодлива Зеленика е стреляла по началника си.

Вихрогон скочи от специално проектирания си стол.

— Но втора степен не може да причини толкова голяма експлозия. Това на практика издълба целия тунел.

— Точно затова Бодлива Зеленика не е арестувана досега — каза Суул. — Ще отнеме седмици да изчистят този тунел. Трябваше да изпратят отряд по Изтеглянето през П1 в Тара. Ще трябва да пътуват над земята до Париж и да хванат следата ѝ оттам.

— Но самата експлозия?

Суул направи гримаса, сякаш въпроса на Вихрогон беше горчива хапка в иначе вкусно ястие.

— О, сигурен съм, че има обяснение, кентавъре. Запалим газ, неизправност или просто лош късмет. Ще разберем. Засега моят приоритет, както и твоят, е да върнем капитан Бодлива Зеленика тук за дело. Искам да влезеш във връзка с отряда по Изтеглянето. Постоянно обновявай данни за местонахождението на Бодлива Зеленика.

Вихрогон кимна неентузиасирано. Зеленика все още носеше каската си. А полицейската каска определяше самоличността ѝ и изпращаше постоянен поток от диагностична информация обратно до компютъра на Вихрогон. Нямаха звук или видео, но имаше много информация, за да проследят Зеленика където и да отидеше на земята или под нея. В момента Зеленика беше в Германия. Ритъмът на сърцето ѝ беше ускорен, но иначе беше добре.

Защо избяга, Зеленика, попита Вихрогон тихо липсващата си приятелка. Ако си невинна, защо избяга?

— Кажи ми къде е Бодлива Зеленика сега — нареди Суул.

Кентавърът максимизира потока от данни от каската на Зеленика на стенния екран.

— Все още е в Германия, Мюнхен, ако трябва да бъдем точни. Сега спря да се движи. Може би ще реши да си дойде вкъщи.

Суул се намръщи.

— Съмнявам се, кентавъре. Тя е гнило яйце, изцяло.

Вихрогон се ядоса. Според етикета само приятелите се обръщат помежду си с вида си, а Суул не му беше приятел. Или на когото и да е.

— Не можем да кажем със сигурност — процеди той през зъби.

Суул се наведе още по-близо до екрана и лека усмивка разтегли стегнатата му кожа.

— Всъщност, кентавъре, тук грешиш. Мисля, че спокойно можем да кажем, че капитан Бодлива Зеленика няма да се върне. Отмени екипа по Изтеглянето незабавно.

Вихрогон погледна екрана на Зеленика. Линиите, отмерващи жизнените ѝ показатели, бяха равни. В един момент беше стресирана, но жива, а в следващия я нямаше. Никакъв пулс, никаква мозъчна дейност и никакво температурно отчитане. Не можеше просто да е свалила каската, тъй като имаше свързване чрез инфрачервени лъчи

между офицера и каската му. Не, Зеленика беше мъртва и не беше по естествени причини.

Вихрогон почувства как сълзите пълнят очите му. Не и Зеленика.

— Да отменя Изтеглянето? Луд си ли, Суул? Трябва да намерим Зеленика. Да разберем какво е станало.

Избликът на Вихрогон не повлия на Суул. Ако не друго, изглежда, че му се наслаждаваше.

— Бодлива Зеленика беше предателка и очевидно е била в съгласителство с гоблините. Някак си престъпният ѝ план се преобърна и беше убита. Искам отук да активираш крематориума в каската ѝ и можем да затворим книгата на избягалия полицаи.

Вихрогон беше втрещен.

— Да активирам крематориума? Не мога да го направя.

Суул извъртя очи.

— Пак започваме с мненията. Нямаш власт тук, просто се подчини.

— Но ще имам сателитна картина след тридесет минути — възрази Вихрогон. — Със сигурност може да изчакаме толкова.

Суул избута Вихрогон с лакът от клавиатурата.

— Не можем. Знаеш наредбите. Никакви тела не се оставят открити, за да бъдат намерени от хората. Грубо правило, знам, но необходимо.

— Каската може да е се повредила — Вихрогон започваше да се хваща за сламки.

— Вероятно ли е всички жизнени показатели да се изключат по едно и също време в резултат на грешка в оборудването?

— Не — призна Вихрогон.

— И точно колко невероятно е?

— Около едно към десет милиона — каза техническият консултант тъжно.

Суул затрака по клавиатурата.

— Ако нямаш смелостта, кентавъре, ще го направя сам.

Той въведе паролата си и детонира крематориума в каската на Зеленика. На покрив в Мюнхен каската на Зеленика изчезна в басейн от киселина. И на теория, така направи и тялото ѝ.

— Ето — каза доволен Суул, — нея я няма и всички можем да спим малко по-спокойно.

Без мен, помисли си Вихрогон, докато се взираше отчаяно в екрана. Ще мине много дълго време преди да заспя спокойно отново.

Темпъл Бар, Дъблин, Ирландия

Артемис Фоул се събуди от сън, изпълнен с кошмари. В съня му странни червенооки създания бяха разкъсали гърдите му с бивни като извити саби и изядоха сърцето му. Той седеше на прекалено малко легло и ръцете му полетяха към гърдите. Ризата му беше напоена с кръв, но нямаше рана. Артемис пое няколко дълбоки треперещи вдишвания, пълнейки мозъка си с кислород. Прецени ситуацията, винаги му казваше Бътлър. Ако се намериш на непозната територия, опознай я, преди да си отвориш устата. Десет секунди наблюдение биха могли да ти спасят живота.

Артемис се огледа, клепачите му трепкаха като тези на камера, докато запомняше всеки детайл. Беше в малък килер, около един квадратен метър. Едната му стена беше напълно прозрачна и гледаше към кейовете на Дъблин. Съдейки по положението на Милениъм Бридж, можеше да се каже, че стаята е някъде в района Темпъл Бар. Самата стая беше построена от странен материал. Някаква сребристо сива тъкан. Твърд, но ковък, с няколко плазмени екрана на непрозрачните стени. Цялата беше изключително модерна, но изглеждаше, сякаш е на години и е почти изоставена.

В ъгъла седеше момиче, свито в сгъваем стол. Тя беше обвила глава с ръцете си и раменете ѝ леко подскачаха, докато ридаше.

Артемис прочисти гърлото си.

— Защо плачеш, момиче?

Момичето подскочи, изправи се и веднага стана ясно, че това не беше нормално момиче. Всъщност, изглеждаше, че принадлежи към изцяло различен вид.

— Заострени уши — отбележи Артемис с изненадващо спокойствие. — Протезни или истински?

Зеленика почти се усмихна през сълзите си.

— Типичен Артемис Фоул. Винаги търси възможности. Ушите ми са си съвсем истински, както много добре знаеш... Знаеше.

Артемис замълча за няколко секунди, обмисляйки количеството информация в тези няколко изречения.

— Истински заострени уши? Тогава си от друг вид, а не човек. Вероятно фея?

Зеленика кимна.

— Аз съм фея. Всъщност, елф. Аз съм това, което би нарекъл гном, но това е само професия.

— И феите говорят английски, нали?

— Говорим всички езици. Дарба за езици, това е част от магията ни.

Артемис знаеше, че тези разкрития трябваше да запратят света му около оста си, но той се намери, приемайки всяка дума. Беше сякаш винаги беше подозирал съществуването на феите и това беше просто потвърждение. Въпреки че беше странно, че не си беше и помислял за феи до този момент.

— И твърдиш, че ме познаваш? Лично или от някакъв вид наблюдение? Изглежда, че определено притежаваш технологията.

— Познаваме те от няколко години, Артемис. Ти първи осъществи контакт и оттогава те държим под око.

Артемис малко се стресна.

— Аз съм първи съм осъществил контакт?

— Да. Декември, преди две години. Ти ме отвлече.

— Това отмъщението ти ли е? Онова експлодиращо устройство? Ребрата ми? — ужасна мисъл порази ирландското момче. — Ами Бътлър? Мъртъв ли е?

Зеленика направи, каквото можа, за да отговори на всички тези въпроси.

— Отмъщение е, но не моето. И Бътлър е жив. Просто трябваше да те измъкна оттам, преди да направят друг опит срещу живота ти.

— Значи, сега сме приятели?

Зеленика сви рамене.

— Може би. Ще видим.

Всичко това беше малко объркващо. Дори за гений.

Артемис сгъна коленете си в поза лотус и опря слепоочията си на пръстите си.

— По-добре ми разкажи всичко — каза той, затваряйки очи. — От началото. И не спестявай нищо.

Така и направи Зеленика. Разказа на Артемис как я отвлече, тогава я освободи в последния момент. Разказа му как пътуваха до

Арктика, за да спасят баща му, и как осуетиха гоблински бунт, управляван от Опал Гномски. Разказа му подробно за мисията им в Чикаго да откраднат обратно В-куба, суперкомпютър, построен от Артемис от откраднатата феина техника. Най-накрая, с тих глас му разказа за смъртта на началника Кореноплод и за зловещия план на Опал Гномски да сблъска човешкия и света на феите.

Артемис стоеше неподвижен, поемайки стотици невероятни факти. Веждите му бяха леко смръщени, сякаш информацията беше трудна за приемане. Накрая, когато мозъкът му организира приетата информация, той отвори очи.

— Много добре — каза той. — Не си спомням нищо от това, но ти вярвам. Приемам, че ние, хората, имаме съседи феи под повърхността на земята.

— Просто така?

Артемис изви устна.

— Не съвсем. Взех историята ти и я сравних с фактите, каквито ги знам аз. Единственият друг сценарий, който би обяснил всичко и включвайки странното ти появяване, е заплетена конспиративна теория, включваща руската мафия и брилянтен екип от пластични хирурзи. Едва ли е вероятно. Но вашата феина история пасва точно на нещо, за което не бихте могла да знаете, капитан Бодлива Зеленика.

— Което е?

— След предполагаемото изтриване на паметта ми открих огледални контактни лещи в собствените си очи и тези на Бътлър. Разследването разкри, че самият аз съм поръчал лещите, въпреки че нямам спомен да съм го правил. Подозирам, че съм ги поръчал, за да измамя вашата хипноза.

Зеленика кимна. Имаше смисъл. Феите имаха силата да хипнотизират хората, но очният контакт беше част от техниката, комбинирана с хипнотизиращ глас. Огледалните контактни лещи биха оставили обекта под пълен контрол, докато той се преструва, че е под хипноза.

— Единствената причина за това е, че съм оставил нещо. Нещо, което ще накара спомените ми за феите да се върнат. Но какво?

— Нямам представа — каза Зеленика. — Надявах се, че само като ме видиш, това ще предизвика възвръщане.

Артемис се усмихна по много дразнещ начин. Като някой към дете, което току-що е предположило, че луната е направена от сирене.

— Не, капитане. Бих предположил, че технологията за изтриване на паметта на вашия господин Вихрогон е напреднала версия на упойващи вещества, които потискат спомените, и с които се експериментира от много правителства. Виждаш ли, мозъкът е сложен инструмент; ако може да бъде убеден, че нещо не се е случвало, тогава ще измисли всички възможни сценарии да поддържа тази илюзия. Нищо не може да промени мнението му, така да се каже. Дори ако съзнанието приема нещо, заличаването на паметта ще е убедило подсъзнанието в нещо друго. Така че без значение колко сте убедителна, не можете да преправите промененото ми подсъзнание. Подсъзнанието ми вероятно вярва, че си халюцинация или миниатюрен шпионин. Не, единственият начин спомените ми да бъдат върнати е, ако подсъзнанието ми не може да представи убедителен аргумент: да кажем, човекът, на когото аз вярвам напълно ми представи неопровержимо доказателство.

Зеленика почувства как се раздразни. Артемис можеше да влезе под кожата ѝ като никой друг. Дете, което третираше всички други като деца.

— И кой е този човек, на когото вярваш?

Артемис се усмихна искрено за първи път от Мюнхен.

— Аз, разбира се.

Мюнхен

Бътлър се събуди, за да намери кръв, която капе от носа му. Капеше върху бялата шапка на главния готвач на хотела. Готвачът стоеше в средата на разрушена складова барака с някои от персонала на кухнята. Мъжът държеше сатър в косматия си юмрук в случай че този великан на съдрания матрак, заклещен в наклонените покривни греди, беше луд.

— Извинете — каза готвачът любезно, което беше необичайно за главен готвач. — Жив ли сте?

Бътлър обмисли въпроса. Очевидно, колкото и невероятно да изглежда, беше жив. Матракът го беше спасил от странната ракета.

Артемис беше оцелял също. Спомни си как усети пулса на господаря си точно преди да припадне. Сега не беше там.

— Жив съм — изсумтя той и смес от керемиден прах и кръв се сипеше от устните му. — Къде е момчето, което беше с мен?

Насъбралата се в срутената барака тълпа се спогледа.

— Нямаше никакво момче — каза готвачът накрая. — Паднахте от покрива съвсем сам.

Без съмнение тази група щеше да поиска обяснение или да съобщи на полицията.

— Разбира се, че нямаше момче. Простете ми; умът е склонен да бълнува след падане от третия етаж.

Групата кимна като един. Кой можеше да вини великана, че е малко разтърсен?

— Подпирах се на парапета и се радвах на слънцето, когато парапетът поддаде. За мой късмет, успях да грабна матрака по пътя надолу.

Това обяснение беше посрещнато от масовия скептицизъм, който заслужаваше. Готвачът изказа на глас съмненията на групата.

— Успели сте да грабнете матрак?

Бътлър трябваше да мисли бързо, а това не е много лесно, когато цялата кръв в тялото ти е концентрирана в челото ти.

— Да. Беше на балкона. Почивах си на слънце.

Цялата работа с почиването на слънце беше крайно малко вероятна. Особено след като бяха по средата на зимата. Бътлър осъзна, че има само един начин да разсее тълпата. Беше краен, но трябваше да проработи.

Той бръкна в самото си и извади малко тефтерче със спирала.

— Разбира се, възнамерявам да съдя хотела за нанесени щети. Само травмата ще струва няколко хиляди евро. Да не споменавам нараняванията. Предполагам, че мога да разчитам на вас, добри хора, за свидетели.

Готвачът пребледня, както и останалите. Да даваш показания срещу работодателя си е първата стъпка към безработицата.

— Аз... Не знам, сър — заекна той. — Всъщност, нищо не видях — той спря, за да помирише въздуха. — Мисля, че надушвам моята Павлова да изгаря. Десертът ще бъде съсипан.

Готвачът скокна през парчетата от натрошени керемиди и изчезна обратно в хотела. Останалият персонал го последва и след секунди Бътлър беше отново сам. Той се усмихна, въпреки че движението запрати болезнени тръпки по врата му. Заплахата за съдебен процес разпръскваше свидетели така, както го правеше всеки изстрел с куршум.

Гигантският евроазиатец се измъкна от останалите греди. Наистина имаше късмет, за дете не се набучи на коловете. Матракът пое повечето от удара, а дървото беше прогнило и се срути лесно.

Бътлър падна на пода и заизбърсва прах от костюма си. Сега приоритетът му беше да намери Артемис. Беше много вероятно този, който се беше опитал да го убие, да е отвлякъл момчето. Въпреки че защо някой ще се опитва да го убие и после да го взима за заложник. Освен ако неизвестният им враг не беше решил да се възползва от положението и да иска откуп.

Бътлър се върна в хотелската стая, където всичко си беше, както го бяха оставили. Нямаше никаква следа, че нещо бе експлодирало тук. Единствените необичайни неща, които Бътлър откри, бяха купчини мъртви насекоми и паяци. Интересно. Сякаш синия лъч светлина действаше само върху живи организми, оставяйки сградите невредими.

Син облак казваше подсъзнанието му, но съзнанието му не забеляза.

Бътлър бързо опакова куфара с инструменти на Артемис и, разбира се, своя. Оръжията и оборудването за наблюдение щяха да се задържат в депозитен сейф на летището. Той напусна хотел „Кронски“ без да се чекира. Ранно чекиране за напускане щеше да породи съмнения и с малко късмет цялата тази работа щеше да се реши преди учениците на учебното пътуване да са се върнали у дома.

Телохраниелят взе Хамъра от паркинга на хотела и потегли към летището. Ако Артемис беше отвлечен, тогава похитителите щяха да се свържат с имението Фоул с изискване за откуп. Ако Артемис успееше да се измъкне от неприятностите, винаги му се казваше да върви към дома. Във всеки случай следата водеше към имението Фоул и това бе мястото, където Бътлър имаше намерение да отиде.

Темпъл Бар, Дъблин, Ирландия

Артемис се беше възстановил достатъчно, за да възвърне естественото си любопитство. Той се разходи из тясната стая и докосна порестия материал на стените.

— Какво е това място? Някакъв вид скривалище за наблюдение?

— Точно така — каза Зеленика. — Бях на лов тук преди няколко месеца. Група джуджета бегълци се срещаха с дилър на бижута тук. Отвън изглежда като просто друга част от небето върху сграда. Това е хам-кабина.

— Кам като камуфлаж?

— Не, хам като хамелеон. Този костюм е кам — камуфлаж.

— Предполагам, знаеш, че хамелеоните всъщност не сменят цвета си, за да се смесват с околната среда. Променят се според температурата и настроението.

Зеленика погледна към Темпъл Бар. Под тях хиляди туристи, музиканти и жители си проправяха път през занаятчийските улици.

— Ще трябва да го кажеш на Вихрогон. Той кръщава всички тези неща.

— А, да — каза Артемис. — Вихрогон. Той е кентавър, нали?

— Точно така — Зеленика се обърна към Артемис. — Приемаш го много спокойно. Повечето хора напълно откачат, когато разберат за съществуването ни. Някои изпадат дори в шок.

Артемис се усмихна.

— Аз не съм като повечето хора.

Зеленика се обърна пак към гледката. Нямаше да спори с това изявление.

— Кажи ми, капитан Бодлива Зеленика. Ако всичко, което съм за Народа е заплаха, защо ме излекува?

Зеленика облегна челото си срещу прозрачната стена на хам-кабината.

— В природата ни е — отвърна тя. — И, разбира се, имам нужда от теб да ми помогнеш да намеря Опал Гномски. Правилни сме го и преди, можем да го направим отново.

Артемис застана до нея пред прозореца.

— Значи, първо изтривате спомените ми, после се нуждаете от мен?

— Да, Артемис. Злорадствай, колкото искаш. Могъщата ПНЕ има нужда от помощта ти.

— Разбира се, идва въпросът със заплащането — каза Артемис и закопча сакото си, за да скрие петното от кръв върху ризата си.

Зеленика се обърна към него.

— Заплащането ти? Шегуваш ли се? След всичко, което Феиният народ направи за теб? Не можеш ли да направиш нещо добро поне веднъж в живота си?

— Очевидно, вие, елфите, сте емоционална раса. Хората са малко по-ориентирани към бизнеса. Ето ги фактите: ти бягаш от справедливостта на път да убиеш фея гений. Нямах средства или ресурси. Аз съм единственият, който може да ти помогне да заловиш тази Опал Гномски. Мисля, че това струва няколко кюлчета от златото на всеки.

Зеленика го изгледа ядосано.

— Както каза, Кално създание. Нямам никакви ресурси.

Артемис разпери ръце във великодушен жест.

— Готов съм да приема думата ти. Ако можеш да ми гарантираш един метричен тон злато от вашия фонд за откупи, ще измисля план да победиш тази Опал Гномски.

Зеленика беше в дупка и го знаеше. Нямахше съмнение, че Артемис можеше да ѝ даде предимство пред Опал, но я огорчаваше мисълта да плаща на някого, който преди беше приятел.

— А ако Гномски ни победи?

— Ако Гномски ни победи и вероятно убие и двамата ни, тогава можеш да считаш дълга за нулиран и празен.

— Страхотно — изръмжа Зеленика. Може би почти си струваше.

Тя се отдалечи прозореца и започна да напада аптечката на кабината.

— Знаеш ли какво, Артемис. Ти си абсолютно същият, както когато се запознахме за първи път: алчно Кално създание, което не го е грижа за никой друг, освен за него самия. Наистина ли искаш да бъдеш такъв през целия си живот?

Лицето на Артемис остана пасивно, но отвътре чувствата му бяха като във вихър. Разбира се, че беше прав да иска заплащане. Би било глупаво да не го направи. Но дори само да поиска го накара да се чувства виновен. Беше заради тази идиотска новооткрита съвест.

Майка му изглежда, че може да я активира, когато пожелае, и явно това феино създание можеше също. Трябваше по-добре да пази емоциите си.

Зеленика престана да удря аптечката.

— Е, господин консултант, какъв е първият ни ход?

Артемис не се поколеба.

— Само двама сме и то не много високи. Трябва ни подкрепление. Докато говорим, Бътлър пътува към имението Фоул. Може би вече е там.

Артемис включи мобилния си телефон и набра Бътлър. Записано съобщение го информира, че абонатът, с когото се опитва да се свърже, не е на разположение. Отказа да опита отново и вместо това набра имението Фоул. Записваща машина се включи след третото позвъняване. Очевидно, родителите му вече бяха тръгнали за спа центъра в Уестмийт.

— Бътлър — каза Артемис на записвачката. — Надявам се да си добре. Аз съм добре. Слушай много внимателно какво ще ти кажа и, повярвай ми, всяка дума е вярна... — Артемис успя да резюмира днешните събития. — Скоро ще пристигнем в имението. Предлагам да се запасим с най-важните неща и да продължим към безопасно място...

Зеленика го потупа по рамото.

— Трябва да се махаме отгук. Гномски не е глупачка. Няма да се изненадам, ако има резервен план, в случай че оцелеем.

Артемис покри слушалката с длан си.

— Съгласен съм. Това бих направил аз. Вероятно тази Гномски вече е на пътя.

Като по команда една от стените на кабината изсъска и се разтопи. Опал Гномски застана в дупката, следвана от Мърв и Глас Калкан. Близнаците бяха въоръжени с прозрачни пластмасови пистолети. Дулото на пистолета на Мърв леко пушеше като резултат от изстрела, с който стопи стената.

— Убиец! — извика Зеленика и се опита да достигне оръжието си. Мърв небрежно пусна един изстрел, който беше достатъчно близо до главата ѝ, за да изгори веждите ѝ. Зеленика замръзна и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Опал Гномски, предполагам? — попита Артемис, въпреки че ако Зеленика не му беше разказала цялата история, нямаше да предположи, че е нещо друго, освен обикновено човешко дете. Черната ѝ коса беше сплетена на плитка надолу по гърба и носеше пинафора от вида, който милиони ученички по света носят. Ушите ѝ бяха, разбира се, закръглени.

— Артемис Фоул, колко е хубаво да те видя отново. Вярвам, че при различни обстоятелства бихме могли да бъдем съюзници.

— Обстоятелствата се променят — каза Артемис. — Все още можем да бъдем съюзници.

Зеленика реши да даде на Артемис ползата от съмнението. Може би се правеше на предател, за да спаси кожата им. Може би.

Опал разпърха дългите си извити мигли.

— Изкушаващо, но не. Мисля, че светът е достатъчно голям само за едно дете гений. И сега, след като се преструвам на дете, този гений ще бъда аз. Запознайте се с Белинда Дзито, момиче с големи планове.

Зеленика протегна ръка към оръжието си, но спря, когато Мърв насочи прозрачния си пистолет към нея.

— Познавам ви — каза тя на братята Калкан. — Феите близнаци. Бяхте по телевизията.

Глас не може да съдържа усмивката си.

— Да, по Канто. Беше най-високо оцененото шоу за сезона. Мислим да напишем книга, нали, Мърв? За това как си...

— Довършваме изреченията — довърши Мърв, макар да знаеше, че ще си плати.

— Млъкни, пълен малоумник такъв — сопна се Опал и стрелна Мърв с отровния си поглед. — Дръж си оръжието горе, а устата затворена. Не става въпрос за вас, а за мен. Запомнете това и може и да не ликвидирам и двама ви.

— Разбира се, госпожице Гномски, става въпрос за вас.

Опал почти измърка.

— Точно така. Винаги става въпрос за мен. Само аз съм важна тук.

Артемис небрежно пхна едната си ръка в джоба. Тази, която държеше мобилния телефон, все още свързан с имението Фоул.

— Ако може, госпожице Гномски. Тази заблуда от самочувствие е често срещана сред тези, наскоро събудили се от кома. Известно е като нарцистичен синдром. Написах статия специално по тази тема в Годишника на Психолозите под псевдонима сър Е. Брум. Толкова време сте прекарвали в собствената си компания, така да се каже, че останалите са станали нереални...

Опал кимна на Мърв.

— За бога, накарай го да млъкне.

Мърв се подчини с радост и изстреля един син лъч към гърдите на Артемис. Ирландското момче припадна по средата на изречението.

— Какво направи? — изкрещя Зеленика и се спусна към Артемис. Беше облекчена, когато откри умерения пулс под окървавената му риза.

— О, не — каза Опал. — Не е мъртъв, само болезнено зашеметен. Младият Артемис има доста интересен ден.

Красивите черти на Зеленика бяха изкривени от тъга и гняв, докато се взираше в малката фея.

— Какво искаш от нас? Какво още можеш да направиш?

Лицето на Опал беше олицетворение на невинността.

— Не вини мен. Сама си го причини. Всичко, което исках, е да разруша феиното общество такова, каквото го познаваме, но не, ти не да го позволи. Тогава планирах няколко относително прости екзекуции, но ти настоя да оцелееш. Браво за избягването на бомбата, между другото. Гледах всичко от двадесет метра нагоре от стелтовата си совалка. Да задържиш солиния с полицейската каска. Добро мислене. Но сега, защото ми причини толкова много проблеми и гняв, мисля да се погледея малко.

Зеленика преглътна страха, който се надигаше в гърлото ѝ.

— Да се поглезиш?

— О, да. Имах малък неприятен сценарий, планиран за Вихрогон — нещо драматично, включващо Единадесетте чудеса. Но сега виждам, че вие ще го получите.

Зеленика се напрегна. Трябваше да стигне до оръжието си, нямаше друга възможност. Но трябваше да попита, беше феина природа:

— Колко неприятно?

Опал се усмихна и зло беше единствената дума, за да се опише това изражение.

— Неприятно по тролски — каза тя. — И още нещо. Казвам ти това, защото си на път да умреш и искам да ме мразиш в момента на смъртта, колкото и аз мразя теб.

Опал млъкна и остави напрежението да се покачи.

— Помниш ли разковничето, което бях закачила на бомбата на Юлиус?

Зеленика се почувства, сякаш сърцето ѝ се беше разширило толкова много, че изпълваше гърдите ѝ.

— Помня.

Очите на Опал пламнаха.

— Нямахте такава.

Зеленика посегна към пистолета си, но Мърв я застреля с един син лъч в гърдите. Припадна преди дори да е удари пода.

ГЛАВА 6

ТРОЛСКИ УЖАСНО

Под Атлантическия океан, две мили от крайбрежието на Кери, ирландски води

Три километра под повърхността на Атлантика, подводната совалка на ПНЕ набираше скорост през малък вулканичен изкоп към устието на подземна река. Реката водеше към полицейско летище за совалки, където пътниците от подводната совалка могат да се прехвърлят в обикновено возило.

Корабът имаше трима пътници и пилот. Пътниците бяха джудже престъпник и двама началници на затвора в Атлантида, които го транспортираха. Сламчо Челюстокопач, въпросният престъпник, имаше извънредно приповдигнат дух за някого в затворнически дрехи. Причината беше, че обжалването му най-после беше пристигнало и адвокатът му беше позитивно настроен, че всички обвинения ще бъдат свалени по технически подробности.

Сламчо Челюстокопач беше тунелно джудже, което беше изоставило мините, за да се отдаде на престъпния живот. Отмъкваше ценни предмети от Калните създания и ги продаваше на черния пазар. В последните няколко години пътищата му се пресякоха с тези на Артемис Фоул и Бодлива Зеленика и играеше ключова роля в приключенията им. Неизбежно, животът му като влакче на ужасите се срути около него, когато дългата ръка на ПНЕ се затвори. Преди да бъде отведен да излежи остатъка от присъдата си, той имаше възможност да се сбогува с човешкия си приятел.

Артемис му беше дал две неща: бележка, в която пишеше да провери информацията за заповед за обиск на пещерата му. Другото беше златен медальон, който трябваше да върне на Артемис след две години. Явно Артемис искаше да подсигури партньорството им по това време. Сламчо изучаваше медальона хиляди пъти, търсейки тайните му, докато постоянното му чоплене не износи златното покритие, за да

разкрие компютърен диск отдолу. Очевидно, Артемис бе записал съобщение до себе си. Начин да върне спомените, които ПНЕ му отне.

Веднага, щом беше транспортиран в Затвора на Дълбините с максимална сигурност, Сламчо поиска да се обади на адвокатата си. Когато насоченият му от държавата адвокат неохотно се появи, Сламчо го посъветва да провери данни за заповед за обиск, която беше довела до първоначалния му арест. Някак си, невероятно, данните бяха сгрешени. Според компютъра на ПНЕ, Юлиус Кореноплод бе претърсил пещерата му, преди да бъде издадена заповед. Заповедта нулира този и всички по-късни арести. Всичко, което оставаше, беше дълъг период от процеси и едно последно интервю с арестуващия офицер и Сламчо щеше да е свободно джудже.

Най-накрая денят дойде. Сламчо се взеше към Централното управление за срещата си с Юлиус Кореноплод. Феиният закон позволяваше на Кореноплод тридесет минути да изтръгне някакво признание от Сламчо. Всичко, което джуджето трябваше да направи, бе да си мълчи и до довечера щеше да яде волско кърви в любимия си евтин ресторант за джуджета.

Сламчо затвори юмрука си около медальона. Нямаше съмнения в това кой дърпа конците тук. По някакъв начин Артемис бе хакнал компютъра на полицията и бе променил досието му. Калното създаване го освобождаваше.

Един от надзирателите, слаб елф с атлантически хриле, си пое лигав дъх през врата и го изпусна през устата.

— Хей, Сламчо — изхриптя той. — Какво ще правиш, когато откажат обжалването ти? Ще се пречупиш ли като малко момиченце? Или ще го приемеш стоически, както трябва да го направи едно джудже?

Сламчо се усмихна, разкривайки непостижимо големия си брой зъби.

— Не се тревожи за мен, фишбой (fishboy — игра на думи). Ще изям някой от братовчедите ти тази вечер.

Обикновено само гледката на зъбите като надгробни камъни на Сламчо би накарала всеки умен коментар да замръзне, но надзирателят не беше свикнал затворниците да му отговарят.

— Дръж си голямата уста, джудже. Има много скали, които да изядеш обратно в Дълбините.

— В мечтите ти, фишбой — отвърна Сламчо, като се наслаждаваше на закачките след месеци на примирение.

Офицерът се изправи на крака.

— Вишбай. Името ми е Вишбай.

— Да, фишбой, точно това казах.

Вторият офицер, водна фея с крила като на прилеп, сгънати зад гърба му, се изкиска.

— Остави го на мира, Вишбай. Не знаеш ли с кого говориш? Това тук е Сламчо Челюстокопач. Най-известният крадец под земята.

Сламчо се усмихна, въпреки че славата не беше много хубаво нещо, когато си крадец.

— Човекът има цял списък от гениални движения, заслужаващи уважение.

Усмивката на Сламчо избледня, когато осъзна, че ще бъде обект на още шеги.

— Да, значи, първо краде трофея Джулс Римет от хората и тогава се опитва да го продаде на наш полицаи под прикритие.

Вишбай седна развеселен и потърка ръце.

— Не думай. Какъв мозък! Как ли се побира в тази малка главица?

Феята закрачи наперено по пътеката на совалката и изказа репликите си така, както би го направил някой актьор.

— И така той задига част от златото на Артемис Фоул и заминава за Лос Анджелис, за да живее тихо. И искаш ли да знаеш как живее тихо?

Сламчо изстена.

— Кажи ми — изхриптя Вишбай, хрилете му не бяха способни да поглъщат въздух толкова бързо.

— На него си купува мезонет и започва да си прави колекция от откраднати академични награди.

Вишбай се смя, докато хрилете му не затвориха.

Сламчо не можеше да издържи повече. Не бива да се примирява с това; той беше на практика свободна фея, за бога.

— На него си? На него си? Мисля, че си прекарал прекалено много време под водата. Налягането ти смазва мозъка.

— Моят мозък е смазан? — каза феята. — Не съм аз този, който е прекарал няколко века в затвора. И не съм аз този, който носи

намордник и окови.

Вярно беше. Престъпната кариера на Сламчо не беше точно пълен успех. Бе хващан повече пъти, отколкото беше бягал. ПНЕ беше просто прекалено напреднала технологично, за да се избегне. Може би сега беше времето да мине на чисто, докато все още можеше.

Сламчо размърда оковите, които го задържаха за перила в зоната за задържане.

— Няма да ги нося още дълго.

Вишбай отвори уста да отговори и тогава млъкна. Плазмен екран светна в червено на стенно табло. Червеното означаваше спешно. Пристигаше важно съобщение. Вишбай закачи слушалка на ухото си и обърна екрана с гръб към Сламчо. Когато съобщението пристигна, лицето му загуби всякаква следа от лекомислие. След няколко секунди върна слушалките на командното табло.

— Изглежда, ще носиш тези вериги малко по-дълго, отколкото мислеше.

Устата на Сламчо се напрегна срещу стоманения намордник.

— Защо? Какво е станало?

Вишбай почеса долната част на хрилете на врата си.

— Не трябва да ти казвам това, затворник, но подполковник Кореноплод е бил убит.

Сламчо не би могъл да бъде по-шокиран, ако го бяха свързали с мрежата на подземния свят.

— Убит? Как?

— Експлозия — каза Вишбай. — Друг полицаи е главният заподозрян. Капитан Бодлива Зеленика. Тя липсва, предполага се, че е мъртва на повърхността, но това не е потвърдено.

— Изобщо не съм изненадан — каза водната фея. — Жените са твърде темпераментни за полицейска работа. Не биха се справили и с проста транспортна работа като тази.

Сламчо беше в шок. Чувстваше се сякаш мозъкът му се откачил от пристана си и се въртеше в главата му. Зеленика е убила Юлиус? Как беше възможно? Трябва да има грешка. А сега Зеленика липсваше, вероятно беше мъртва. Как можеше да се случва всичко това?

— Както и да е, — каза Вишбай — трябва да обърнем и да се върнем в Атлантида. Очевидно, малкото ти изслушване е отложено за неопределено време, докато се изчисти цялата тази бъркотия.

Водната фея удари Сламчо игриво по бузата.

— Лош късмет, джудже. Може би ще оправят документацията след няколко години.

Сламчо едва усети плесника, защото думите още проникваха в мозъка му. Няколко години. Можеше ли да понесе няколко години в Дълбините? Душата му вече плачеше за тунелите. Имаше нужда да усети мека земя между пръстите си. Вътрешностите му изпитваха нужда от груба храна, за да се пречистят. И, разбира се, имаше шанс Зеленика все още да е жива и да се нуждае от помощ. Приятел. Нямаше друга опция, освен да избяга.

Юлиус мъртъв. Не можеше да е вярно.

Сламчо мислено прелисти списъка със способностите си да избере най-добрия способ, с който да избяга. Отдавна се беше лишил от магията си заради много нарушения на правила от феината Книга, но джуджетата имаха изключителни дарове, предоставени им от еволюцията. Някои от тях бяха обща култура сред Народа, но джуджетата са пословично потайна раса, която смяташе, че оцеляването ѝ зависи от скриването на тези таланти. Беше общоизвестно, че джуджетата копаят тунели, като поглъщат земя чрез откачащите им се челюсти и изхвърлят рециклирания въздух и пръст от другия край. Повечето феи знаеха, че джуджетата могат да пият от порите си и ако не пиеха нищо за дълго време, тези пори се превръщаха във вендузи. Малко от Народа знаеха, че слюнката на джуджетата светеше и се втвърдяваше, когато беше изплюта. А никой не знаеше, че този вторичен продукт беше метанопроизвеждаща бактерия, наречена *Methanobrevibacter smithii*, която предотвратяваше декомпресионна болест при гмуркачи в дълбоки води. Ако трябва да сме честни, джуджетата също не го знаеха; всичко, което знаеха, беше, че в редките случаи, когато се намират дълбоко под вода, завоите не им пречеха.

Сламчо се замисли за секунда и осъзна, че има начин да комбинира всичките си таланти и да избяга оттам. Трябваше да приведе измисления си план в действие, преди да са стигнали твърде дълбоко до защитните окопи на Атлантида. Стигнаше ли подводната совалка прекалено дълбоко, нямаше да успее.

Корабът описа дълга арка, докато обърна и се насочи обратно към Атлантида. Пилотът щеше да натисне газта веднага щом излязоха

от ирландските риболовни води. Сламчо започна да ближе дланите си, омокотявайки плюнката чрез дивата си коса.

Вишбай се засмя.

— Какво правиш, Челюстокопач? Почистваш се за съкилийника си?

Сламчо с радост би откачил челюстта си и си би отхапал от Вишбай, но намордникът му пречеше да я отвори достатъчно широко устата си, за да я откачи. Трябваше да се задоволи с обида.

— Може и да съм затворник, фишбой, но след десет години ще съм свободен. Ти, от друга страна, ще бъдеш грозен чистач на дъното до края на живота си.

Вишбай почеса хрилете си яростно.

— Току-що си купи шест седмици в самота, господинчо.

Сламчо намаза пръстите си с плунка и я разнесе назад по главата си, доколкото му позволяваха оковите. Можеше да усети как космите му се втвърдяваха, затягайки се около главата му като каска. Точно като каска. Докато ближеше, Сламчо поемаше големи глътки въздух през ноздрите си и ги задържаше в себе си. Всяка глътка поемаше въздух от херметизираното пространство по-бързо, отколкото помпите можеха да го изпомпат обратно.

Надзирателите не забелязаха необичайното му поведение, а дори да го забелязаха, отдадоха го на нерви. Дълбоко дишане и оправяне. Класически признаци на нерви. И кой можеше да вини Сламчо, че беше нервен; все пак се връщаше точно на мястото, за което престъпниците сънуваха кошмари.

Сламчо ближеше и вдишваше, гърдите му се издуваха като мехове. Той усети как надолу напрежението трепти и чака да бъде освободено.

Задръж, каза си той. Ще ти трябва всяко едно балонче от този въздух.

Сега черупката на главата му се пропука звучно и ако светлините не бяха затъмнени, щеше да светне силно. Въздухът ставаше слаб и хрилете на Вишбай забелязаха, дори ако той самият не го направи. Вълнуваха се и се мятаха, докато се опитваха да поемат повече кислород. Сламчо вдиша отново, голяма глътка въздух. Плоскост от кораба иззвъня, когато напрежението нарасна.

Водната фея първа забеляза промяната.

— Хей, фишбой.

Болезненото лице на Вишбай издаваше, че с години е търпял този прякор.

— Колко пъти трябва да ти казвам?

— Добре, Вишбай, дръж си люспите. Става ли трудно за дишането тук? Не мога да си държа крилата изправени.

Вишбай докосна хрилете си. Мятаха се като отнесени от вятъра.

— Уха. Хрилете ми полудяват. Какво става тук? — той включи интеркома на командното табло на кабината. — Всичко наред ли е? Може би можем да увеличим въздушните помпи.

Гласът, който излезе, беше спокоен и професионален, но с несгрешима нотка на тревога.

— Губим тежест в зоната за задържане. В момента се опитвам да закова теча.

— Теч? — изцвърча Вишбай. — Ако загубим налягане на тази дълбочина, совалката ще се смачка като хартиена чаша.

Сламчо пое още един дълбок дъх.

— Всички в пилотската кабина — заяви гласът. — Елате през въздушния шлюз, веднага.

— Не знам — каза Вишбай. — Не бива да развързваме затворника. Този е опасен.

Опасният пое още един дъх. Този път кърмовата плоча наистина се изкриви с изпукване като от гръмотевица.

— Добре, добре. Идваме.

Сламчо протегна ръце.

— Побързай, фишбой. Не всички имаме хриле.

Вишбай прекара служебната си карта през четеца на белезниците на Сламчо. Оковите се отвориха. Сламчо беше свободен. Доколкото можеш да си свободен, когато си в затворническа подводница и три километра вода заплашват да те смачкат. Той се изправи и пое един последен дъх.

Вишбай забеляза какво прави.

— Хей, затворник, какво правиш? — попита той. — Да не изсмукваш всичкия въздух?

Сламчо се оригна.

— Кой, аз? Това е абсурдно.

Водната фея също заподозря нещо.

— Намислил е нещо. Виж, цялата му коса блести. Обзалагам се, че това едно от онези тайни изкуства на джуджетата.

Сламчо се опита да изглежда скептичен.

— Какво? Изсмукване на въздух и блестящи косми? Не съм изненадан, че сме го запазили в тайна.

Вишбай присви очи към него. Очите му бяха зачервени, а речта му — неясна от липсата на кислород.

— Намислил си нещо. Протегни ръце.

Да бъде окован отново не беше част от плана. Сламчо се престори на слаб.

— Не мога да дишам — каза той и се опря на стената. — Надявам се да не умра под вашия арест.

Това изявление предостави достатъчно голямо разсейване, за да глътне още една голяма глътка въздух. Плочата на кърмата се нагъна навътре и сребърна линия се пропука през боята. Червени светлини, отбелязващи налягането, засияха над цялото отделение.

Гласът на пилота прозвуча силно от говорителите.

— Влизайте вътре — изкрещя той без вече и следа спокойствие. — Тя ще се смачка.

Вишбай грабна Сламчо за яката.

— Какво направи, джудже?

Сламчо падна на колене и отвори капака в задната част на затворническия комбинезон. Събра крака под себе си, готов да се размърда.

— Слушай, Вишбай — каза той. — Ти си слабоумен, но не си лош, така че прави, каквото ти казва пилотът и влизай вътре.

Хрилете на Вишбай се метнаха слабо, търсейки въздух.

— Ще умреш, Челюстокопач.

Сламчо му намигна.

— Бил съм мъртъв и преди.

Сламчо не можеше повече да задържа газовете. Червата му се разтегнаха като балонено животно на магьосник. Той сгъна ръце пред гърдите си, насочи обвитата си глава към отслабналата плоча и освободи газовете.

Получената емисия разклати подводницата до самите ѝ нитове, запращайки Сламчо като ракета през трюма. Той се тресна през плочата на кърмата, плесна се точно в центъра на линията на

повредата, удряйки се право през нея. Скоростта му го запрати в океана може би половин секунда преди рязката смяна на налягането да наводни стаята на подводната совалка. Половин секунда по-късно задната част се смачка като топка използван станиол. Вишбай и партньорът му се бяха измъкнали в пилотската кабина точно навреме.

Сламчо скочи към повърхността, поток от пуснати газове мехурчета го избутваше със скорост от няколко възела. Дробовете му се хранеха с хванатия въздух в храносмилателния тракт, а светещата каска от плюнка на главата му изпрати корона от зеленикава светлина да осветява пътя му.

Разбира се, тръгнаха след него. Вишбай и партньорът му бяха амфибийни жители на Атлантида. Веднага след като отстраниха останките на задното отделение, надзирателите освободиха въздушния шлюз и загребаха след своя беглец. Но нямаха шанс; Сламчо беше зареден с газ, а те имаха само крила и плавници. Каквото и оборудване за преследване да имаха, то беше на дъното на океана, заедно със задното отделение, а резервните двигатели на пилотската кабина едва надбягваха рак.

Надзирателите от Атлантида можеха само да наблюдават как заложникът им стреля дюзи към повърхността и им се присмива с всяко балонче от задните си части.

Телефонът на Бътлър се беше раздробил на пластични чипове и жици от падането от хотелския прозорец. Това означаваше, че Артемис не може да му се обади, ако се нуждаеше от спешна помощ. Телохранителят паркира паралелно Хамъра пред първия магазин на Фонетикс, който видя, и купи триобхватен телефон и радио за кола. Бътлър активира телефона по пътя за летището и набра номера на Артемис. Без успех. Телефонът беше изключен. Бътлър затвори и опита с имението Фоул. Нямахше никого вкъщи и нямахше съобщения.

Бътлър вдиша дълбоко, остана спокоен и натисна ускорителя до дупка. Карането до летището му отне по-малко от десет минути. Телохранителят не си направи труда да върне Хамъра на паркинга на агенцията за наем на коли и предпочете да го изостави в зоната за сваляне на пътници. Щяха да го вдигнат, а той щеше да бъде глобен, но в момента не му се налагаше да се тревожи за това.

Следващият самолет за Ирландия беше изцяло запазен и Бътлър плати на един полски бизнесмен две хиляди евро за билета му първа класа и четиридесет минути по-късно Бътлър беше на совалката Еър Лингус на път за Дъблинското летище. Продължи да опитва номера на Артемис, докато запалиха двигателите, и включи телефона отново веднага щом колелата докоснаха земята.

Беше се стъмнило, когато напусна терминала за пристигачи. Беше изминал по-малко от половин ден, откакто бяха разбили депозитния сейф в Международната банка в Мюнхен. Беше невероятно колко много неща могат да се случат за толкова кратко време. И все пак, когато работиш за Артемис Фоул Втори, невероятното беше почти ежедневно явление. Бътлър беше с Артемис от деня на раждането му, само преди четиринадесет години, а през това време беше въввлечен в повече фантастични ситуации, отколкото средноаритметичния президентски телохранител.

Семейното Бентли беше паркирано на престижно ниво на паркинг за кратки престои. Бътлър пхна новия си телефон в радиото за кола и отново опита телефона на Артемис. Нямаше късмет. Но когато влезе дистанционно в пощата на имението Фоул, там имаше съобщение. От Артемис. Бътлър затегна хватката си около кожената тапицерия на волана. Беше жив. Момчето поне беше живо.

Съобщението започна достатъчно добре, след което пое решително странен обрат. Артемис твърдеше, че е невредим, но може би страдеше от посттравматичен стрес или сътресение, защото младият господар на Бътлър също твърдеше, че феите са отговорни за странната ракета. Една фея, ако трябва да сме точни. И сега беше в компанията на елф, който явно беше съвсем различен тип от феята. И не само това, а елфът бил стара приятелка на име Зеленика, която били забравили. А другата фея била стар враг, който не можели да си спомнят. Всичко беше много странно. Бътлър заключи, че Артемис има скрито съобщение за него зад това лудо криволичене. Трябваше да анализира записа веднага, щом се върнеше в имението Фоул.

Тогава записът се превърна в развиваща се драма. Още играчи влязоха в обсега на микрофона на Артемис. Набедената фея, Опал, и телохранителите ѝ се присъединиха към групата. Разменяха се заплахи и Артемис се опита да изговори пътя си навън. Не се получи. Ако Артемис имаше недостатък, то той беше, че се опитва да контролира

всички, дори в кризисни ситуации. Феята, Опал, или която всъщност да беше, определено не обичаше да ѝ запушват устата. Изглеждаше, че се смята за равна на Артемис, ако не и по-висша. Тя заповяда да накарат Артемис да млъкне по средата на изречението и заповедта ѝ се изпълни незабавно. Бътлър изпита момент на ужас, докато феята не изясни, че Артемис не е мъртъв, а просто зашеметен.

Новата съюзница на Артемис също беше зашеметена, но не и преди да научи за драматичния план на феята. Нещо, свързано с Единадесетте чудеса и тролове.

— Не може да е истина — промърмори Бътлър и отби от магистралата в изхода за имението Фоул.

За обикновения минавач щеше да изглежда, че няколко от стаите на имението в края на пътя са заети, но Бътлър знаеше, че на тези крушки е сложен таймер и се сменяха на равни интервали. Имаше дори стерео система, свързана към всяка от стаите, която включваше записи на гласове в различните части на къщата. Всички мерки, за да се избегнат обикновени крадци. Никои от които, Бътлър знаеше, щеше да отблъсне професионален крадец.

Телохранителят отвори електрическите порти и подкара бързо по каменистата алея. Паркира колата директно пред вратата, без да си прави труда да я остави под подслона на двойния гараж. Извади кобур с пистолет от магнитна лента изпод шофьорската седалка. Беше възможно похитителите да са изпратили някого. И той можеше вече да е вътре в имението.

Веднага щом отвори вратата, Бътлър разбра, че нещо не е наред. Вторичното тридесетсекундно отброяване на алармата трябваше веднага да започне, но не го направи. Това беше, защото цялата кутия беше обвита в някакво блестящо пукащо вещество като стъклопласт. Бътлър го докосна внимателно. Веществото светеше и изглеждаше почти органично.

Бътлър прекоси антрето, придържайки се към стените. Погледна към тавана. Зелени светлини блещукаха в сенките. Поне охранителните камери все още работеха. Дори ако посетителите на имението си бяха отишли, можеше да ги види на охранителните записи.

Ботушът на телохранителя избърса нещо. Той погледна надолу. Голяма кристална купа лежеше на килима, останките от ягодов пудинг

се спускаха на дъното ѝ. До нея лежеше парче станиол, обвито в сос. Гладен похитител? Метър и половина по-надолу намери празна бутилка от шампанско „Мое“ и опустошен пилешки скелет. Колко точно нарушители имаше тук?

Останките от храна оформяха диря, която водеше до кабинета. Бътлър я последва нагоре по стълбите, като стъпи на полуизядена говежда пържола, две парчета плодова торта и останки от целувки. Светлина осветяваше входа на кабинета и хвърляше сянка в коридора. Имаше някого в кабинета. И то не много висок. Артемис?

Надеждите на Бътлър нараснаха, когато чу гласа на работодателя си, но изчезнаха също толкова бързо. Той разпозна тези думи; самият той ги беше слушал в колата. Нарушителят беше пуснал записаното съобщение на записвачката.

Бътлър се промъкна в кабинета, стъпвайки толкова леко, че и елен не би чул звука от стъпките му. Дори в гръб, този нарушител беше странно приятелче. Изглежда, цялото му тяло беше обвито с диви косми, които изглеждаха като живи и се движеха независимо. Беше висок едва метър, с нисък и набит торс и дебели мускулести крайници. Главата му беше обвита в шлем от същото светещо вещество, в което бе обвита и кутията на алармата. Нарушителят носеше син гащеризон с капак на задните части. Капакът беше наполовина разкопчан, давайки на Бътлър гледката на космат заден край, който изглеждаше обезпокояващо познат.

Записаното съобщение вървеше към своя край.

Абдукторът на Артемис обясняваше на момчето какво му предстоеше.

— О, да — каза тя. — Имах ужасен малък план, подготвен за Вихрогон — нещо грандиозно, включващо Единадесетте чудеса. Но сега виждам, че вие го заслужавате повече.

— Колко ужасен? — попита новата съюзница на Артемис, Зеленика.

— Тролски ужасен — отговори Опал.

Нарушителят на имението Фоул издаде силен изсмукващ звук, а после изхвърли останките на цяло агне.

— Не е добре — каза той. — Изобщо не отива на добре.

Бътлър извади оръжието си и го насочи прямо към нарушителя.

— Става и по-зле — каза той.

Бътлър настани нарушителя в един от кожените фотьойли в кабинета и после придърпа втори стол, за да е лице в лице с него. Отпред малкото създание изглеждаше дори по-странно. Лицето му общо взето беше маса косми като жици с лице и уста.

— Не ми казвай — въздъхна Бътлър. — Ти си елф.

Създанието се изправи.

— Как смееш? — изплака той. — Аз съм джудже и ти много добре го знаеш.

Бътлър помисли отново за странното съобщение на Артемис.

— Нека позная. Преди съм те познавал, но някак съм забравил. О, да. Феината полиция е изтрила паметта ми.

Сламчо се оригна.

— Правилно. Не си толкова бавен, колкото изглеждаш.

Бътлър надигна пистолета си.

— Взе още е насочен, така че по-малко говорене, малки човече.

— Извинявай, не осъзнавах, че сега сме врагове.

Бътлър се наведе напред в стола си.

— Били сме приятели?

Сламчо се замисли.

— Първоначално, не. Но мисля, че ме обикна заради чара и благородния ми характер.

Бътлър подсмръкна.

— И лична хигиена?

— Това не е честно — възрази Сламчо. — Имаш ли идея какво трябваше да направя, за да дойда дотук? Избягах от подводница и плувах няколко мили в смразяващо студена вода. Тогава трябваше да пробия при ковач в Западна Ирландия, в единственото място, където все още имат ковачи, и да си сваля намордника. Не питай. Тогава се рових из цялата страна, за да разбера истината за тази работа. И когато стигнах дотук, едно от малкото Кални създания, които не искам да изям, насочва пистолет към мен.

— Задръж една минута — каза Бътлър. — Трябва да си взема кърпичка да си избърша очите.

— Не вярваш на нищо от това, нали?

— Дали вярвам във феина полиция и феини конспирации и тунелни джуджета? Не, не вярвам.

Сламчо бавно бръкна в якето си и извади позлатения компютърен диск.

— Може би това ще проясни ума ти.

Бътлър включи един от лаптопите на Артемис, като се увери, че устройството не е свързано към друг компютър чрез жица или инфрачервено излъчване. Ако този диск съдържаше вирус, тогава щяха да загубят само един хард драйв. Той изчисти диска със спрей и парцал и го вкара в мултидрайва.

Компютърът поиска парола.

— Този диск е заключен — каза Бътлър. — Каква е паролата?

Сламчо повдигна рамене с френска багета във всяка ръка.

— Хей, не знам. Това си е дискът на Артемис.

Бътлър се намръщи. Ако това беше дискът на Артемис, тогава и неговата парола трябва да го отключи. Той въведе три думи: „*Augur est potestas*“ — „Златото е могъщество“. Семейното мото. След секунди иконата на заключения диск беше заменена от прозорец с две папки. Преди телохраниелят да отвори някоя от двете, той направи проверка за вируси, за всеки случай. Проверката беше отрицателна. Чувствайки се странно нервен, Бътлър отвори папката със своето име на нея. В нея имаше повече от сто файла. Предимно текстови файлове, но също имаше и видео. Най-големият файл беше озаглавен първо виж мен. Бътлър кликна два пъти върху този файл.

Малък плейър се отвори на екрана. На изображението Артемис беше седнал точно на същото бюро, на което беше поставен лаптопа. Странно. Бътлър кликна на триъгълника „пусни“.

— Здравей, Бътлър — каза гласът на Артемис или много добре обигран фалшификат. — Ако гледаш това, значи добрият ни приятел господин Члюстокопач е дошъл.

— Чу ли това? — изплю Сламчо през пълната си с хляб уста. — Добрият приятел господин Челюстокопач.

— Тихо!

— Всичко, което си мислиш, че знаеш за тази е планета, е на път да се промени — продължи Артемис. — Хората не са единствените съзнателни същества на тази Земя, всъщност, дори не сме и най-технологично развитите. Под повърхността има няколко вида феи. Повечето са вероятно примати, но не съм имал възможността да проведа медицински прегледи все още.

Бътлър не можеше да скрие нетърпението си.

— Моля те, Артемис. Карай по същество.

— Но повече за това друг път — каза Артемис, сякаш го беше чул. — Има вероятност да гледаш това във времена на опасност и трябва да те въоръжа с всичкото знание, което сме събрали по време на приключенията ни с Полицията на Нисшите елементи.

„Полицията на Нисшите елементи?“, помисли си Бътлър. Това е фалшиво. Някак си това е фалшиво.

Отново, Артемис от видеото сякаш прочете мислите му.

— За да затвърдя фантастичните факти, които съм на път да разкрия, ще кажа една дума. Само една. Дума, която не е възможно да знам, овен ако ти не си ми я казал. Нещо, което ми каза, докато умираше, преди Бодлива Зеленика да те излекува с магията си. Каквото щеше да ми кажеш, ако лежеше мъртъв, стари приятелю. Каква щеше да е едничката дума, която щеше да ми кажеш?

„Ще ти кажа първото си име“, помисли си Бътлър. Нещо, което само други двама на света знаеха. Нещо напълно забранено по етикета на телохранителите, освен ако не е твърде късно, за да има значение.

Артемис се наведе към камерата.

— Името ти, стари приятелю, е Домовой.

Главата на Бътлър се олюля. Боже мой, помисли си той. Вярно е, всичко е вярно.

Нещо започна да се случва в мозъка му. Несвързани изображения преминаваха през подсъзнанието му, освобождавайки потиснати спомени. Фалшивото минало беше пометено от заслепяващата истина. Електричество премина през черепа му, докато съединяваше точките и изясняваше всичко. Всичко имаше смисъл сега. Чувстваше се стар, защото лечението го беше състарило. Понякога му беше трудно да диша, защото кевларени нишки бяха защити над раната на гърдите му. Спомни си отвличането на Зеленика и гоблинската революция на Буа Кел. Спомни си Зеленика и Юлиус, кентавърът Вихрогон и, разбира се, Сламчо Челюстокопач. Нямаше нужда да четеш останалите файлове, една дума беше достатъчна. Спомни си всичко.

Бътлър погледна джуджето с нови очи. Всичко беше толкова познато сега. Вибриращите къдрици коса, позицията със сгънатите крака, миризмата. Той се изстреля от стола си през стаята до Сламчо, който беше зает да напада минихладилника на кабинета.

— Сламчо, стар разбойник такъв. Радвам се да те видя.

— Сега си спомня — каза Сламчо, без да се обръща. — Имаш ли нещо да кажеш?

Бътлър погледна към отворения капак.

— Да. Не насочвай това нещо към мен. Виждам съм щетите, които може да нанесе.

Усмивката на телохранителя замръзна на лицето му, след като си спомни един детайл от съобщението на Артемис.

— Юлиус Кореноплод. Чух нещо за бомба.

Сламчо се обърна. Брадата му беше напоена с коктейл от млечни продукти.

— Да. Юлиус е мъртъв. Не мога да повярвам. Гонеше ме от толкова години.

Бътлър усети, че на раменете му се стоварва уморителна тежест. Беше изгубил прекалено много другари през годините.

— И още повече — продължи Сламчо. — Зеленика е обвинена в убийството му.

— Това е невъзможно. Трябва да ги намерим.

— Ето това е приказка — каза джуджето и затръшна вратата на хладилника. — Имаш ли план?

— Да. Да намерим Артемис и Зеленика.

Сламчо извъртя очи.

— Истински гений. Цяло чудо е, че ти трябва Артемис.

Сега, когато джуджето се беше заситило, двамата събрали се отново приятели седнаха на масата за конференции и започнаха да наваксват.

Докато говореха, Бътлър чистеше пистолета си. Често правеше така в стресови ситуации. Беше успокояващо.

— Значи, Опал Гномски някак си бяга от затвора и съставя този сложен план, за да си отмъсти на всички, които са я вкарали там. И не само това, но и натопява Зеленика да поеме вината.

— Да ти напомня на някого? — попита джуджето.

Бътлър избърса дългата част на своя зигзауър.

— Артемис може да е престъпник, но не е зъл.

— Кой е казвал нещо за Артемис?

— Ами ти, Сламчо? Защо Опал не се опита да убие и теб?

— Е... — въздъхна джуджето, вечният мъчник. — ПНЕ не включи моето участие. Не може гордите офицери на нашата полицейска сила да бъдат опетнени от отношенията си с известен престъпник.

Бътлър кимна.

— Има логика. Значи си в безопасност засега и Артемис и Зеленика са живи. Но Опал е планирала нещо за тях. Нещо, свързано с тролове и Единадесетте чудеса. Някакви идеи?

— И двамата знаем за троловете, нали така?

Бътлър пак кимна. Не отдавна той се беше бил с трол. Без съмнение най-трудната битка, в която беше попадал. Не можеше да повярва, че ПНЕ са успели да изтрият това от паметта му.

— А Единадесетте чудеса?

— Единадесетте чудеса е увеселителен парк в стария град на Убежище. Феите са обсебени от Калните създания, затова един малоумен милиардер реши, че ще е чудесна идея да построи умалени версии на човешките чудеса по света и да ги събере на едно място. Беше добре за няколко години, но мисля, че гледането на тези сгради припомняше на Народа колко им липсва повърхността.

Бътлър сканира списък в главата си.

— Но на света има само седем чудеса.

— Преди бяха единадесет — каза Сламчо. — Довери ми се, имам снимки. Както и да е, паркът сега е затворен. Целият този район на града е затворен от години, тунелите не са безопасни. И цялото място избуява от тролове. — Той млъкна внезапно, когато ужасът от казаното го настигна. — О, богове. Тролове.

Бътлър започна бързо да сглобява оръжието си.

— Трябва веднага да слезем долу.

— Невъзможно — каза Сламчо. — Дори не мога да започна да си мисля как.

Бътлър довлече джуджето на крака и го избута към вратата.

— Може би не. Но познаваш някого. Хората в твоя бизнес винаги познават някого.

Сламчо стисна зъби и се замисли.

— Знаеш ли, има един. Елф, който дължи живота си на Зеленика. Но каквото и да го убедя да направи за нас, няма да бъде легално.

Бътлър грабна чанта с оръжия от един шкаф.

— Хубаво — каза той. — Незаконното е винаги по-бързо.

ГЛАВА 7

ХРАМЪТ НА АРТЕМИДА

Светът на Нисшите елементи

Совалката на Опал Гномски беше идеен модел, който не бе преминал в масова продукция. Беше с години по-напред от всичко на пазара, но покритието ѝ от стелтова руда и камуфлажно фолио правеше цената на подобно превозно средство толкова прекомерна, че дори Опал не можеше да си позволи една без правителствени отпускания, които помогнаха за плащането ѝ.

Глас подсигури затворниците в пътническото отделение, докато Мърв пилотираше през Шотландия, после прелетя над планинска река в платата. Опал се занимаваше, като се уверяваше, че другият ѝ план, този, включващ световно господство, върви гладко.

Тя отвори екрана на своя видеофон и набра връзка до Сицилия.

Човекът на отсрещната линия вдигна по средата на първото иззвъняване.

— Белинда, миличка. Ти ли си?

Мъжът, който отговори беше в късните четиридесет, с добър външен латино вид и с посивяла черна коса, която рамкираше загорялото му лице. Той носеше бяла лабораторна престилка върху риза с отворен врат на Версаче.

— Да, татко. Аз съм. Не се тревожи, в безопасност съм.

Гласът на Опал беше наситен заради хипнозата. Горкият човек беше изцяло под нейна власт, както беше от повече от един месец.

— Кога ще си дойдеш, скъпа? Липсваш ми.

— Днес, татко, след няколко часа. Как върви всичко при теб?

Мъжът се усмихна замечтано.

— Molto bene. Невероятно. Времето е чудесно. Можем да отидем в планината. Може би мога да те науча как да караш ски.

Опал се намръщи нетърпеливо.

— Слушай ме, *idiot*... татко. Как върви всичко със сондата? По график ли сме?

За момент сянка на раздразнение пробяга по веждата на италианеца, после бе омагьосан отново.

— Да, скъпа. Всичко е по график. Експлозивите ще бъдат заровени днес. Проверката на системите на сондата бяха кълтящ успех.

Опал плесна с ръце, олицетворението на доволната дъщеря.

— Отлично, татко. Толкова си добър с малката си Белинда. Скоро ще бъдем заедно.

— Побързай, миличка — каза мъжът, напълно изгубен без създаването, което смяташе за своя дъщеря.

Опал приключи обаждането.

— Глупак — каза тя презрително. Но Джовани Дзито щеше да живее, докато сондата, която строеше по нейни спецификации, не достигнеше Нисшите елементи. Сега, когато говори с Дзито, Опал искаше да се концентрира върху частта със сондата в своя план. Отмъщението определено беше сладко, но беше и разсейващо. Вероятно трябваше просто да изхвърли тези двамата от совалката и да остави земното магмено ядро да ги погълне.

— Мърв — излая тя, — колко остава до увеселителния парк?

Мърв погледна инструментите на таблото на совалката.

— Тъкмо навлязохме в главната мрежа на шахтите, госпожице Гномски. Пет часа — обади се той през рамо. — Може би по-малко.

Пет часа, размишляваше Опал и се сви в мястото си като доволна котка. Мога да отдели пет часа.

По-късно Артемис и Зеленика се раздвижиха в местата си. Глас ги свести с няколко волта от вълшебната пръчица.

— Добре дошли обратно в земята на осъдените — каза Опал. — Какво мислите за совалката ми?

Корабът беше впечатляващ, въпреки че караше Артемис и Зеленика към смъртта им. Седалките бяха покрити с незаконно придобита животинска кожа, а декорът беше по-плюшен от средностатистическия дворец. От тавана се провисваха холограмни кубове за забавление в случай че пътниците искаха да гледат филм.

Зеленика започна леко да се гърчи, когато осъзна на какво седи.

— Кожа! Животно такава!

— Не — каза Опал. — Ти седиш върху животното. Както ти казах, вече съм човек. А това правят хората, одират животни за собствена изгода. Не е ли така, господарю Фоул?

— Някои го правят — каза Артемис студено. — Аз лично не го правя.

— Наистина, Артемис — каза лукаво Опал. — Не мисля, че това те прави светец. От това, което чувам, готов си да експлоатираш Народа също, колкото и аз.

— Може би. Не си спомням.

Опал стана от мястото си и си направи лека салатата от бюфета.

— Разбира се, изтриха ти паметта. Но със сигурност трябва да помниш сега? Дори подсъзнанието ти не може да отрече, че това се случва.

Артемис се съсредоточи. Спомняше си нещо. Размити изображения. Нищо много конкретно.

— Спомням си нещо.

Опал вдигна очи от чинията си.

— Така ли?

Артемис я погледна студено.

— Помня как преди Вихрогон те победи с по-висшия си интелект. Сигурен съм, че ще го направи отново.

Разбира се, Артемис не си спомняше наистина това; просто повтори това, което Зеленика му бе казала. Но това изявление постигна желанието ефект.

— Този абсурден кентавър! — изпищя Опал и хвърли чинията си към стената. — Имаше късмет, а аз бях възпрепятствана от онзи идиот Мъх. Не и този път. Този път аз съм ковач на собствената си съдба. Както и на вашата.

— И какво е този път? — каза присмехулно Артемис. — Още един организиран бунт? Или може би механичен динозавър?

Лицето на Опал побеля от гняв.

— Няма ли край наглостта ти, Кално създание? Този път няма никакви малки бунтове. Имам по-мащабно виждане. Ще доведе хората при Народа. Когато двата свята се сблъскат, ще има война и моите осиновени хора ще победят.

— Ти си фея, Гномски — намеси се Зеленика. — Една от нас. Заоблените уши не могат да променят това. Не мислиш ли, че хората ще забележат, че не растеш?

Опал потупа Зеленика по бузата почти нежно.

— Мой беден, скъп, недоплатен полицай. Не мислиш ли, че не съм помислила за всичко това, докато гниех в онази кома почти година? Не мислиш ли, че не съм помислила за всичко? Винаги съм знаела, че хората рано или късно ще ни открият, затова съм се подготвила.

Опал се наведе и раздели черната си като смола коса, за да разкрие триинчов белег на скалпа си, който магически избледняваше.

— Да направя ушите си овални не беше единствената операция, която си направих. Поставих също нещо в черепа си.

— Хипофизна жлеза — предположи Артемис.

— Много добре, Кално създание. Сравнително дребна човешка хипофизна жлеза. ЧХР е един от седемте хормона, които отделя хипофизната жлеза.

— ЧХР? — прекъсна я Зеленика.

— Човешки хормон на растежа — обясни Артемис.

— Точно така. Както предполага името, ЧХР подпомага растежа на различни органи и тъкани, особено мускули и кости. За три месеца пораснах с цели два сантиметра. О... Може би няма да успея за баскетболния отбор, но никой никога няма да повярва, че съм фея.

— Не си никаква фея — каза Зеленика горчиво. — В сърцето си винаги си била човек.

— Това трябваше да е обида, предполагам. Може би си го заслужавам, като се има предвид какво ще ти сторя. След час няма да има достатъчно останало от вас, за да запълните ковчежето.

Това беше понятие, което Артемис не беше чувал досега.

— Ковчеже? Звучи като пиратски израз.

Опал отвори таен капак в пода и разкри малко отделение.

— Това е ковчеже. Терминът е въведен от контрабандисти на зеленчуци преди повече от осем хиляди години. Тайно отделение, което ще остане незабелязано от служителите. Разбира се, в днешно време с рентгенови и инфрачервени лъчи и камери със сензори кутиите са безполезни. — Опал се усмихна лукаво като дете, което бе поправило учителя си. — Освен, разбира се, ако кутията не е изградена от охладена стелтова руда и има вътрешни прожектори, за да излъже рентгена и инфрачервените лъчи. Единственият начин да засечеш тази кутия е да сложиш крак в нея. Така че дори ако ПНЕ свали совалката ми, няма да намерят нищо от това, което се опитвам да внеса. Което в

този случай е буркан шоколадови трюфели. Едва ли незаконно, но охладителят е пълнен. Шоколадовите трюфели са моята страст, знаете ли? През цялото време, през което ме нямаше, трюфелите бяха едно от двете неща, за които жадувах. Другото беше отмъщение.

Артемис се прозя.

— Очарователно. Тайно отделение. Само какъв гений си. Как можеш да се провалиш в превземането на света, когато имаш ковчеже, пълно с трюфели?

Опал приглади косата на Артемис от челото му.

— Шегувай се колкото искаш, Кално създание. Думите са всичко, което имаш сега.

След няколко минути Мърв приземи стелтовата совалка. Артемис и Зеленика бяха с белезници и слязоха по прибиращия се подвижен мост. Те навлязоха в гигантски тунел, слабо осветен от продълговати лампи. Повечето светлинни панели бяха разбити, други се крепяха на косъм. Тази част на шахтата някога беше част от процъфтяващ метрополис, а сега бе напълно изоставена и занемарена. Бележки за събаряне бяха разлепени по различните увиснали билбордове.

Опал посочи един от тях.

— Цялото място ще бъде разрушено след месец. Успяхме преди крайния срок.

— Какви сме късметлии — промърмори Зеленика.

Мърв и Глас ги забутаха безмълвно през шахтата с дулата на пистолетите си. Повърхността на пътя под краката им беше крива и напукана. Ругаещи жаби се събираха във влажните кътчета и ръсеха мръсотии. Отстрани пътят беше рамкиран с изоставени щандове за закуски и магазини за сувенири. На един прозорец бяха наредени човешки кукли в най-различни бойни пози.

Артемис спря въпреки пистолета, опрян гърба му.

— По този начин ли ни виждате?

— О, не — каза Опал. — Много по-лоши сте, но производителите не искат да плашат децата.

Няколко големи полусферични структури бяха приклепнали в края на тунела. Всяка беше с размерите на футболен стадион. Бяха конструирани от шестоъгълни панели, споени заедно по шевовете.

Някои от панелите бяха непрогледни, а другите — прозрачни. Всеки панел беше с приблизително с измеренията на малка къща.

Пред полусферите стоеше голяма арка, от рамката ѝ висяха ленти от съдран златен лист. От арката се провисваше знак, върху който бяха изписани почти двуметрови букви на гномски.

— Единадесетте чудеса на човешкия свят — обяви Опал драматично. — Десет хиляди години съществуване и сте успели да направите само единадесет така наречени чудеса.

Артемис изпробва белезниците си. Бяха затегнати здраво.

— Знаеш, разбира се, че има само седем чудеса в официалния списък.

— Знам го — каза Опал раздражено. — Но хората са толкова ограничени. Феините учени изучиха видеозапис и решиха да включат храма Абу Симбел в Египет, статуите майи на Великденските острови, храма Бодобудур в Индонезия и Тронната зала на Персеполис в Иран.

— Ако човеците са толкова тесногръди — изкоментира Зеленика, — изненадана съм, че искаш да станеш една от тях.

Опал премина под арката.

— Е, предпочитам да съм фея, без да се обиждаш, Артемис, но скоро Феиният народ ще бъде заличен. Ще гледам това лично веднага, след като ви оставя в новия ви дом. След десет минути ще съм на острова и ще гледам на мониторите на совалката как ще бъдете разкъсани на парчета.

Те прекосиха парка покрай първата полусфера, която съдържаше модел с мащаб 2:3 на Голямата пирамида в Гиза. Няколко шестоъгълни панела бяха откъртени и Артемис успя да види останките от модела през дупките. Беше впечатляваща гледка, направена дори по-впечатляваща от двадесетте космати създания, които се бореха по наклоните на пирамидата.

— Тролове — обясни Опал. — Превзели са експонатите. Но не се тревожете, те са изключително териториални, няма да ви нападнат, освен ако приближите пирамидата.

Артемис се намираше отвъд изумлението, но дори и така, гледката на тези величествени месоядни, които се блъскаха един друг, накара сърцето му да ускори ритъма си. Той спря, за да разгледа най-близкия образец. Беше ужасяващо създание: почти два метра и половина високо, с мръсни расти, които се олюляваха около масивната

му глава. Косматите ръце на трола се люлееха под коленете му и две назъбени бивни се подаваха от долната му челюст. Звярът ги гледаше как преминават, нощните му очи светеха в червено в кухините си.

Групата пристигна при втория експонат. Храмът на Артемида в Ефес. Холограмата до входа представяше въртящо се изображение на турската сграда.

Опал прочете табелата с исторически факти.

— Интересно — каза тя. — Защо мислиш някой би кръстил момче на женска богиня?

— Това е името на баща ми — каза Артемис, уморен да обяснява това поне за стотен път. — Може да бъде използвано и за момчета и за момичета, означава ловецът. Доста подходящо, не мислиш ли? Може да ти е интересно да научиш, че избраното от теб човешко име, Белинда, означава красива змия. Също доста подходящо. Е, едната част поне, със сигурност.

Опал посочи с дребния си пръст към носа на Артемис.

— Ти си много дразнещо същество, Фоул. Надявам се не всички човеци да са като теб.

Тя кимна на Глас.

— Напръскай ги.

Глас извади малък пулверизатор и щедро напръска Зеленика и Артемис със съдържанието му. Течността беше жълта и миришеше зле.

— Тролски феромони — каза Глас и прозвуча, сякаш почти се извини. — Тези тролове ще вдишат веднъж и ще полудеят. За тях ще миришете като женски в горещина. Когато открият, че не сте, ще ви разкъсат на хиляди малки парченца, а после ще сдъвчат парчетата. Поправили сме всички счупени панели, така че няма изход. Ако искате, може да скочите в реката, миризмата ще се отмие след около хиляда години. И, капитан Бодлива Зеленика, премахнах крилата от костюма ви и скъсих камуфлажното фолио. Оставих нагревателните бобини. В края на краищата, всеки заслужава някакъв шанс.

Много ще ми помогнат нагревателните бобини срещу троловете, помисли си мрачно Зеленика.

Мърв проверяваше входа през един от прозрачните панели.

— Добре. Готови сме.

Феята отвори главния вход чрез дистанционно. Далечни войове ехтяха от вътрешността на експоната. Артемис видя няколко трола да

се бият на стълбите на копието на храма. Той и Зеленика щяха да бъдат разкъсани.

Братята Калкан ги избутаха в полусферата.

— Късмет — каза Опал, докато врата се затваряше. — Помнете, не сте сами. Ще ви наблюдаваме от камерите.

Вратата се затвори със зловещ трясък. След секунди заключващата система започна да съска, докато един от братята Калкан я разтопяваше отвън. Артемис и Зеленика бяха заключени с шепа влюбчиви тролове и миришеха неустойливо за тях.

Храмът на Артемида беше мащабен модел, който бе построен с щателна точност, завършен с аниматронични човеци, които вършеха ежедневната си работа, каквато щяха да правят през пети век преди новата ера. Повечето хора бяха изтръгнати до жиците от троловете, но някои вървяха насечено по пътя си и принасяха дарове си на богинята. Всеки робот, който отидеше прекалено близо до глутницата тролове, биваше нападат и разкъсан на парченца. Беше мрачна визуализация на собствената съдба на Артемис и Зеленика.

Имаше само един източник на храна. Самите тролове. Кутрета и изостанали бяха откъснати от мъжките и жестоко убивани със зъби, нокти и бивни. Лидерът на глутницата взе най-големия дял и хвърли тялото на виещата глутница. Ако троловете постояха затворени тук още малко, щяха да се избият взаимно.

Зеленика притисна грубо Артемис до земята.

— Бързо — каза тя. — Овъргаляй се в калта. Покрий се, задави миризмата.

Артемис направи, както му се каза, и започна да загребва кал с окованите си ръце. Всяко място, което пропуснеше, беше бързо замазано от Зеленика. Той направи същото за нея. След момент, двамата бяха напълно неразпознаваеми.

Артемис изпитваше нещо, което не си спомняше да е чувствал преди: абсолютен страх. Ръцете му трепереха, клатейки веригите. В мозъка му нямаше място за никакви аналитични мисли. Не мога, помисли си той. Не мога да направя нищо.

Зеленика пое нещата в свои ръце, като го свали на крака и го забута към група тенти на фалшиви търговци до бързотечаща река. Те приклегнаха зад дрипавото платно и надничаха към троловете през дългите следи от нокти в материала. Два електрически търговци седяха

на рогозки пред тентите, кошниците им бяха пълни със статуетки от злато и слонова кост на богинята Артемида. Нито един от тях нямаше глава. Една от главите лежеше в праха на няколко метра разстояние, изкуственият ѝ мозък се подаваше през дупка от захапка.

— Трябва да свалим белезниците — каза бързо Зеленика.

— Какво? — измънка Артемис.

Зеленика размаха оковите пред лицето му.

— Трябва да ги свалим веднага. Калта ще ни предпази за около минута, тогава троловете ще хукнат по петите ни. Трябва да влезем в реката, а с белезници ще се удавим в течението.

Очите на Артемис бяха загубили фокуса си.

— Течението?

— Съвземи се, Артемис — изсъска Зеленика в лицето му. — Помни златото си. Не можеш да го вземеш, ако умреш. Великият Артемис Фоул да припадне при първия признак на проблем. Били сме и в по-лоши ситуации преди. — Не беше съвсем вярно, но Калното създание не можеше да си спомни, нали?

Артемис се овладя. Нямаше време за успокояваща медитация, просто трябваше да потисне емоциите, които изпитваше. Много нездравословно, психологически погледнато, но беше по-добре от това да те смлеят на парчета месо между зъбите на трол.

Той разгледа белезниците. Някаква форма на ултралек пластмасов полимер. Имаше цифрова клавиатура в центъра, поставена така, че този, който носи белезниците, да не може да достигне цифрите.

— Колко числа? — каза той.

— Какво?

— В кода за белезниците. Ти си полицаи. Със сигурност знаеш колко числа има в кода за белезниците.

— Три — отвърна Зеленика. — Но има толкова много възможности.

— Възможности, но не вероятности — каза Артемис, дразнещ, дори когато животът му беше в опасност. — Статистически, тридесет и осем процента от хората не си правят труда да променят фабричния код на дигиталните ключалки. Можем само да се надяваме, че феите са също толкова невнимателни.

Зеленика се намръщи.

— Опал е всичко друго, но не и невнимателна.

— Може би. Но двамата ѝ малки привърженици може да не обръщат толкова внимание на детайлите.

Артемис протегна белезниците си към Зеленика.

— Опитай три нули.

И Зеленика го направи, като използваше палеца си. Светлината остана червена.

— Деветки. Три деветки.

Светлината все още беше червена.

Зеленика бързо опита всички десет цифри по три пъти. Никое не даде резултат.

Артемис въздъхна.

— Много добре. Тройни цифри беше прекалено очевидно, предполагам. Няма ли други трицифрени числа, които са в съзнанието на всяка фея? Нещо, което всички феи знаят и не биха забравили?

Зеленика прерови мозъка си.

— Девет, пет, едно. Кодът за границите на Убежище.

— Опитай го.

Зеленика опита. Нямаше успех.

— Девет, пет, осем. Кодът за Атлантида.

Пак нямаше успех.

— Тези числа са прекалено регионални — сопна се Артемис. — Кое е едничкото число, което всеки мъж, жена и дете знае?

Очите на Зеленика се разшириха.

— Разбира се. Разбира се. Девет, нула, девет. Спешният номер на полицията. Той е в ъгъла на всеки билборд под земята.

Артемис забеляза нещо. Виенето беше спряло. Троловете бяха спрели да се бият и душеха въздуха. Феромоните бяха във въздуха, теглейки зверовете като кукли на конци. В страшен унисон главите им се обърнаха към скривалището на Артемис и Зеленика.

Артемис размърда оковите си.

— Опитай го бързо.

Зеленика опита. Светлината примигна в зелено и белезниците се отвориха.

— Добре. Отлично. Сега дай да оправя твоите.

Пръстите на Артемис се спряха над клавиатурата.

— Не разчитам феиния език или цифри.

— Напротив. Всъщност, ти си единственият човек, който може — каза Зеленика. — Просто не си спомняш. Клавиатурата е със стандартно форматиране. От нула до девет. От ляво надясно.

— Девет, нула, девет — промърмори Артемис и натисна съответните клавиши. Белезниците на Зеленика се отвориха след първия опит, което беше хубаво, защото нямаше да имат време за втори.

Троловете идваха, движейки се със заплашителна бързина и координация от стълбите на храма. Използваха тежестта на косматите си ръце да се залюляват напред, докато едновременно изтягаха мускулестите си крака. Този метод на нахвърляне ги пренасяше на шест метра с един скок. Животните се приземиха на кокалчетата на ръцете си и сгънаха крака под себе си, готови за следващия скок.

Беше почти вкаменяваща гледка. Десет откачени месоядни, които се блъскат по плиткия пясъчен наклон. По-големите мъжки поеха по лесния път надолу, движейки се право през дерето. Подрастващите и по-възрастните мъжки се придържаха към склоновете, предпазвайки се от случайни ухапвания и коси бивни. Троловете препускаха през манекените и декора право към тентата. Растите им се развяваха с всяка крачка, а очите им светеха червени в полумрака. Държаха главите си назад, така че най-високата им точка бяха носовете. Носове, които ги водеха право към Артемис и Зеленика. А още по-зле беше, че Артемис и Зеленика можеха също да подушат троловете.

Зеленика закачи двата чифта белезници за колана си. Имаха батерии и можеха да бъдат нагодени за затопляне и дори за оръжие, ако Зеленика доживееше достатъчно дълго, за да ги използва.

— Добре, Кално създание. Във водата.

Артемис нито заспори, нито попита; нямаше време за това. Можеше просто да приеме, че троловете като много други животни не обичаха водата. Той се затича към реката и усети как земята под него се тресе от стотиците крака и юмруци. Виенето беше започнало отново, но имаше по-дързък тон, нехаен и брутален, като че ли какъвто и самоконтрол да имаха троловете, той беше изчезнал.

Артемис се бореше да настигне Зеленика. Тя беше пред него, гъвкава и подвижна, и се наведе ниско, за да грабне една от фалшивите пластмасови цепеници от лагерен огън. Артемис направи същото и я пхна под ръка. Можеше да са във водата дълго време.

Зеленика се гмурна, като грациозно се изви във въздуха, преди да влезе във водата без почти никакъв плясък. Артемис залитна след нея. Цялото това бягане за живота не беше това, за което бе създаден. Мозъкът му беше голям, но крайниците му бяха слаби, което беше точно обратното на това, което ти трябва, когато те гонят тролове.

Водата беше хладка и все пак, глътката, която Артемис, без да иска преглътна беше забележително сладка. Без замърсявания, предположи той с малката част от мозъка си, която все още можеше да мисли рационално. Нещо се закачи за глезена му и го одраска. Тогава ритна във водата и се освободи. Следа гореща кръв последва за момент, преди да бъде отнесена от течението.

Зеленика риташе във водата в опит да остане изправена в центъра на реката. Кестенявата ѝ коса се изправи в хлътнали шипчета, а костюмът ѝ пращеше в опит да се слее с фона, където калта се беше отмила.

— Нарани ли се?

Артемис поклати глава. Нямаше въздух, за да говори.

Зеленика забеляза глезенът му, който го следваше.

— Кръв, а аз нямам останала и капка магия, за да те излекувам. Тази кръв е почти толкова зле, колкото феромоните. Трябва да се махнем оттук.

На брега троловете буквално скачаха от лудост. Удряха земята с главите си продължително заедно с юмруците си в сложен ритъм.

— Ритуал за чифтосване — обясни Зеленика. — Мисля, че ни харесват.

Течението беше силно в центъра на реката и бързо повлече двойката надолу по течението. Троловете ги следваха, някои мятаха малки снаряди във водата. Единият удари силно дървото на Зеленика и почти я преобърна.

Тя изплю една глътка вода.

— Трябва ни план, Артемис. Това е по твоята час. Аз ни доведох дотук.

— О, да, браво на теб — каза Артемис, очевидно върнал си чувството за сарказъм. Той отмести мокри кичури коса от очите си и се огледа, далеч от мелето на водолинията. Храмът беше огромен и хвърляше удължена, многостранна сянка върху изоставения район.

Вътрешността беше широко отворена, без видим подслон от троловете. Единственото изоставено място беше покривът на храма.

— Троловете могат ли да се катерят? — изрече той.

Зеленика проследи погледа му.

— Да, ако им се наложи, като големи маймуни. Но само ако им се наложи.

Артемис се намръщи.

— Само ако можех да си спомня — каза той. — Само да знаех какво знам.

Зеленика дорита до него и го грабна за яката. Те се въртяха в бялата вода, балончета и пяна изтичаха между цепениците им.

— Само ако не върши работа, Кално създание. Трябва ни план, преди да достигнем до филтъра.

— Филтъра?

— Това е изкуствена река. Филтрира се от централен резервоар.

Крушка светна в мозъка на Артемис.

— Централният резервоар. Това е пътят ни навън.

— Ще бъдем убити! Нямам представа колко дълго ще сме под вода.

Артемис се огледа за последен път, измервайки, пресмятайки.

— Според настоящите обстоятелства нямаме друг избор.

Напред теченията започнаха да се извиват, изтегляйки всякакъв боклук, който бяха събрали от бреговете. Малък водовъртеж се заформяше по средата на реката. Гледката очевидно успокояваше троловете. Отказаха да се от удрянето и блъскането и седнаха да гледат. Някои се движеха по брега, по-късно тези щяха да се окажат умните.

— Следваме течението — извика Артемис. — Следваме го и се надяваме.

— Това ли е? Това ли е гениалният ти план?

Костюмът на Зеленика изпраца, докато водата си проправи път към системите.

— Не е толкова план, колкото животоспасяваща стратегия — отвърна Артемис. Щеше да каже повече, но реката го прекъсна, като го откъсна от елфената му приятелка.

Чувстваше се като вейка в лицето на такава сила. Ако се опиташе да устои на водата, тя щеше да изкара въздуха от белите му дробове,

както побойник удря жертвата си. Гърдите на Артемис бяха затиснати; дори когато задъханата му уста беше над водата, той не можеше да вкара нормално количество въздух в дробовете си. На мозъка му му липсваше кислород. Не можеше да мисли трезво. Всичко беше замъглено. Въртенето на тялото му, хода на водата. Бели кръгове върху сини и върху зелени. Краката му танцуваха малки шаблони на листа на Мьобиус под тялото му. Ривърденс. Ха-ха.

Зеленика беше пред него, държейки двете дървета между тях. Импровизиран сал. Тя извика нещо, но то се изгуби. Сега имаше само вода. Вода и объркване.

Тя вдигна три пръста. Три секунди. И после потъваха. Артемис дишаше толкова дълбоко, доколкото присвитите гърди му позволяваха. Два пръста. После един.

Артемис и Зеленика пуснаха цепениците и течението ги засмука като паяци във водосточна тръба. Артемис се бореше да задържи въздуха си, но бушуващата вода го изстискваше от устните му. Балончета се виеха на спирали зад него, бързайки към повърхността.

Водата не беше толкова дълбока и мрачна. Но беше бърза и не би позволила много изображения да се задържат достатъчно дълго, за да бъдат разпознати. Лицето на Зеленика премина покрай Артемис, но всичко, което можеше да различи, бяха големи лешникови очи.

Фунията на водовъртежа ставаше все по-тясна, събирайки Зеленика и Артемис. Бяха пометени диагонално надолу в шум от блъскащи се торсове и мятаци се крайници. Те притиснаха чела едно в друго, намирайки някакъв комфорт в очите на другия. Но беше кратък момент. Прогресът им беше брутално прекъснат от метална решетка, която покриваше дренажната тръба. Те се врязаха в решетката и усетиха как острата тел оставя нарязвания по кожата им.

Зеленика плесна по решетката и после провря пръсти през дупките. Решетката беше лъскава и нова. Пресни следи от заваряване пунктираха ръбовете ѝ. Това беше ново, а всичко друго старо. Гномски!

Нещо побутна ръката на Зеленика. Аквапод. Беше прикрепен към решетките с пластмасова връзка. Лицето на Опал изпълни малкия екран, наместен вътре и усмивка заемаше по-голяма част от лицето ѝ. Тя повтаряше нещо отново и отново на малки интервали. Думите не

можеха да се чуят от шума на преливане и балончета, но посланието беше ясно: отново те победих.

Зеленика грабна аквапода и го изтръгна от връзката му. Усилието я хвърли от попътната струя в сравнително спокойните заобикалящи води. Силите ѝ я бяха напуснали и нямаше друг избор, освен да се остави на течението да я води. Артемис се довлече от плоската страна на решетката, използвайки последния си кислород, за да ритне с крака, само два пъти.

Беше свободен от водовъртежа, плавайки след Зеленика към тъмен насип по-надолу по реката. Въздух, помисли си той. Трябва да дишам. Не скоро. Сега. Ако не сега, никога.

Артемис пръв излезе на повърхността. Гърлото му засмукваше въздух преди водата да се е изчистила. Първата глътка въздух се върна, пълна с течност, но втората беше чиста, и третата. Артемис усети как силата се покачва в крайниците му като живак във вените му.

Зеленика беше в безопасност. Лежеше на тъмен остров на реката. Гърдите ѝ се издигаха като духала, а аквапода лежеше под разперените ѝ пръсти.

— А-а — каза Опал Гномски на екрана. — Толкова предвидимо. — Казваше го пак и пак, докато Артемис излезе с мъка от плитката вода, покатери се на могилата и намери бутона за заглушаване.

— Наистина започвам да не я харесвам — въздъхна той. — Може да съжالياва за такива малки детайли като подводната телевизия, защото такива неща ми дават мотивацията да се измъкна оттук.

Зеленика седна и се огледа. Седяха на планина от боклуци. Артемис предположи, че след като Опал е заварила решетката през филтърната тръба, течението е отнесло всичко, което троловете са унищожили, до тази плитчина. Малък остров боклуци в речния завой. Имаше безплътни роботски глави в подножието, заедно с очукани статуи и останки от тролове. Черепи на тролове с дебел клин на челната кост и гниещи кожи.

Поне тези конкретни тролове не могат да ги изядат. Опасните тролове, които ги бяха последвали, се вдигаха отново от възбуда по бреговете от двете страни. Но имаше поне шест метра петнадесет сантиметра дълбока вода, която ги разделяше от сушата. Бяха в безопасност, за сега.

Артемис усети как спомени се опитват да избият на повърхността. Беше на ръба да си спомни всичко, беше сигурен в това. Стоеше напълно неподвижен, опитвайки се да си спомни. Несвързани изображения преминаваха зад очите му: планина от злато, зелени люспести създания, бълващи огнени кълба, Бътлър, опакован в лед. Но изображенията се плъзнаха от съзнанието му като водни капки от предно стъкло.

Зеленика се изправи.

— Има ли нещо?

— Може би — каза Артемис. — Нещо. Всичко се случва много бързо. Трябва ми време за медитация.

— Нямаме време — каза Зеленика и се изкатери на върха на купчината от боклук. Черепи пукаха под краката ѝ. — Виж.

Артемис се обърна към левия бряг. Един от троловете беше взел голям камък и го беше вдигнал над главата си. Артемис се опита да се сниши. Ако скалата ги удареше, и двамата щяха да са смъртоносно ранени, най-малко.

Тролът изпъшка като професионален тенисист, който сервира, и завъртя камъка към реката. За малко не уцели купчината и се приземи с огромен плясък в плитката води.

— Пропусна — каза Зеленика.

Артемис се намръщи.

— Съмнявам се.

Втори трол грабна скала, както и трети. Скоро всички животни хвърляха камъни, части на работи, пръчки или до каквото успееха да се докопат ръцете им към насипа от боклуци. Никой от тях не успя да удари треперещата двойка, сгушена в купчината.

— Продължават да пропускат — каза Зеленика. — Всеки един от тях.

Кокалите на Артемис го боляха от студ, страх и непрекъснато напрежение.

— Не се опитват да ни ударят — каза той. — Строят мост.

Тара, Ирландия; Разсъмване

Феиното летище за совалки в Тара беше най-голямото в Европа. Повече от осем хиляди туристи годишно преминаваха през

холограмните му сводове. Терминалът беше с квадратура от почти три хиляди квадратни метра и бе запечатан под обрасло хълмче по средата на фермата МакГрейни. Беше истинско чудо на подземната архитектура.

Сламчо Челюстокопач, джудже клептоман и беглец, беше също доста чуден в подземният район. Бътлър караше семейното Бентли на север от имението и по инструкции на Сламчо забави луксозната кола на четиристотин и шестдесет метра от замаскирания вход на летището за совалки. Това позволи на Сламчо да се гмурне право в земята от задната врата. Той бързо се потопи под пласт богата ирландска почва. Най-добрата в света.

Сламчо познаваше добре оформлението на летището. Веднъж беше измъкнал братовчед си Северняк от полицейски арест тук, когато ПНЕ го бяха арестували с обвинение за индустриално замърсяване. Една жила от глина преминаваше право към летището и ако знаеш къде да търсиш, ще намериш парче метална обвивка, която се беше износила от годините си на излагане на ирландската влага. Но в този определен случай, Сламчо не искаше да избегне ПНЕ, а точно обратното.

Сламчо излезе в холограмния храст, който скриваше сервизния вход на летището. Той излезе от тунела си, изтърси пръстта от задния си край, отърва се от газовете малко по-шумно от необходимото и зачака.

Пет секунди по-късно входният шлюз се плъзна и четири ръце се протегнаха, сграбчиха Сламчо и го дръпнаха във вътрешността на летището. Сламчо не се съпротиви, като се остави да го влачат по тъмен коридор към стая за разпити. Беше сложен в неудобен стол, окован и оставен сам да се задушава от тревога.

Сламчо нямаше време да се тревожи. Всяка секунда, която прекарваше тук, събирайки насекоми от брадата си, беше секунда, през която Артемис и Зеленика трябваше да бягат от тролове.

Джуджето се изправи и удари с длани огледалното стъкло, поставено на стената в стаята за разпити.

— Чикчирик Пустодрън! — извика той. — Знам, че ме наблюдаваш. Трябва да поговорим. Става въпрос за Бодлива Зеленика.

Сламчо продължи да блъска по стъклото, докато вратата не се отвори и Чикчирик Пустодрън не влезе в стаята. Чикчирик беше феята

на ПНЕ на повърхността. Чикчирик беше първият ранен от бунта Буа Кел година по-рано и ако не беше Бодлива Зеленика, щеше да бъде и първата жертва. Както се оказа, получи медал от Комитета, няколко първокласни интервюта по кабелната телевизия и добре платена работа на повърхността на П1.

Чикчирик влезе подозрителен, елфските му крила бяха сгънати зад него. Кобурът на неговото „Неутрино“ беше отворен.

— Сламчо Челюстокопач, нали? Предаваш ли се?

Сламчо изсумтя.

— А ти как мислиш? Минавам през толкова усилия, за да се измъквам, само за да се предам на някакъв елф? Не мисля така, куц мозък.

Чикчирик настръхна, крилата му запърхаха зад него.

— Хей, слушай, джудже. Не си в позиция да си правиш шегички. Сега си под мой арест, ако не си забелязал. Има шест феи охранители, които ограждат стаята.

— Охранители. Не ме разсмивай. Не биха могли да предпазят ябълка в овощна градина. Избягах от подводница няколко мили под водата. Виждам шест начина, по които мога да избягам от тук без дори да се изпотя.

Чикчирик кръжеше нервно.

— Бих искал да те видя да опитваш. Мога да ти лепна две обвинения отзад още преди да си откачил челюстта си.

Сламчо трепна. Джуджетата не обичаха шеги за отзад.

— Добре, спокойно, господин Гънг Хо. Нека поговорим за крилото ти. Как върви възстановяването.

— От къде знаеш това?

— Беше голяма новина. Беше по цялата телевизия по едно време, дори по пиратските сателити. Гледах грозното ти лице в Чикаго не много отдавна. Каза, ако си спомням правилно, как Бодлива Зеленика спаси живота ти и как елфите никога не забравяли дълговете си и когато и да има нужда от теб, ти ще ѝ помогнеш, независимо от цената.

Чикчирик се изкашля нервно.

— Много от това беше нагласено. Както и да е, това беше преди...

— Преди един от най-награждаваните офицери на ПНЕ не реши да полудее и застреля собствения си началник?

— Да. Преди това.

Сламчо гледаше Чикчирик право в зеленото му лице.

— Не вярваш в това, нали?

Чикчирик се издигна още по-високо за един дълъг момент, крилата му създаваха течение във въздуха. Тогава се приземи отново на земята и седна във втория стол в стаята.

— Не. Не вярвам. Дори за секунда. Юлиус Кореноплод беше като баща на Зеленика. На всички ни. — Той покри лице с ръцете си, уплашен от отговора на следващия си въпрос. — Е, Челюстокопач. Защо си тук?

Сламчо се наведе.

— Това записва ли се?

— Разбира се. Стандартна оперативна процедура.

— Можеш ли да изключиш микрофона.

— Предполагам. Защо да го правя?

— Защото ще ти кажа нещо много важно за оцеляването на Народа. Но ще ти кажа, само ако тези микрофони са изключени.

Крилата на Чикчирик започнаха да пърхат отново.

— Надявам се да е добро. Надявай се наистина да ми хареса, джудже.

Сламчо сви рамене.

— О, няма да ти хареса. Но е много добро.

Зелените пръсти на Чикчирик въведоха код в клавиатура на масата.

— Добре, Челюстокопач. Можем да говорим свободно.

Сламчо се наведе напред през бюрото.

— Работата е там, Опал Гномски се е върнала.

Чикчирик не отговори с думи, но цветът се отдръпна от лицето му. Вместо обичайното си здраво изумрудено, тенът на елфа беше с бледия цвят на лайм.

— Опал е избягала някак си, и е вкарала в ход голямо отмъщение. Първо генерал Стълбус, после началника Кореноплод, а сега Зеленика и Артемис Фоул.

— О... Опал? — заекна Чикчирик и раненото му крило внезапно клюмна.

— Убива всеки, който е взел участие в затварянето ѝ. Което, ако си спомням добре, включва и теб.

— Нищо не съм направил — изписка Пустодрън, сякаш да възрази за невинността си срещу Сламчо щеше да му помогне.

Сламчо се облегна назад.

— Ей, няма смисъл да ми го казваш. Не те издирвам аз. Ако си спомням правилно, ти беше по всички токшоута, разказвайки как ти лично си бил първият полицаи, който направил контакт с гоблините контрабандисти.

— Може би не го е видяла — каза с надежда Чикчирик. — Беше в кома.

— Сигурен съм, че някой й го е записал.

Пустодрън се замисли за това, докато разсеяно оправяше крилата си.

— И какво искаш от мен?

— Трябва да предадеш съобщение на Вихрогон. Кажи му какво съм казал за Опал. — Сламчо покри с ръка устата си, за да заблуди тези, които четяха по устните, които може да изгледат записа. — И искам полицейската совалка. Знам къде е паркирана. Трябва ми само стартовия чип и кода за запалването.

— Какво? Абсурдно. Ще отида в затвора.

Сламчо разтърси глава.

— Не, не. Без звук всичко, което цялото Централно полицейско управление ще види, е друго гениално бягство на Сламчо Челюстokoпач. Нокаутирам те, крада ти чипа и си прокопавам път навън през тръбата зад този воден диспенсер.

Чикчирик се намръщи.

— Върни се на частта, в която ме нокаутираш.

Сламчо удари по масата с длан.

— Слушай, Пустодрън, в момента Зеленика се намира в смъртна опасност. Може вече да е мъртва.

— Това чух и аз — възрази Чикчирик.

— Е, със сигурност ще умре, ако не слеза долу веднага.

— Защо просто не докладвам?

Сламчо въздъхна драматично.

— Защото, слабоумнико, по времето, когато целият екип по Изтеглянето на Централното управление пристигне, ще е твърде късно. Знаеш правилата: никой офицер от Полицията на Нисшите елементи не може да действа въз основа на сведения, получени от осъден

престъпник, освен ако информацията не е потвърдена от друг източник.

— Никой не обръща внимание на това правило и да ме наричаш слабоумник не помага особено.

Сламчо се изправи на крака.

— Ти си елф, за бога. Предполага се, че трябва да се водиш по онзи древен рицарски код. Жената ти спаси живота, а сега нейният е в опасност. Ти като елф си задължен с чест да направиш, каквото трябва.

Чикчирик задържа погледа на Сламчо.

— Вярно ли е всичко това? Кажете ми, Сламчо, защото това ще има отзвук. Това не е някакъв малък обир на бижута.

— Вярно е — каза Сламчо. — Имаш думата ми.

Чикчирик почти се засмя.

— О, страхотно. Думата на Сламчо Челюстокопач. Вярвам ти. — Той си пое дъх дълбоко няколко пъти и затвори очи. — Чипът е в джоба ми. Кодът е написан на таблото. Опитай да не чупиш нищо.

— Не се тревожи, аз съм отличен шофьор.

Чикчирик трепна в очакване.

— Нямам предвид совалката, глупако. Говоря за лицето ми. Дамите ме харесват такъв, какъвто съм сега.

Сламчо приготви един загрубял юмрук.

— Е, не бих искал да разочаровам дамите — каза той и свали Чикчирик Пустодрън от стола.

Сламчо майсторски прерови джобовете на Чикчирик. Елфът не беше точно в безсъзнание, но се преструваше.

Мъдър ход. След секунди Сламчо измъкна стартовия чип и го натъпка в брадата си. Няколко косъма се увиха здраво около чипа, оформяйки водоустойчива какавида. Той освободи Путодрън от „Неутриното“ му, въпреки че това не беше част от сделката. С два прескока Сламчо прекоси стаята и пъкна стол под дръжката на вратата. Това трябва да ми спести няколко секунди, помисли си той. Той уви едната си ръка около водния диспенсер, докато с другата едновременно с това откопчаваше капака на панталоните си. Бързината беше жизненоважна, защото, който и да беше гледал интервюто през огледалното стъкло, вече тропаше на вратата. Сламчо видя как една черна точка се появи на вратата; опитваха се да прогорят пътя си навътре.

Той изтръгна диспенсера от стената, позволявайки на няколко галона вода да наводнят стаята за разпити.

— За бога — изпъшка Чикчирик от пода. — Отнема цяла вечност да изслуша тези крила.

— Млъкни. Би трябвало да си в безсъзнание.

Веднага щом водата се отдръпна от снабдителната тръба, Сламчо се гмурна в нея. Следва я до първия шарнир и го изрита. Големи парчета пръст блокираха тръбата. Сламчо откачи челюстта си. Беше обратно в земята. Никой не можеше да го хване сега.

Площадката за кацане се намираше на долното ниво, най-близо до самата шахта. Сламчо се наклони, насочван от безпогрешния си вътрешен компас. И преди беше идвал в този терминал и оформлението бе прогорено в паметта му като оформлението на всяка друго сграда, в която бе влизал. Шестдесет секунди дъвчене на земя, отделяне на минерали и изхвърляне на излишното от другия край доведоха Сламчо лице в лице с въздуховод. Този конкретен въздуховод водеше право към площадката за кацане; джуджето дори можеше да усети вибрациите на двигателите в брадата си.

Обикновено би изгорил металното покритие на канала с няколко капки лак за камъни, но охранителите в затвора гледаха да конфискуват такива предмети, така че вместо това Сламчо го взриви с един концентриран изстрел от откраднатия пистолет. Панелът се разтопи като блок тънък лед пред нагревателна печка. Той даде момент на разтопения метал да се втвърди и охлади и се плъзна в канала. Два леви завоя по-късно лицето му беше притиснато до решетката, която гледаше към площадката за кацане. Червени алармени светлини се въртяха над всяка врата и пронизващ Клаксон известяваше всички, че има спешен случай. Работниците на площадката се бяха събрали пред междумрежов екран и чакаха за новини.

Сламчо се спусна на земята с повече грация, отколкото тялото му предполагаше, че е възможно, и се промъкна до полицейската совалка. Совалката висеше с носа нагоре над вертикален снабдителен тунел. Сламчо се промъкна вътре, отваряйки пътническия вход с чипа на Чикчирик Пустодрън. Управлението беше сложно, но Сламчо имаше теория за карането на превозни средства: игнорирай всичко, освен волана и педалите и ще бъдеш добре. Дотук в кариерата си той бе

обирал над петдесет типа транспорт и теорията му не го беше разочаровала.

Джуджето пъхна чипа в гълтача, без да направи проверка на системите, както го съветваше компютърът в този момент, и натисна бутона за освобождаване. Осемтонната совалка се стовари като камък в шахтата, въртейки се като фигурист. Гравитацията на земята я пое и я завъртя към земното ядро.

Сламчо натисна педала на тягата достатъчно, за да спре да пада.

Радиото на таблото започна да му говори:

— Ти в совалката. По-добре се върни веднага. Не се шегувам! След двадесет секунди собственооръчно ще натисна бутона за самоунищожение.

Сламчо изплю малко слюнка върху говорителя и заглуши дразнещия звук. Направи гаргара с още малко слюнка в гърлото си и я остави в кутията с електрическата верига под радиото. Жиците проблеснаха и изпращяха. Дотук със самоунищожението.

Ръчките бяха малко по-тежки, отколкото Сламчо бе свикнал. Въпреки това той успя да укроти машината, след като я остърга няколко пъти в стената на шахтата. Ако ПНЕ се захванеха да поправят совалката, щеше да се наложи да сложат нов слой боя и може би нов десен калник.

Лъч цвъртяща лазерна енергия премина през страничния отвор.

Това беше предупредителният им изстрел. Един през дъгите, преди да въведат крайната цел в компютъра. Сламчо събу ботушите си, уви пръстите си с двойни стави около педалите и прелетя през шахтата към мястото на срещата.

Бътлър паркира Бентлито на двадесет и пет километра североизточно от Тара близо до куп скали, които приличаха на свит юмрук. Камъкът показалец беше кух, точно както му каза Сламчо. Но джуджето беше забравило да спомене, че входът ще е затрупан от празни пликчета чипс и опаковки от дъвки, останали от хиляди пикници на тийнейджъри. Бътлър си прокара път през боклука, за да намери две момчета, свити отзад, които пушеха тайно цигари. Кутре лабрадор спеше в краката им. Очевидно, тези двамата бяха доброволци

за разхождаето на кучето, само и само за да измъкнат по някоя цигара. Бътлър не харесваше пушенето.

След като момчетата вдигнаха поглед към огромната фигура, която се беше надвесила над тях, измъчените им тийнейджърски изражения замръзнаха на лицата им.

Бътлър посочи цигарите.

— Тези неща сериозно ще увредят здравето ви — изръмжа той. — А ако не те, аз ще го направя.

Момчетата извадиха цигарите си и избягаха от пещерата, което беше точно това, което Бътлър искаше да направят. Той отместил сбръчкан куп шума в задната част на пещерата и откри стена от кал.

„Удари право през стената.“ му беше казал Сламчо. „Обикновено ям и го закърпвам пак след това, но може би ти не искаш да го правиш.“

Бътлър заби четири твърди пръста в центъра на калната стена, където бяха започнали да се разпростират пукнатини, и, разбира се, стената беше дебела само няколко сантиметра и лесно се строполи при натиска. Телохранилелят започна да маха камъни, докато не остана достатъчно място да се провери отвъд тунела.

Да кажем, че е имало достатъчно място е леко преувеличение; едва стигащо е може би по-подходящо. Обемистото тяло на Бътлър бе притиснато от всички страни от неравни стени от черна пръст. От време на време някой назъбен камък се подаваше навън и правеше дупки в дизайнерския му костюм. Това правеше втори съсипан костюм в рамките на няколко дни. Един в Мюнхен и сега втори под земята в Ирландия. И все пак, костюмите бяха последното нещо, за което се тревожеше Бътлър. Ако Сламчо беше прав, в момента Артемис тичаше из Нисшите елементи с група кръвожадни тролове по петите си. Бътлър се беше бил с трол веднъж и битката едва не го уби. Не можеше да си представи какво е да се биеш с цяла група.

Бътлър заби пръсти в земята и се издърпа през тунела. Този определен тунел, Сламчо му бе казал, беше една от многото нелегални задни врати, които джуджетата бяха проявили, за да влязат в шахтите на Нисшите Елементи. Самият Сламчо беше изкопал този преди близо триста години, защото трябваше да се промъкне за партито за рождения ден на братовчед си. Докато се издърпваше, Бътлър се опита да не мисли за рециклиращия процес на джуджето.

След няколко метра тунелът се разшири в стая с формата на електрическа крушка. Сламчо му бе обяснил това също. Стените бяха обвити от плонка, която се беше втвърдила от продължителния контакт с въздуха и също блестеше. Невероятно. Пиещи пори, живи косми, а сега и светеща слюнка. Какво следва? Експлодираща слуз? Не би бил изненадан. Кой знае какви трикове криеха джуджетата в ръкавите си. Или на други места.

Бътлър отмести с ритник една купчина заешки кости, останки от нечия отминала закуска, и седна да чака.

Той погледна към светещия си часовник Омега. Беше оставил Сламчо в Тара преди почти тридесет минути; малкият човек вече трябваше да е тук. Телохраниелят би се разходил из стаята, но там едва имаше място да стои прав, камо ли да се разхожда. Телохраниелят кръстоса крака и се пригответи за дрямка, за да събере малко сила. Не беше спал от атаката на ракетата в Мюнхен насам, а вече не беше толкова млад, колкото преди. Сърдечният ритъм и дишането му се забавиха, докато гърдите му едва се повдигаха.

След осем минути малката стая започна яростно да се тресе. Парчета чуплива плонка се отрониха от стената и затрепкаха по пода. Земята под краката му светна в червено и поток от насекоми и червеи изтече от тъмните кътчета. Бътлър застана от едната страна и спокойно се сви. След секунди цилиндрично парче земя се отдели чисто от пода и остави димяща дупка.

Гласът на Сламчо се процеди през дупката, носен от вълните на усилвателната система на откраднатата совалка.

— Да вървим, Кално създание. Размърдай се. Имаме да спасяваме хора, а полицията ме е хванала за опашката.

Опашката на Сламчо Челюстокопач, помисли си Бътлър, потръпвайки, не е много приятно място.

Въпреки това телохраниелят се спусна през дупката право в отворения люк на покрива на носещата се полицейска совалка. Полицейските совалки бяха тесни дори за феите, но Бътлър дори не можеше да стои изправен в стол, ако въобще имаше достатъчно голям стол за него. Трябваше да се задоволи с коленичене зад пилотската седалка.

— Готово ли е всичко? — попита той.

Сламчо махна един бръмбар от рамото на Бътлър и го пхна в брадата си, където злощастното насекомо веднага бе обгърнато от косми.

— За по-късно — обясни той. — Освен ако не го искаш ти?

Бътлър се усмихна с усилие.

— Благодаря. Вече ядох.

— О, така ли? Е, каквото и да си ял, задръж го, защото бързае и може да наруша няколко ограничения на скоростта.

Джуджето изпука всяка става на пръстите на ръцете и краката си и запрати кораба в стръмно спираловидно пикиране. Бътлър се плъзна до задната част на совалката и трябваше да се закопчае с три предпазни колана, за да предотврати по-нататъшно плъзгане.

— Необходимо ли е всичко това? — процеди Бътлър, докато бузите му отлитаха назад.

— Виж зад теб — отвърна Сламчо.

Бътлър с мъка се изправи на колене и насочи погледа си към задния прозорец. Преследваха ги три неща, които привидно приличаха на светулки, но всъщност бяха по-малки совалки. Корабите копираха точно всяка тяхна маневра и спирала. Единият изстреля малко искрящо торпедо. То запрати малка шокова вълна, която разтресе корпуса на совалката. Бътлър усети как порите на обръсната му глава пулсират.

— Полицейски уни-кабини — обясни Сламчо. — Току-що отнесоха комуникационната антена, в случай че имаме съучастници в други шахти някъде. Тези кабинни имат пълен контрол над навигационната ни система. Собствените им компютри ще ни следват вечно, освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако не ги надбягаме. Ако не излезем от обсега им.

Бътлър затегна коланите около тялото си.

— А ние можем ли?

Сламчо размърда пръстите на ръцете и краката си.

— Нека разберем — каза той и отвори клапана докрай.

Единадесетте чудеса, Храмът на Артемида, светът на Нисшите елементи

Зеленика и Артемис се сгушиха заедно на малкия остров от гниещи тела и зачакаха троловете да довършат моста си. Сега създанията бяха обезумели и хвърляха камък след камък в плитката вода. Някои дори се осмеляваха да топнат пръст в потока, но бързо го дръпваха обратно с ужасяващ вой.

Зеленика избърса вода от очите си.

— Добре — каза тя. — Имам план. Аз оставам тук и се бия с тях. Ти се връщаш в реката.

Артемис поклати глава отсечено.

— Оценявам го. Но не. Би било самоубийство и за двама ни. Троловете ще те разкъсат за секунда и просто ще изчакат течението да ме отнесе обратно тук. Трябва да има друг начин.

Зеленика замери най-близкото създание с череп на трол. Животното го хвана ловко с ноктите си и го смачка на парчета.

— Слушам, Артемис.

Артемис разтри челото с кокалчетата на пръстите си, опитвайки се да разтрогне блокадата на спомените си.

— Ако можех да си спомня... тогава може би...

— Нищо ли не помниш?

— Изображения. Нещо. Нищо съгласувано. Просто кошмарни картини. Всичко може да е халюцинация. Това е най-вероятното обяснение. Може би просто трябва да се отпусна и да изчакам, докато се събудя.

— Погледни го като предизвикателство. Ако това беше ролева игра, как би могъл героят да избяга?

— Ако това беше военна игра, щеше да ми е от нужда да знам слабостите на противника. Водата е една...

— И светлина — отсече Зеленика. — Троловете мразят светлината. Прогаря ретините им.

В момента троловете внимателно стъпваха по камъните на импровизирания си мост и го изпробваха. Миризмата от немитата им козина и зловонният им дъх се носеше към малкия остров.

— Светлина — повтори Артемис. — Затова им харесва тук. Няма почти никаква светлина.

— Да. Продълговатите лампи светят на аварийни крушки, а изкуственото слънце е на минимум.

Артемис погледна нагоре. Холограмни облаци се носеха в имитацията на небе и точно в центъра, поставено драматично точно над покрива на храма, имаше кристално слънце с едва искрица сила в корема.

Идея разцъфна в ума му.

— Има скеле в близкия ъгъл на храма. Ако можем да се покатерим и да стигнем до слънцето, ще можеш ли да го запалиш с батериите от белезниците ни?

Зеленика се намръщи.

— Да, предполагам. Но как ще минем покрай троловете?

Артемис взе водоустойчивия аквапод, на който Опал пускаше съобщението си.

— Ще ги разсеем с малко телевизия.

Зеленика се разрови в екранния контрол на аквапода, докато не откри настройката за яркостта. Тя увеличи яркостта до максимум. Изображението на Опал избеля от лъч ослепителна светлина.

— Побързай — посъветва я Артемис и дръпна ръкава на Зеленика.

Първият трол беше на половината на моста, следван от група, която едва-едва се крепеше. Най-косматото конга влакче на света.

Зеленика уви ръце около телепода.

— Това вероятно няма да проработи — каза тя.

Артемис се премести зад нея.

— Знам, но нямаме друг избор.

— Добре. Но ако не успеем, съжалявам, че не помниш. Хубаво е да бъдеш с приятел в моменти като този.

Артемис стисна рамото ѝ.

— Ако оцелеем, ще бъдем приятели. Свързани от травма.

Малкият им остров сега трепереше. Черепи се изместваха от местата си и се търкулваха във водата. Троловете бяха почти над тях, проправяха си път през нестабилната пътека и пицяха всеки път, когато се докоснеха до водата. Троловете, останали на брега, биеха по земята с кокалчетата на пръстите си и дълги лиги висяха от челюстите им.

Зеленика изчака до последния момент за максимален ефект. Екранът на телепода беше притиснат до купчината боклук, така че приближаващите животни да не заподозрат какво ги очаква.

— Зеленика? — каза бързо Артемис.

— Чакай — прошепна Зеленика. — Само още няколко секунди.

Първият трол от редицата достигна техния остров. Това очевидно беше лидерът на глутницата. Той се изправи на три метра височина, клатеше косматата си глава и виеше към изкуственото небе. Тогава явно забеляза, че Зеленика и Артемис всъщност не са женски тролове и див гняв обзе малкия му мозък. Капки отрова капеха от бивните му и той завъртя ноктите си нагоре, готов да драска. Убийственият удар, предпочитан от троловете, беше под ребрата. Това бързо разтваряше сърцето и не даваше време на месото да се втвърди.

Още тролове се събраха на малкия остров, готови да си вземат дял от жертвите или да се пробват с нова женска. Зеленика избра този момент да действа. Тя обърна телепода нагоре, насочвайки вибрацията екран директно към най-близкия трол. Създанието отстъпи назад, като драскаше омразната светлина, сякаш беше сериозен враг. Светлината се стрелна през ретините на трола, като го изпрати препъвайки се назад към другарите му. Групата животни се строполи във водата. Паника се разпростря в редицата като вирус. Създанията реагираха на водата сякаш беше киселина, която обагреше козината им, и заритаха обратно към брега. Това не беше чисто оттегляне. Всичко на пътя им беше одрано или ухапано. Съсиреци от отрова и кръв летяха във въздуха, а водата бълбукаше, сякаш вреше. Кръвожадните резове на трола се превърнаха в пронизителни писъци от болка и страх.

Това не може да е истинско, помисли си Артемис, зашеметен. Сигурно халюцинирам. Може би съм в кома, последвала падането от хотелския прозорец. И защото мозъкът му предоставяше това възможно обяснение, спомените му си оставаха заключени под ключалка и ключ.

— Хвани се за колана ми — заповяда Зеленика и се затича към импровизирания мост. Артемис мигновено се подчини. Сега не беше времето да спори за лидерство. Във всеки случай, ако имаше и най-малката вероятност това наистина да се случва, тогава капитан Зеленика имаше по-добра квалификация да се справи с тези същества.

Зеленика размаха телепода като лазерно оръдие, достигайки моста стъпка по стъпка. Артемис опита да съсредоточи вниманието си към това да запази баланс на нестабилната земя. Те стъпваха от камък

на камък и се олюляваха като новаци, които тепърва започваха да ходят по въже. Зеленика махаше телепода на арки, осветявайки тролове от всички страни.

Прекалено много, помисли си Артемис. Те са прекалено много. Никога няма да успеем.

Но нямаше опция да се откажат. Така че продължиха, вземайки две крачки напред и една назад.

Ловък мъжки се наведе и избегна лъча на Зеленика. Той протегна един нокът и пропука водоустойчивата обвивка на телепода. Зеленика се препъна назад и падна върху Артемис. Двойката падна в реката, приземявайки се със солиден плясък в плитката река.

Артемис усети как въздухът напуска дробовете му и пое дъх инстинктивно. За нещастие, пое вода вместо въздух. Зеленика запази лактите си затворени, така че разкъсаната обвивка да остане извън реката. Няколко пръски попаднаха в пукнатината и искрици започнаха да играят по екрана.

Зеленика се пребори да се изправи на крака. Артемис дойде зад нея, изкашляйки вода от дробовете си.

— Екранът е повреден — изпъхтя Зеленика. — Не знам колко време имаме.

Артемис отмести кичури коса от очите си.

— Давай — изфъфли той. — Давай.

Те преджапаха водата, стъпвайки около биещите се тролове. Зеленика избра чисто място на брега да се покатери отгоре му. Беше облекчение да е на твърда земя отново, но поне водата беше на тяхна страна, както изглеждаше. Сега бяха изцяло на територията на троловете.

Останалите животни ги заобиколиха на безопасна дистанция. Когато някое от тях се приближеше прекалено, Зеленика насочваше телепода в неговата посока и създаването отстъпваше назад като ужилено.

Артемис се бореше със студа, умората и шока в организма си. Глезенът му гореше на мястото, където го бе одрал тролът.

— Трябва да отидем направо в храма — каза той през тракащи зъби. — На скелето.

— Добре. Задръж.

Зеленика си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да събере силите си. Ръцете я боляха от държането на телепода, но нямаше да позволи на умората да се изпише на лицето ѝ. Или страха. Тя погледна тези тролове право в червените им очи и им даде да разберат, че си имат работа със забележителен враг.

— Готов?

— Готов — отговори Артемис, въпреки че изобщо не беше такава нещo.

Зеленика пое един последен дъх и се затича. Троловете не очакваха тази тактика. В края на краищата, какво създание би нападнало трол? Те разбиха редиците си в лицето на арката бяла светлина и деконцентрацията им продължи достатъчно дълго, за да могат Артемис и Зеленика да преминат през дупката в редицата.

Те забързаха към наклона на храма. Зеленика не направи опит да избегне троловете, като тичаше право към тях. Когато се отдръпнаха във временната си слепота, те причиниха още по-голямо объркване помежду си. Дузина сборичкания избухнаха по следите на Артемис и Зеленика, след като животните, без да искат се посякоха с нокти, остри като бръсначи. Някои от по-тихите тролове използваша възможността, за да си уредят стари сметки. Сборичканията се разпространиха като по верижна реакция по полето, докато цялата площ се превърна в маса гърчещи се животни и прах.

Артемис сумтеше и пъхтеше по пътя си нагоре по клисурата, пръстите му бяха увити около колана на Зеленика. Дишането на капитан Зеленика се беше svelo до умерен ритъм от бързи изблици.

Не съм физически силен, помисли си Артемис. И може да ми струва скъпо. Трябва да тренирам повече тялото, отколкото мозъка си в бъдеще. Ако имам бъдеще.

Храмът се извисяваше над тях, модел в мащаб, но пак беше по-висок от петнадесет метра. В холограмните облаци се издигнаха дузини колони, които придържаха правоъгълен покрив, украсен със сложни гипсови корнизи. Долните части на колоните бяха белязани от хиляди белези от нокти, където по-младите тролове се бяха избавили от опасността. Артемис и Зеленика изкачиха двадесетте или повече стъпала до самите колони.

За тяхно щастие, на скелето нямаше тролове. Всички животни бяха заети да се избиват взаимно или да избягват да бъдат убити, но

беше въпрос на време да се досетят, че имаше сред тях имаше нарушители. Свежо месо. Не много тролове бяха вкусували елфско месо, но тези, които бяха, с нетърпение чакаха да го опитат отново. Само един от присъстващите беше опитвал човешко месо и споменът за сладостта му още обитаваше тъпия му мозък през нощта.

Беше точно този трол, който излезе от водата, носейки още няколко килограма от влага. Той небрежно бутна едно кутре, което се беше приближило прекалено близо и помириша въздуха. Тук имаше нов мирис. Мирис, който можеше да си спомни от краткото си време под луната. Мириса на човек. Само разпознаването на миризмата напълни устата му с лиги, които потекоха от жлезите в гърлото му. Той се впусна в пронизителен галоп към храма. Скоро се оформи цяла група от гладни за плът зверове, която се блъскаше към скелето.

— Обратно в менюто сме — отбеляза Зеленика, когато стигна до скелето.

Артемис откачи пръстите си от колана на капитана. Щеше да отговори, но дробовете му изискваха кислород. Той поемаше шумни глътки кислород, докато облягаше кокалчетата на пръстите си върху коленете си.

Зеленика хвана лакътя му.

— Няма време за това, Артемис. Трябва да се катериш.

— След теб — успя да изрече Артемис. Той знаеше, че баща му никога не би допуснал дама да остане в беда, докато самият той бягаше.

— Няма време за обсъждане — каза Зеленика и насочи Артемис с лакътя. — Катери се към слънцето. Аз ще спечеля няколко секунди с телепода. Тръгвай.

Артемис погледна в очите на Зеленика, за да каже благодаря. Бяха кръгли и лешникови и... познати? Спомени се мъчеха да се освободят от оковите си, биейки по стените на клетката, в която се намираха.

— Зеленика? — каза той.

Зеленика го завъртя около решетките и моментът отмина.

— Горе. Губиш време.

Артемис притисна изтощените си крайници и се опита да координира движенията си. Стъпи, хвани и се издърпай. Би трябвало

да е достатъчно лесно. Беше изкачвал стълби преди. Поне една. Със сигурност.

Решетките на скелето бяха обвити от захванат каучук специално за катерене и поставени на точно разстояние от четиридесет сантиметра, удобната дистанция за захват на средностатистическата фея. И случайно, за захвата на четиринадесет годишно момче. Артемис започна да се катери и усети напрежението в ръцете си още преди да е изкачил и шест стъпки. Беше прекалено рано да се уморява. Имаше още толкова път.

— Хайде, капитане — изпъшка той през рамо. — Катери се.

— Още не — каза Зеленика. Беше опряла гръб в скелето и се опитваше да намери някакъв шаблон в прииждащата група тролове. Имаше курсове по време на работа по нападения на тролове в Централното полицейско управление. Но това беше ситуация едно-в-едно. За безкрайното неудобство на Зеленика, лекторът използваше видеозаписът от собственото ѝ спречкване с трол в Италия преди два години. „Това“, беше казал лекторът, като стоpira на изображението на Зеленика на големия екран и го увеличи с телескопична показалка, „е класически пример на какво да *не* правите.“

Това беше съвсем различен сценарий. Никога не бяха получавали инструкции върху това какво да правят, когато ги напада цяла глутница тролове в собствения им хабитат. Никой, мислеха инструкторите, не би бил толкова глупав.

Имаше две групи, които идваха право към нея. Една откъм реката, предвождана от същинско чудовище, от чиито бивни капеше упойваща отрова. Зеленика знаеше, че дори ако една капка от тази отрова попадне под кожата ѝ, ще изпадне в щастлив ступор. Дори ако избегнеше ноктите на трола, бавната отрова накрая щеше да я парализира.

Втората група се приближаваше откъм западния хребет и се състоеше основно от закъснели и кутрета. Имаше няколко женски в центъра на самия храм, но те се възползваха от отвличането на вниманието да ядат месо от изоставени жертви.

Зеленика включи телепода на ниска степен. Трябваше да пресметне това най-точно за максимален ефект. Това бе последният шанс, който щеше да получи, защото започнеше ли да се катери, нямаше да може да се прицели.

Троловете се стрелнаха по стълбите на храма и се биеха за първото място. Двете групи приближаваха под прав ъгъл и двете се носеха право към Зеленика. Лидерите се хвърлиха от разстояние, решени да вземат първата хапка от нарушителя. Устните им се извиха назад, за да разкрият редове месоядни зъби, а очите им бяха съсредоточени върху жертвата. И тогава беше моментът, когато Зеленика реши да действа. Тя увеличи яркостта до максимум и прогори ретините на двата звяра, докато те все още бяха във въздуха. С пронизващ вой те заудряха омразната светлина и се свлякоха на земята в меле от ръце, нокти, бивни и зъби. Всеки трол си мислеше, че е нападнат от съперническа група и след секунди основата на скелето се превърна в хаос от първобитно насилие.

Зеленика се възползва от преимуществото, което ѝ предостави объркването, и пъргаво изкачи първите три стъпала на скелето. Тя закачи телепода на колана си, така че да сочи надолу като пистолет. Не беше голяма защита, но беше по-добре от нищо.

Моменти по-късно тя настигна Артемис. Дишането на човешкото момче беше неравно, а изкачването му — бавно. Бавен поток кръв капеше от раната на крака му. Зеленика лесно можеше да го надмине, но вместо това тя прокара ръка през решетките на стълбата и провери какво правеха троловете. Просто страхотно. Един сравнително малък трол изкачваше решетките с ловкостта на планинска горила. Недоразвитите му бивни едва се показваха изпод устните му, но тези бивни бяха остри и отрова се събираше на капки по краищата. Зеленика обърна телепода към него и той отпусна хватката си, за да покрие обгорените си очи. Един елф би бил достатъчно умен да се задържи с една ръка и да използва средната част на другата, за да закрие очите си, но троловете не надминаваха дори смрадливите червеи по скалата на коефициента на интелигентност и действаха почти изцяло по първичен инстинкт.

Малкият трол тупна обратно на земята, приземявайки се върху гърчещия се космат килим отдолу. Веднага беше въввлечен в скандала. Зеленика се върна към катеренето и почувства как телепода тупка на гърба ѝ. Катеренето на Артемис беше болезнено бавно и след по-малко от минута Зеленика беше плътно до рамото му.

— Добре ли си?

Артемис кимна, без да казва нищо, но очите му бяха разширени, на ръба на паниката. Зеленика беше виждала този поглед и преди, на лицата на напрегнати от битки офицери. Трябваше да закара Калното създание на сигурно място, преди да си е изгубило ума.

— Хайде, Артемис. Само още няколко стъпки. Ще успеем.

Артемис затвори очи за пет секунди, като дишаше дълбоко през носа. Когато ги отвори отново, те блеснаха с нова решителност.

— Много добре, капитане. Готов съм.

Артемис се протегна над глава за следващия лост и се издърпа с четиридесет сантиметра по-близо до спасението. Зеленика го последва и започна да го подтиква като сержант.

Отне им една дълга минута да достигнат покрива. По това време троловете се сетиха какво преследват и започнаха да изкачват скелето. Зеленика издърпа Артемис върху наклонения покрив и те пробягаха разстоянието до най-високата му точка на четири крака. Гипсът беше бял и нямаше белези. В слабата светлина изглеждаше все едно ходят по поле от сняг.

Артемис се спря. Гледката бе отключила бегъл спомен.

— Сняг — каза той нерешително. — Спомням си нещо...

Зеленика хвана рамото му и го издърпа напред.

— Да, Артемис. Арктика, помниш ли? Ще го обсъдим на дълго и на широко по-късно, когато няма тролове, които се опитат да ни изядат.

Артемис се върна в настоящето.

— Много добре. Добра тактика.

Покривът на храма се наклони под ъгъл от четиридесет градуса към кристалната сфера, която служеше за фалшиво слънце. Двамата лазеха толкова бързо, колкото им позволяваха изтощените крайници на Артемис. Накъсана пътека кръв маркираше пътя им през белия гипс. Скелето се клатеше и удряше по покрива, докато троловете се изкачваха все по-близо.

Зеленика се изправи на върха на покрива и достигна кристалното слънце. Повърхността се усещаше гладка под пръстите ѝ.

— Д'Арвит! — изруга тя. — Не мога да намеря панела за хранването. Трябва да има външна вдлъбнатина.

Артемис долази до другата страна. Той не се страхуваше от височини, но дори и да беше така, опита се да не поглежда надолу. Не

беше нужно да страдаш от световъртеж, за да се тревожиш за падане от петнадесет метра и глутница гладни тролове. Той се протегна нагоре и започна да търси по сферата с пръстите на едната си ръка. Показалецът му намери малка вдлъбнатина.

— Намерих нещо — обяви той.

Зеленика заобиколи от неговата страна и разгледа дупката.

— Добре — каза тя. — Външен панел за хранване. Силовите клетки имат равномерни точки на свързване, така че батериите на белезниците трябва да паснат.

Тя измъкна белезниците от колана си и отвори покритието на батериите. Самите батерии бяха с размерите на кредитни карти и светеха светлосини по дължината.

Зеленика стъпи на острия като бръснач ръб на покрива и забалансира ловко на пръсти. Троловете сега се тълпяха над стряхата на покрива. Прииждаха като хрътки от ада.

Белият гипсов покрив беше покрит от черна, кафява и рижава тролска козина. Войовете и миризмата им ги предхождаха, докато се приближаваха към Артемис и Зеленика.

Зеленика изчака докато всички са върху стряхата на покрива и сложи батериите във вдлъбнатината на глобуса. Сферата забръмча, съживи се и блесна изведнъж. Заслепяващ лъч светлина. За момент всичко наоколо блесна в ослепително бяло, тогава глобусът отново избледня с висок писък.

Троловете се търкулнаха като топки от наклонена билярдна маса. Някои паднаха от ръба на покрива, но повечето се събраха на стряхата, където лежаха, пицяха и драскаха лицата си.

Артемис затвори очи, за да ускори връщането на нощното си зрение.

— Надявах се батериите да хранят слънцето за по-дълго. Изглежда като прекалено много усилие за толкова кратка отмора.

Зеленика измъкна мъртвите батерии и ги подхвърли настрани.

— Предполагам, че глобус като този има нужда от много мощност.

Артемис премигна, седна удобно на покрива и стисна коленете си.

— И все пак. Имаме малко време. Може да отнеме до петнадесет минути на нощните създания да възвърнат ориентацията си след

излагане на ярка светлина.

Зеленика седна до него.

— Очарователно. Изведнъж стана много спокоен.

— Нямам избор — каза просто Артемис. — Анализирах ситуацията и заключих, че няма начин да се спасим. Ние сме на върха на абсурден модел на храма на Артемида, заобиколени от временно ослепели тролове. Веднага, щом се съвземат, ще скочат тук и ще ни разкъсат. Имаме вероятно четвърт час останал живот и нямам никакво намерение да го прекарам в истерия за забавлението на Опал Гномски.

Зеленика погледна нагоре и претърси с очи полусферата за камери. Поне дванадесет издайнически червени светлини мигаха в мрака. Опал щеше да гледа отмъщението си от всеки ъгъл.

Артемис беше прав. Опал щеше да се забавлява ужасно много, ако се разпаднеше на парчета за камерите. Щеше да си пуска записа, за да се развеселява, когато работата ѝ като принцеса на света станеше твърде стресираща.

Зеленика засили ръката си и запрати батериите през покрива. Явно това беше тогава. Чувстваше се повече разочарована, отколкото уплашена. Последната заповед на Юлиус беше да спаси Артемис и тя не успя да изпълни дори това.

— Съжалявам, че не помниш Юлиус — каза тя. — Двамата спорехте много, но зад всичко това той ти се възхищаваше. Наистина харесваше Бътлър. Двамата бяха на една вълна. Двама стари войници.

Под тях троловете вече се съвземаха и пропъждаха звездите от очите си.

Артемис изтупа малко прах от панталоните си.

— Помня, Зеленика. Помня всичко. Особено теб. Истинско облекчение е, че си тук.

Зеленика беше изненадана. Шокирана дори. Повече от тона на Артемис, отколкото казаното, въпреки че и то си беше изненадващо. Никога не беше чувала Артемис да звучи толкова топло и честно. Обикновено емоционалните прояви представляваха трудност за момчето и той преминаваше неловко през тях. Това изобщо не изглеждаше като него.

— Това е много мило, Артемис — каза тя след момент на обмисляне. — Но няма нужда да се преструваш заради мен.

Артемис беше озадачен.

— Как разбра? Мислех, че изобразявам емоциите перфектно.

Зеленика погледна надолу към трупащите се тролове. Приближаваха се предпазливо нагоре по склона с наведени глави, в случай на втори лъч светлина.

— Никой не е толкова перфектен. Ето от къде знаех.

Троловете вече бързаха и изпъваха косматите с ръце, за да увеличат движещата си сила. Когато увереността им се върна, така направиха и гласовете им. Виковете им се удряха и отскачаха от металната структура на скелето. Артемис дръпна колене по-близо до брадичката си. Краят. Всичко свърши. Не можеше да приеме, че ще умре по този начин, след като имаше толкова неща за правене.

Войовете правеха концентрацията му още по-трудна за постигане. Миризмата също не помагаше много.

Зеленика хвана рамото му.

— Затвори очи, Артемис. Няма да усетиш нищо.

Но Артемис не ги затвори. Вместо това погледна нагоре. Над земята родителите му чакаха да им се обади. Родители, които не получиха шанса наистина да се гордеят с него.

Той отвори уста, за да прошепне сбогом, но това, което видя над главата си задави думите в гърлото му.

— Това го доказва — каза той. — Това трябва да е халюцинация.

Зеленика погледна нагоре. Част от покритието на полусферата беше премахнато и към покрива на храма се спускаше въже. На въжето се люлееше, както изглеждаше, един гол и изключително космат заден край.

— Не мога да повярвам! — извика Зеленика и скочи на крака. — Пожертвал си ценното си време, за да дойдеш дотук!

Изглежда, тя разговаряше със задник. И тогава, още по-невероятно, изглежда, задникът отговори.

— И аз те обичам, Зеленика. Сега, затворете всичко отворено, защото ще претоваря сетивата на тия тролове.

За момент лицето на Зеленика беше празно, но после осъзнатото я накара да разшири очи и отдръпна кръвта от бузите ѝ. Тя сграбчи Артемис за раменете.

— Легни по гръб с ръце върху ушите. Затвори устата и очите си. И каквото и да правиш, не вдишвай.

Артемис легна на покрива.

— Кажи ми, че има създаване на другия край на този задник.

— Има — потвърди Зеленика. — Но точно за задника трябва да се тревожим.

Троловете бяха на секунди от тях. Достатъчно близо, че Артемис и Зеленика да видят червеното в очите им и многогодишната мръсотия, криеща се във всяка от растите на главите им.

Над главите им Сламчо Челюстокопач (разбира се, че беше той) освободи малък фишек въздух от задния си край. Достатъчно, за да го изтласка заедно с края на въжето. Циркулярното движение беше необходимо, за да подсигури равномерното изпускане на газ, което възнамеряваше да направи. Щом направи три обиколки, не издържа вътрешно и освободи всяко балонче газ в подутия си стомах.

Понеже троловете са тунелни създания по природа те се водят по обонянието и нощното си виждане. Един сляп трол може да оцелее с години, намирайки си вода и храна чрез обонянието си.

Внезапното изхвърляне на газове от Сламчо изпрати милион противоречиви ароматни съобщения до мозъка на всеки един от троловете. Миризмата беше достатъчно лоша, а вятърът беше достатъчен да издуха назад растите на троловете, но комбинацията от миризми вътре в газовете на джуджето, включително глина, растителност, насекоми и всичко друго, което Сламчо бе изял през последните няколко дни, беше достатъчно да прекъсне цялата нервна система на троловете. Те се свлякоха на колене и хванаха бедните си глави с ноктите на ръцете си, обезумели от болка. Единият беше толкова близо до Артемис и Зеленика, че косматата му ръка се просна върху гърба на капитана.

Зеленика се измъкна изпод крайника.

— Да вървим — каза тя и издърпа Артемис на крака. — Газовете няма да свалят троловете за по-дълго от светлината.

Отгоре кръговете на Сламчо се забавяха.

— Благодаря ви — каза той и се поклони драматично, което не беше никак лесно, докато се люлееш на въже. Джуджето се покатери на въжето с пръстите на ръцете и краката си и го спусна към Артемис и Зеленика.

— Скачайте — каза той. — Бързо.

Артемис скептично изпробва въжето.

— Със сигурност това странно създание не е достатъчно силно да издърпа и двама ни там горе.

Зеленика постави крак в примка в края на въжето.

— Вярно е, но не е сам.

Артемис присви очи към липсващия панел на полусферата. Още една фигура се беше появила в дупката. Чертите на фигурата бяха хвърлени в дълбока сянка, но силуетът не можеше да се бъде сбъркан.

— Бътлър! — каза Артемис с усмивка. — Ти си тук.

И изведнъж, въпреки всичко, Артемис се почувства напълно в безопасност.

— Побързай, Артемис — извика неговият телохранител. — Нямаме и секунда за губене.

Артемис стъпи върху въжето до Зеленика и Бътлър бързо ги издърпа във от опасността.

— Е? — каза Зеленика, лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. — Оцеляхме. Това значи ли, че сега сме приятели? Свързани от травма.

Артемис се намръщи.приятели? Имаше ли място в живота му за приятел? И пак, имаше ли избор по въпроса?

— Да — отговори той накрая. — Нямам много опит в тази област, така че ще трябва да прочета за него.

Зеленика завъртя очи.

— Приятелството не е наука, Кално създание. Забрави за огромния си мозък за една минута. Просто прави това, което чувстваш, че е правилно.

Артемис не можа да повярва на това, което щеше да каже. Може би трепета от оцеляването влияеше на преценката му.

— Чувствам, че не трябва да ми се плаща, за да помогна на приятел. Задръж феиното злато. Опал Гномски трябва да бъде спряна.

Зеленика се усмихна с искрена топлота за първи път от смъртта на началника, но в нея имаше и малко студенина.

— С нас четиримата по петите ѝ няма никакъв шанс.

ГЛАВА 8

ЕДИН ИНТЕЛИГЕНТЕН РАЗГОВОР

Сламчо остави открадната совалка на портата на увеселителния парк. Беше просто за Бътлър да деактивира камерите и да премахне полуизгнила част от покрива на полусферата, за да помогне в спасяването.

Когато се върнаха в совалката, Зеленика запали двигателите и направи проверка на системите.

— Какво, за бога, си правил, Сламчо? — попита тя, изумена от отчитанията, които показваше компютърът. — Компютърът казва, че си изминал целия път дотук на първа предавка.

— Има предавки? — попита джуджето. — Мислех, че тая щайга е автоматична.

— Някои пилоти предпочитат предавки. Старомодно е, знам, но имаш повече контрол при завоите. И още нещо, нямаше нужда да правиш това нещо с газовете там горе. Има много осколочни гранати в шкафчетата с оръжия.

— Това нещо има и шкафче? Предавки и шкафчета. Никога не бих се сетил.

Бътлър правеше проверка на Артемис.

— Изглеждаш добре — каза той и постави огромната си длан върху гърдите на Артемис. — Виждам, че Зеленика е оправила ребрата ти.

Артемис беше малко замаян. Сега, когато беше извън надвисналата опасност, днешните събития настигаха ума му. Колко пъти можеше един човек да измами смъртта в рамките на двадесет и четири часа? Със сигурност шансовете му ставаха все по-къси.

— Каж ми, Бътлър — прошепна той, за да не го чуят останалите, — истинско ли е всичко това? Или всичко е халюцинация? — дори когато думите напуснаха устните му, Артемис осъзна, че това беше невъзможен въпрос. Ако всичко това беше халюцинация, тогава телохранителят му също беше само сън.

— Отказах злато, Бътлър — продължи Артемис, все още сам не можеше да проумее големия си жест. — Аз. Отказах злато.

Бътлър се усмихна повече като приятел, отколкото като телохранител.

— Това изобщо не ме изненадва. Ставаше много щедър пред изтриването на паметта.

Артемис се намръщи.

— Разбира се, че би го казал, ако си част от халюцинацията.

Сламчо подслушваше разговора и не можа да съдържи коментара си.

— Не подуши ли това, с което застрелях онези тролове? Мислиш ли, че можеш да изхалюцинираш това, Кално създание?

Зеленика стартира двигателите.

— Дръжте се там отзад — извика тя през рамо. — Време е да вървим. Сензорите доловиха, че други совалки се носят в местните шахти. Властите ни търсят. Трябва да ни закарам някъде извън обсега им.

Зеленика настъпи газта и плавно ги повдигна от земята. Ако совалката нямаше странични отвори, пътниците дори не биха забелязали издигането.

Бътлър сръчка Сламчо.

— Видя ли това? Това се казва издигане. Надявам се да си научил нещо.

Джуджето беше силно обидено.

— Какво трябва да направя, за да получа малко уважение тук? Всички сте живи заради мен и всичко, което получавам, са нападки.

Бътлър се засмя.

— Добре, малки приятелю. Извинявам се. Дължим ти живота си и аз поне няма да го забравя.

Артемис внимателно проследи разговора.

— Бих направил извода, че си си спомнил всичко, Бътлър. Ако дори за момент приема, че тази ситуация е реалност, тогава паметта ти сигурно е била стимулирана. Аз, може би, съм оставил нещо?

Бътлър извади лазерния диск от джоба си.

— Да, Артемис. Имаше съобщение на този диск за мен. Оставил си съобщение за себе си също.

Артемис пое диска.

— Най-накрая — каза той. — Един интелигентен разговор.

Артемис намери малка баня в задния край на совалката. Самата вътрешна тоалетна беше само за спешни случаи, а седалката беше направена от порест материал, който според Сламчо би поел всеки отпадък, който му беше подаден. Артемис реши, че ще тества филтъра друг път и седна на малък перваз до прозореца.

На стената имаше плазмен екран, вероятно за да се развличат онези, които ползват банята. Всичко, което трябваше да направи, беше да вкара диска в драйва под екрана и спомените му за феите щяха се завърнат. Цял нов свят. Стар свят.

Артемис завъртя диска между палеца и показалеца си. Психологически погледнато, ако заредеше този диск, това означаваше, че една част от него приема, че всичко това е истина. Ако сложеше диска в прореза, можеше да се хвърли по-дълбоко в някакъв вид психотичен епизод. Да не го сложи можеше да хвърли света във война между видовете. Световете на феите и хората щяха да се сблъскат.

„Какво би направил татко?“, запита се Артемис.

Той зареди диска.

Два файла се появиха на десктопа, всеки маркиран с анимирана 3-D картинка, нещо, което очевидно феината система бе добавила. И двата бяха именувани на английски и езика на феите. Артемис избра файла с името си, като докосна прозрачното покритие на плазмения екран. Папката светна в оранжево, разшири се и изпълни екрана. Артемис видя себе си имението Фоул, седейки на бюрото в кабинета си.

— Поздрави — каза Артемис от екрана. — Колко е хубаво за теб, че ме виждаш. Без съмнение това ще е първият интелигентен разговор, който ще водиш, от известно време.

Истинският Артемис се усмихна.

— Правилно — отговори той.

— Спрях за секунда тук — продължи Артемис от екрана, — за да ти дам време да отговориш, следователно, определяйки това като разговор. Няма да има повече паузи, тъй като времето ни е ограничено. Капитан Бодлива Зеленика е долу и Джулиет я разсейва, но скоро несъмнено ще ме провери. В момента се готвим да излетим за Чикаго,

за да се оправим с господин Джон Спайро, който открадна нещо от мен. Цената на феината помощ по този въпрос е изтриване на паметта. Всичките ми спомени за народа ще бъдат изтрити, освен ако не оставя съобщение за бъдещото си аз и следователно да предизвикам връщане на спомените си. Това е въпросното съобщение. Следният видеозапис съдържа специфични детайли за взаимоотношенията ми с Феиния народ. Надявам се тази информация да накара тези пътища на мозъчни клетки да заблестят отново.

Артемис потърка челото си. Беглите мистериозни проблясъци упорстваха. Изглеждаше, сякаш мозъкът му е готов да изгради наново тези пътища. Всичко, от което се нуждаеше, беше правилният стимул.

— В заключение — каза Артемис от екрана, — бих искал да ти пожелаем на себе си, късмет. И добре дошъл отново.

Следващият час премина в мъгла. Изображения преминаваха от екрана, залепвайки се на празните места в мозъка на Артемис. Всеки спомен се усещаше точен веднага, щом Артемис го осъзна.

Разбира се, помисли си той. Това обяснява всичко. Поръчал съм огледалните контактни лещи, за да излъжа феите и да скрия съществуването на този дневник. Подправих заповедта за обиск на Сламчо Челюстокопач, за да може да ми върне диска. Бътлър изглежда по-стар, защото е по-стар; феиното лечение в Лондон спаси живота му, но му коства петнадесет години.

Но не всички спомени бяха такива, с които да се гордееш. Отвлякох капитан Бодлива Зеленика. Затворих Зеленика. Как съм могъл да го направя?

Не можеше да продължава да отрича. Всичко беше вярно. Всичко, което очите му видяха, е вярно. Феите съществуваха и животът му беше обвързан с тях за повече от две години. Милиони картини препускаха през съзнанието му, изграждайки наново електрически мостове в мозъка му. Стрелкаха се зад очите му в объркваща смесица от цветове и чудеса. По-нисш мозък от този на Артемис напълно би се изтощил, но ирландското момче се развесели.

Знам всичко сега, помисли си той. Побеждавал съм Опал Гномски и преди, ще го направя и сега. Тази решителност беше породена от тъга. Началникът Кореноплод беше мъртъв. Гномски го отне от Народа му.

Артемис знаеше това и по-рано, но сега значеше нещо.

Имаше още една мисъл, която изпъкваше сред останалите. Разби се в главата му като цунами.

„Имам приятели?“, помисли си Артемис Фоул Втори. „Имам приятели.“

Артемис излезе от банята като съвсем друг човек. Физически все още беше набит, насинен и изтощен, но емоционално се чувстваше готов да мине през всичко, което лежеше напред. Ако анализатор на езика на тялото го погледнеше в този момент, щеше да види отпуснатите му рамене и разтворени длани и щеше да заключи, че това беше, психологически погледнато, по-приветлив и заслужаващ доверие индивид от този, който влезе в банята преди един час.

Совалката беше паркирана във вторична шахта, във от пресечената писта, и пътниците се бяха събрали на конферентната маса. Селекция полицейски полеви дажбени пакети беше отворена и разкъсана. Най-голямата купчина станиолови пакети беше поставена пред Сламчо Челюстокопач.

Сламчо погледна към Артемис и веднага забеляза промяната.

— Време беше да си вкараш главата в ред — изсумтя Сламчо и се изправи с мъка от стола си. — Спешно трябва да вляза в тази баня.

— Радвам се да те видя, Сламчо — каза Артемис и отстъпи, за да направи път на джуджето.

Зеленика замръзна със саше сок на половината път към устата ѝ.

— Спомняш си го?

Артемис се усмихна.

— Разбира се, Зеленика. Познаваме се от повече от две години.

Зеленика скочи от мястото си и грабна Артемис за раменете.

— Артемис. Чудесно е да те видя. Истинския теб. Боговете са свидетели, че ни трябва Артемис Фоул точно сега.

— Е, той е тук и се явява по служба, капитане.

— Всичко ли си спомняш?

— Да. Помня. И преди всичко нека ти се извиня за тази консултантска работа. Беше много грубо. Моля те, прости ми.

— Но какво те накара да си спомниш? — попита елфът. — Не ми казвай, че посещение до тоалетната разбута паметта ти.

— Не точно — Артемис задържа компютърния диск. — Дадох това на Сламчо. Това е видеодневникът ми. Трябваше да ми го върне, когато го освободят от затвора.

Зеленика поклати глава.

— Това е невъзможно. Сламчо беше претърсен от експерти. Единственото нещо, което му даде, беше златният медальон.

Артемис наклони диска, за да хване светлината.

— Разбира се — изстена Зеленика и се плесна по челото. — Представил си този диск за златния медальон. Много умно.

Артемис сви рамене.

— Гениално, всъщност. Изглежда просто на заден план, но оригиналната идея беше просто гениална.

Зеленика наклони глава.

— Гениално. Разбира се. Вярваш или не, всъщност ми липсваше тази самодоволна усмивка.

Артемис си пое рязко дъх.

— Много съжалявам за Юлиус. Знам, че имахме трудни взаимоотношения, но не изпитвах нищо друго, освен уважение и възхищение към началника.

Зеленика избърса очите си с върховете на дланите си. Не каза нищо, просто кимна. Ако Артемис се нуждаеше от друга причина да тръгне след Опал Гномски, гледката на елфения капитан толкова разстроен беше достатъчна.

Бътлър изяде съдържанието на своя полеви дажбен пакет на една хапка.

— Сега, когато всички се събрахме, трябва да опитаме да проследим Опал. Светът е голям.

Артемис махна пренебрежително с пръсти.

— Няма нужда. Знам точно къде е потенциалният ни убиец. Като всички мегаломани и тя има навика да се изявява.

Той отиде до пластмасова компютърна клавиатура на стената и извика карта на Европа.

— Виждам, че гномският ти се е върнал — подсмръкна Зеленика.

— Разбира се — каза Артемис и увеличи част от картата. — Опал разкри малко повече от плана си, отколкото осъзнава. Остави две думи да се изплъзнат, въпреки че и само една щеше да стигне. Тя каза, че човешкото ѝ име ще е Белинда Дзито. Сега, ако искаш да отведеш хората при Феиния народ, кой по-добре да те осинови от прочутия милиардер природозащитник Джовани Дзито.

Зеленика прекоси палубата на совалката до екрана.

— А къде можем да намерим доктор Дито?

Артемис натисна няколко клавиша и увеличи на Сицилия.

— В световноизвестното му Земно ранчо. Точно в провинцията на Месина — каза той.

Сламчо подаде глава от банята. Останалата част от тялото му беше милостиво скрита зад вратата.

— Да не ви чух да говорите за Кално създание на име Дзито?

Зеленика се обърна към джуджето и тогава се завъртя обратно.

— Да. И какво? И, за бога, затвори вратата.

Сламчо дръпна вратата, така че да остане леко притворена.

— Тъкмо гледах малко човешка телевизия тук, както знаете. Дават някакъв човек на име Дзито по Си Ен Ен. Мислите ли, че е същият?

Зеленика грабна едно дистанционно от работния плот.

— Много се надявам, че не — каза тя. — Но се обзалагам с живота си, че е.

Група учени се появи на екрана. Бяха се събрали, в каквото приличаше на предварително изработена лаборатория и всеки от тях носеше бяла престилка. Един стоеше пред останалите. Беше в средата на четиридесетте, с тен, със силни красиви черти и дълга черна коса, която се развяваше над яката. Той носеше очила без рамки и бяла престилка.

— Джовани Дзито — каза Артемис.

— Невероятно е, наистина — Дзито разказваше на репортер на английски с лек акцент. — Изпращали сме кораби до други планети, а все още не знаем какво лежи под краката ни. Учените могат да ни кажат какъв е химичният състав на пръстените на Сатурн, но всъщност не знаем какво стои в центъра на собствената ни планета.

— Но и преди са били изпращани сонди там долу — каза репортерът, опитвайки се да не издаде, че е получил тази информация от слушалка в ухото си.

— Да — съгласи се Дзито. — Но само на петнадесет метра дълбочина. Трябва да стигнем до самото външно ядро, почти три хиляди километра надолу. Представете си, ако потоците течен метал във външното ядро могат да бъдат обуздани. Има достатъчно енергия в този метал, за да захраним машините на човешкия вид завинаги.

Репортерът беше скептичен. Или поне истинският учен, който говореше в слушалката му, му казваше да бъде скептичен.

— Но всичко това са спекулации, доктор Дзито. Със сигурност пътуване до центъра на земята не е нищо повече от фантазия? Възможно само върху страниците на някоя научна фантастика.

Кратък момент на раздражение заоблачи чертите на Джовани Дзито.

— Това не е никаква фантазия, сър, уверявам ви. Това не измислено пътуване. Изпращаме сонда с автоматично управление, пълна със сензори. Каквото и да има там долу, ще го намерим.

Очите на репортера се разшириха от паниката, породена от определен технически въпрос, който дойде от слушалката му. Той слуша няколко секунди, като повтаряше думите, без да издава звук.

— Доктор Дзито, ъ... Тази сонда, която изпращате долу. Вярвам, че ще бъде обгърната от милиони тонове течно желязо на около пет и половина хиляди градуса по Целзий. Така ли е?

— Абсолютно — потвърди Дзито.

Репортерът изглеждаше облекчен.

— Да. Знаех го. Както и да е, въпросът е, че би отнело няколко години да съберете толкова много желязо. Така че защо ни поканихте днес тук?

Доктор Дзито развълнувано плесна с ръце.

— Това е невероятната част. Както знаете, ядрената сонда беше дългосрочен проект. Планирах да натрупам желязото в следващите десет години. Но сега лазерното пробиване разкри дълбоко масивно рудно находище на хематит, желязна руда, на долния ръб на кората точно тук в Сицилия. Невероятно богато е, може би осемдесет и пет процента желязо. Всичко, което трябва да направим, е да взривим няколко експлозива вътре в този залеж и си имаме разтопено желязо. Вече съм осигурил разрешителните за добив от правителството.

Репортерът попита следващия си въпрос съвсем сам.

— И така, доктор Дзито, кога ще взривявате?

Джовани Дзито премахна две дебели цигари от джоба на лабораторната си престилка.

— Ще взривяваме днес — каза той и подаде една цигара на репортера. — Десет години по-рано. Това е исторически момент.

Дзито отвори офисните завеси и разкри оградена зона от храсталаци под прозореца. Метален участък от тръбопроводи изпъкнаха от земята в центъра на заграждение от триста квадратни метра. Докато гледаха, екип от работници с мъка слязоха от тръбопровода и побързаха да се махнат от входа. Капки от газообразна охлаждаща течност се стичаха спираловидно по тръбата. Мъжете се покатериха на голф количка и напуснаха двора. Скриха се в бетонен бункер в периметъра.

— Има няколко мегатона тротил, заровени на стратегически места в находището — обясни Дзито. — Ако това беше взривено на повърхността, би причинило земетресение със стойност седем по скалата на Рихтер.

Репортерът преглътна нервно.

— Наистина?

Дзито се засмя.

— Не се тревожете. Експлозивите са нагласени. Взривът е насочен навътре и надолу. Желязото ще се втечни и ще започне спускането си към ядрото на земята, отнасяйки сондата със себе си. Няма да усетим нищо.

— Навътре и надолу? Сигурен ли сте в това?

— Да — каза Дзито. — Тук сме в пълна безопасност.

На стената зад италианския доктор колона изграчи три пъти.

— *Dottore Zito* — каза дрезгав глас. — *Dottore Zito*. Всичко е готово. Всичко е готово.

Дзито взе черен дистанционен детонатор от бюрото.

— Времето дойде — каза той замечтано. Той погледна право към камерата. — Мила моя Белинда, това е за теб.

Дзито натисна бутона и зачака с широко отворени очи. Останалите обитатели на стаята, повече от дузина учени и техници, се обърнаха нервно към различни отчитащи панели и монитори.

— Имаме взрив — обяви единият.

Петнадесет метра по-надолу четиридесет и два нагласени експлозива експлодираха, едновременно втечнявайки сто и осемнадесет милиона тона желязо. Скалното съдържание беше изпарено и погълнато от метала. Стълб от пушек излезе от цилиндричния отвор, но не се долови никаква вибрация.

— Сондата работи на сто процента — каза един техник.

Дзито издиша.

— Това беше голямото ни притеснение. Въпреки че сондата е конструирана точно за такива условия, светът никога не е виждал подобна експлозия досега. — Той се обърна към друг лаборант. — Някакво движение?

Мъжът се поколеба, преди да отговори.

— Да, доктор Дзито. Имаме вертикално движение. Почти пет метра в секунда. Точно както предположихте.

Под земната кора бегемот от желязо и скали започна щателното си спускане към земното ядро. То пъхтеше и кипеше, бълбукаше и свистеше, разнищвайки мантията под себе си. Вътре в стопената маса сонда с размерите на грейпфрут продължи да предава данни.

Спонтанна еуфория изблизна в лабораторията. Мъже и жени се прегръщаха. Запалиха се цигари и загърмяха коркови тапи на бутилки шампанско. Някой дори извади цигулка.

— На път сме — извика ликуващият Дзито. — Човекът отива в центъра на Земята. Внимавайте там долу!

В откраднатата полицейска совалка Зеленика стопира картината. Триумфиращите черти на Дзито бяха разпрострени върху екрана.

— Внимавайте там долу — тя повтори мрачно. — Човекът отива в центъра на Земята.

Настроенията в совалката варираха от мрачно до тъжно. Зеленика го приемаше изключително трудно. Цялата феина цивилизация отново се намиреше под заплаха, а този път началникът Кореноплод го нямаше, за да посрещне предизвикателството. Не само това, но откакто преследваческите кабинети на полицията взриви ха комуникациите им, нямаше никакъв начин да предупредят Вихрогон за сондата.

— Нямам никакви съмнение, че вече знае — каза Артемис. — Този кентавър наблюдава всички човешки новинарски канали.

— Но не знае, че Опал Гномски дава на Дзито преимуществото от феиното си знание — тя посочи изображението на Джовани на екрана. — Погледни очите му. Горкият човек е бил хипнотизиран толкова много пъти, че зениците му са се нащърбили.

Артемис замислено почеса брадичката си.

— Ако познавам Вихрогон, той наблюдава този проект още от инициацията му. Вероятно вече има план за извънредни ситуации.

— Сигурна съм, че има. План за шантова схема за десет години напред, който най-вероятно няма да проработи.

— Разбира се — съгласи се Артемис. — За разлика от научно жизнеспособна схема, точно сега това има пълен шанс за успех.

Зеленика се устреми към пилотската кабина.

— Трябва да се предам, дори и да ме подозират в убийство. Има нещо повече, заложено на карта тук, от моето бъдеще.

— Стой — възрази Сламчо. — Избягах от затвора заради теб. Нямам желание да ме пъкнат обратно там.

Артемис застана пред нея.

— Чакай малко, Зеленика. Помисли какво ще стане, ако наистина се предадеш.

— Артемис е прав — добави Бътлър. — Трябва да помислиш. Ако ПНЕ прилича дори малко на човешките полицейски сили, бегълците не са посрещани точно с разтворени обятия. Разтворени килии, може би.

Зеленика се принуди да спре и да помисли, но беше трудно. Всяка секунда, която чакаше, беше секунда, в която гигантският железен плужек си прояждаше път през земната мантия.

— Ако се предам на Министерството на вътрешните работи, ще ме отведат в ареста. Като офицер могат да ме държат седемдесет и два часа без адвокат. Като заподозрян в убийство могат да ме държат до седмица. Дори ако някой повярва, че съм съвсем невинна и че Опал Гномски стои зад всичко това, пак ще отнеме поне осем часа да получа позволение за операции. Но по всяка вероятност твърденията ми ще бъдат отхвърлени като стандартните протести на виновен. Особено с вас тримата да подкрепяте историята ми. Не се обиждайте.

— Не се обиждам — каза Сламчо.

Зеленика седна и обви глава с ръце.

— Светът ми го няма. Продължавам да си мисля, че има път назад, но нещата продължават да излизат все повече извън контрол.

Артемис постави ръка на рамото ѝ.

— Кураж, капитане. Запитай се какво би направил началникът.

Зеленика се пое три пъти дълбоко дъх, скочи от мястото си и изправи гърба си с решителност.

— Не се опитвай да ме манипулираш, Артемис Фоул. Аз взимам свои собствени решения. Дори и така, Юлиус би се погрижил лично за Опал Гномски. Затова и ние ще направим същото.

— Отлично — каза Артемис. — В този случай ще ни трябва стратегия.

— Правилно. Аз ще управлявам совалката, а ти включи този твой голям мозък и измисли план.

— Отворен съм за предложения — каза момчето. Той седна в един от столовете на совалката, замасажира слепоочията си с връхчетата на пръстите си и започна да мисли.

ГЛАВА 9

МОМИЧЕТО НА ТАТКО

Земна ферма Дзито, провинцията на Месина, Сицилия

Планът на Опал да сблъска феиния и човешкия свят беше прост за изпълнение, но гениален в концепцията си. Тя просто улесни човека в това, което вече си мислеше да направи. Почти всяка голяма енергийна компания в света имаше папка ядрена сонда, но идеите им бяха хипотетични, имайки предвид количеството експлозиви, нужно за взрив през земната кора, и необходимото количество желязо да се прокара сондата през мантията.

Опал избра Джовани Дзито от списъка си с потенциални марионетки поради две причини: Дзито имаше огромно състояние и земя точно над огромно висококачествено находище на хематит.

Джовани Дзито беше инженер и пионер в полето на алтернативните енергийни източници. Посветен природозащитник, Дзито развил начини да генерира електричество, без да изкопава земята или да унищожи околната среда. Изобретението, което му докара парите, беше соларната мелница Дзито. Мелница със слънчеви панели вместо перки, което я правеше няколко пъти по-ефикасна от конвенционалната мелница.

Шест седмици по-рано Дзито тъкмо се бе върнал от среща на природозащитници в Женева, където предостави основния адрес на министрите на Европейския съюз. Когато стигна вилата си на бреговете на Месинския пролив, залезът хвърляше оранжеви петна във водата, а Джовани беше изтощен. Да говориш с политици беше трудно. Дори тези, които наистина се интересуваха от околната среда, бяха спънати от онези в джоба на големия бизнес. „Полютици“, както ги бе кръстила медията.

Джовани си напълни ваната. Водата беше загрята от соларни панели на покрива. Всъщност, цялата вила си беше самодостатъчна, ако се сведеше до енергия. Имаше достатъчно енергия в соларните батерии да запази къщата топла и запазена за шест месеца.

След ваната Дзито се уви в халат и си наля чаша бордо, настанявайки се в любимия си фотьойл.

Джовани отпи дълга глътка вино и позволи на днешното напрежение да се изпари. Той погледна към познатия ред снимки в рамки на стената си. Повечето бяха корици на списания, които празнуваха иновациите му, но любимата му — тази, която го направи известен, беше корицата на списание Тайм, която показваше младия Джовани на гърба на гърбат кит, над тях имаше китоловен кораб. Нещастното създание се беше изгубило в плитките води и не можеше да се гмурне. Така че Дзито скочи от природозащитна лодка на гърба на създанието и го предпази от харпуните на китоловците. Някой на лодката бе направил снимка и тази снимка бе станала едно от най-известните изображения в медията на миналия век.

Дзито се усмихна. Шеметни дни. Тъкмо щеше да затвори очи за бърза дрямка преди вечеря, когато нещо помръдна в сенките в ъгъла на стаята.

Дзито се изправи в стола си.

— Какво беше това? Има ли някой там?

Една лампа светна, за да разкрие малко момиченце, седнало на дървен стол. Тя държеше въженцето на лампата в ръка и не изглеждаше ни най-малко уплашена или разстроена. Всъщност момичето беше спокойно и сдържано и се отнасяше с Дзито, сякаш той беше нарушителят.

Джовани се изправи.

— Коя си ти, малката? Защо си тук?

Момичето го погледна с най-невероятните очи. Дълбоки и кафяви очи. Дълбоки като вана с шоколад.

— Тук съм за теб, Джовани — каза момичето с глас красив, колкото очите му. Всъщност всичко в момичето беше красиво. Порцелановите ѝ черти. И тези очи. Нямахше да го пуснат.

Дзито се бореше с омайването ѝ.

— За мен? Какво имаш предвид? Майка ти наблизо ли е?

Момичето се усмихна.

— Не, не е наблизо. Ти си моето семейство сега.

Джовани се опита да извлече смисъла от това просто изречение, но не успя. Беше ли важно наистина? Тези очи и този глас. Толкова мелодични. Като кристален звън.

Хората реагираха различно на феината хипноза. Повечето попадаха веднага под хипнотичната ѝ сила, но има силни умове, които трябваше да се побутнат малко. А колкото повече се побутваха, толкова повече растеше шанса за увреждане на мозъка.

— Аз съм твоето семейство сега?

— Да, човеко — сопна му се Опал нетърпеливо и опита по-силно. — Моето семейство. Аз съм дъщеря ти, Белинда. Ти ме осинови тайно миналия месец. Документите се намират в бюрото ти.

Очите на Джовани изгубиха фокуса си.

— Осиновил? Бюро?

Опал барабанеше с малките си пръсти по основата на лампата. Беше забравила колко тъпи могат да бъдат хората, особено под хипноза. А за този тук се предполагаше, че е гений.

— Да. Осиновил. Бюро. Обичаш ме повече от живота, помниш ли? Би направил абсолютно всичко за своята скъпа Белинда.

В окото на Дзито започна да се оформя сълза.

— Белинда. Малкото ми момиче. Бих направил всичко за теб, скъпа, всичко.

— Да, да, да — каза Опал с нетърпение. — Разбира се. Вече го казах. Само защото си хипнотизиран, не значи, че трябва да повтаряш всичко, което кажа. Толкова е изтощаващо.

Дзито забеляза две малки същества в ъгъла. Същества със заострени уши. Този факт проникна през мъглата на хипнозата.

— Виждам. Ето там. Те хора ли са?

Опал погледна ядосано към братята Калкан. Трябваше да останат извън обсега на зрението му. Хипнотизирането на силен ум като този на Дзито беше достатъчно сложна операция и без разсейване.

Гладът ѝ стана още по-омайващ.

— Не можеш да видиш тези фигури. Никога няма да ги видиш отново.

Дзито беше облекчен.

— Разбира се. Добре. Няма нищо. Ум играе играчки.

Опал се намръщи. Какъв им беше проблемът на хората с граматиката? При първия признак на стрес абсолютно я загубваха. Ум играе играчки. Наистина.

— Сега, Джовани, тате. Мисля, че трябва да поговорим за следващия ти проект.

— Водозадвижената кола?

— Не, идиот такъв. Не водозадвижената кола. Ядрената сонда. Знам, че си проектирал една. Доста добър дизайн за човек, въпреки че ще направя някои промени.

— Ядрената сонда. Невъзможно. Не може премине през кора. Няма достатъчно желязо.

— Не можем да преминем през кората. Нямаме достатъчно желязо. Говори правилно, за бога. Достатъчно усилия полагам, за да говоря на човешки език и без да слушам глупостите ти. Честна дума, вие човешките гении не сте единственото, за което човек да се изтощава.

Затрудненият мозък на Дзито положи усилия.

— Съжалявам, скъпа Белинда. Просто имах предвид, че проектът със сондата е дългосрочен. Ще трябва да почака, докато намерим практичен начин да си набавим желязото и да се врежем в земната кора.

Опал се загледа в замаяния сицилианец.

— Горкия, скъп, глупав татко. Ти си разработил суперлазер да разреже кората. Не помниш ли?

Капка пот се търкулна по бузата на Дзито.

— Суперлазер? Сега като го спомена...

— А можеш ли да предположиш какво ще намериш, когато я разрежеш?

Дзито можеше да предположи. Част от интелекта му все още си беше негова.

— Находище на хематит? Трябва да е много масивно. Или с много високо качество.

Опал го заведе до прозореца. В далечината перките на вятърната ферма блестяха на звездната светлина.

— И къде мислиш, че трябва да копаем?

— Мисля, че трябва да копаем под вятърната ферма — каза Дзито, облягайки чело срещу студеното стъкло.

— Много добре, татко. Ако копаеш там, ще бъда толкова щастлива.

Дзито погали косата на феята.

— Толкова щастлива — каза той сънено. — Белинда, малкото ми момиченце. Документи са в бюро.

— Документите са в бюрото — поправи го Опал. — Ако продължаваш с това бебешко говорене, ще трябва да те накажа.
Не се шегуваше.

E7, под Средиземно море

Зеленика трябваше да страни от главните шахти по пътя си към повърхността. Вихрогон бе поставил сензори, които следяха целия трафик по комерсиалните и полицейски пътища. Това означаваше да кара през неосветени, криволичещи вторични шахти, но алтернативата беше да бъдат засечени от бръмбарите на кентавъра и върнати в Централното полицейско управление преди са приключили с работата.

Зеленика избягваше сталактити с размерите на небостъргачи и заобикаляше огромни кратери, пълни с биолуминесцентен инсектов живот. Но инстинктът караше совалката. Мислите на Зеленика бяха на хиляди километри, разсъждавайки върху събитията от последните двадесет и четири часа. Изглеждаше, сякаш сърцето ѝ най-после настига тялото.

Всичките ѝ досегашни приключения с Артемис бяха като бягства от комикс в сравнение със ситуацията, в която се намираха. Преди винаги беше и заживели дълго и щастливо. Имаше няколко пъти, които бяха на косъм, но всички се измъкнаха живи. Зеленика разгледа пръста, с който дърпаше спусъка. Блед белег обкръжаваше основата му, където бе откъснат по време на арктическият инцидент. Можеше да излекува белега или да го покрие с пръстен, но предпочете да го запази там, където може да го вижда. Белегът беше част от нея. Началникът беше част от нея. Неин шеф, неин приятел.

Тъгата я изправяше и я изпълваше отново. За кратко мисли за отмъщение я бяха обзели. Но сега дори мисълта да захвърли Опал в студена клетка не запали и искрица на отмъстителна радост в сърцето ѝ. Щеше да продължи, за да се увери, че Народът е в безопасност от хората. Може би когато задачата беше свършена, щеше да дойде време да преразгледа живота си. Може би имаше някои неща, които искаха промяна.

Артемис повика всички в пасажерския сектор веднага щом, приключи работата си на компютъра. Новите му стари спомени му доставяха огромно удоволствие. Докато пръстите му препускаха по

гномската клавиатура, той се удивляваше на лекотата, с която управляваше феината клавиатура. Дивеше се и на самата технология, въпреки че вече не му беше непозната. Ирландското момче усещаше същия трепет от преоткриването, който изпитваше и малко дете, когато попаднеше на изгубената си любима играчка.

През последния час преоткриването беше главната тема в живота му. Да имаш главна тема за един час не изглеждаше много, но Артемис имаше цял списък със спомени, които крещяха да бъдат приети. Самите спомени бяха достатъчно разтърсващи: изкачване на радиоактивен влак близо да Мурманск или летене през океана, покрит с полицейско камуфлажно фолио. Но Артемис се интересуваше най-много от кумулативния ефект, който оказваха спомените. Буквално можеше да почувства как се превръща в друг човек. Не точно същия, какъвто беше, но по-близо до този човек. Преди феите да изтрият спомените му като част от сделката Джон Спайро личността му преминаваше през нещо, което изглеждаше като положителна промяна. Толкова голяма, че реши да стане напълно легитимен и да дари деветдесет процента от голямото състояние на Спайро на Амнести Интернешънъл. Откакто изтриха паметта му, той се върна към старите си дни, отдавайки се на страстта си към престъпни занимания. Сега беше нещо по средата. Нямаше никакво желание да наранява или да краде от невинните, но изпитваше трудност да се откаже от престъпните си начинания. От някои хора просто трябваше да се открадне.

Може би най-голямата изненада беше желанието, което изпитваше, да помогне на феините си приятели, както и истинската тъга, която изпита, от загубата на Юлиус Кореноплод. Загубата не беше чужда на Артемис; по някое и друго време той изгуби и намери всички, които му бяха близки. Смъртта на Юлиус го срази също толкова лошо, колкото останалите. Стремежът му да отмъсти за началника и да спре Опал Гномски беше по-силен от всеки престъпен порив, който бе изпитвал някога.

Артемис се усмихна на себе си. Изглежда доброто беше по-силна мотивация от лошото. Кой да предположи?

Останалата част от групата се събра около централния холографски проектор. Зеленика беше паркирала совалката на пода на вторична шахта близо до повърхността.

Бътлър беше принуден да приклепне до пети в кораба, предназначен за пасажери с размерите на фея.

— Е, Артемис, какво откри? — попита телохранителят, който се опитваше да сгъне ръцете си, без да блъсне някой по-малък.

Артемис активира холограмна анимация и тя се завъртя бавно в средата на стаята. Холограмата показваше прорез в земята от кората до ядрото. Артемис включи лазерна показалка и започна инструктажа си.

— Както виждате, има разстояние от почти три хиляди километра между повърхността и външното ядро.

Течното външно ядро на проекцията се въртеше и блъбукаше от стопената магма.

— Както и да е, човешкият вид не е успял да проникне на повече от петнадесет километра. За да се стигне по-дълбоко, ще е нужна употреба на ядрени торпеда или много голямо количество експлозив. Експлозия от тази величина е възможно да генерира големи размествания на тектонските плочи, причинявайки земетресения и приливни вълни по цялата планета.

Сламчо, както винаги, ядеше нещо. Никой не знаеше какво точно, защото беше изпразнил шкафа с храната преди един час. Никой, всъщност, не искаше и да пита.

— Това не звучи като хубаво нещо.

— Не е — съгласи се Артемис. — И затова теорията за броненосеца не е била тествана досега. Оригиналната идея принадлежи на един новозеландец, професор Дейвид Стивънсън. Доста брилянтно, всъщност, въпреки че е непрактично. Обвий подсилена сонда със стотици милиони тонове разтопено желязо. Желязото се просмуква през пукнатината, създадена от експлозива, дори я затваря след себе си. До една седмица сондата ще достигне ядрото. Желязото ще се абсорбира от външното ядро, а сондата постепенно ще се разгради. Целият процес е дори екологично чист.

Проекцията преобразяваше думите на Артемис в картини.

— Как така желязото не се не-топи? — попита Сламчо.

Артемис повдигна дългата си тънка вежда.

— Не-топи? Големият размер на залега го възпрепятства от втвърдяване.

Зеленика се изправи и стъпи в самата холограма, изучавайки находището.

— Вихрогон трябва да знае всичко това. Човеците не биха могли да запазят нещо толкова голямо в тайна.

— Именно — каза Артемис и отвори втора холограмна проекция. — Направих проучване на бордовата база данни и намерих това: Вихрогон е направил компютърни симулации преди около осемдесет години. Решил е, че най-добрият начин да се справи с тази заплаха е да издава грешна информация от каквато и сонда да бъде изпратена долу. Доколкото е известно на човеците, сондата просто ще потъне през няколкостотин мили различна долнокачествена руда и тогава находището на рудата ще се втвърди. Кънтящ и скъпоструващ провал.

Компютърната симулация показва информацията, която Убежище изпращаше на обгърнатата от метал сонда. Над земята анимирани човешки учени чешеха главите си и късаха записките си.

— Много забавно — каза Артемис.

Бътлър разглежда холограмата.

— Бил съм на достатъчно акции, за да знам, че има огромен пропуск в тази стратегия, Артемис — каза той.

— Да?

Бътлър успя да се изправи на колене и проследи с пръст пътя на сондата.

— Е, какво, ако пътуването на сондата я отведе до някоя от шахтите на Народа? Веднъж този метал да достигне някоя шахта и получава директен път към Убежище.

Артемис беше доволен от проникателността на телохранителя си.

— Да. Разбира се. Затова има совалка, която наблюдава двадесет и четири часа на ден и може да атакува със свръхзвукова вълна разтопения метал и да го обърне, ако нуждата нарасне. Всички човешки проекти за сонди се наблюдават и ако някоя се сметне за заплаха, тя бива тайно саботирана. Ако това не проработи, геоложкият екип на ПНЕ пробива под стопената маса и я обръща с нагласени експлозиви. Находището следва новоначертания си път и Убежище е в безопасност. Разбира се, миньорската совалка никога не е използвана.

— Има още един проблем — обади се Зеленика. — Трябва да вземем предвид участието на Опал. Очевидно е помогнала на Джовани Дзито да прокопае през земната кора, може би с феин лазер. Можем да предположим, че е подобрила самата сонда, така че да не приеме

фалшивите сигнали на Вихрогон. Значи, планът ѝ е да докара сондата в контакт с Народа. Но как?

Артемис изкара трета холограма, изключвайки останалите две. Това триизмерно представяне изобразяваше Земната ферма на Дзито и кората и мантията под нея.

— Ето какво мисля — каза той. — Дзито втечнява находището тук с помощта на Опал. То започва да потъва със скорост пет метра в секунда по посока на земното ядро и прави точни отчитания, благодарение на подобренията на Гномски. Междувременно, Вихрогон мисли, че планът му работи идеално. Сега на сто и седемдесет километра дълбочина металната маса идва на разстояние от почти пет километра от главна шахта П7, която излиза в Южна Италия. Вървят паралелно триста километра и обръщат отново. Ако Опал искаше да отвори цепнатина между тези два тунела, желязото би последвало пътя с най-малко съпротивление и би изтекло в шахтата.

Зеленика усети как силата напуска тялото ѝ.

— В шахтата и право към Убежище.

— Именно — каза Артемис. — Тази определена шахта върви в назъбен диагонал от почти две хиляди километра и излиза на четиристотин и шестдесет метра от самия град. Със скоростта, която находището ще набере при свободно падане, ще разреже голяма част от града. Всичко останало ще излъчва сигнали, които светът да чуе.

— Но ние имаме херметически стени — възрази Зеленика.

Артемис сви рамене.

— Зеленика, на света няма сила, достатъчно мощна, за да спре стотици милиони тонове разтопен хематит в свободно падане. Всичко, което се изпречи на пътя му, ще бъде заличено. Повечето желязо ще завие и ще последва тунела, но достатъчно голямо количество ще продължи право надолу и ще се вреже право в херметическите стени.

Пътниците на совалката наблюдаваха как стопеният залеж на холограмата на Артемис пробива защитата на град Убежище, позволявайки на всички електронни феини сигнали да бъдат засечени от сондата.

— Наблюдаваме петдесет и осем процента жертви — каза Артемис. — Може би повече.

— Как Опал може да направи това без сензорите на Вихрогон да я засекаат?

— Просто — отвърна Артемис. — Поставя нагласен експлозив на сто шестдесет и осем километра дълбочина и го детонира в последния момент. По този начин, когато Вихрогон засече експлозията, ще бъде твърде късно да я обезоръжи или да направи каквото и да било.

— Значи трябва да премахнем тази бомба.

Артемис се усмихна. Само да беше толкова просто.

— Опал не би поела никакви рискове с този експлозив. Ако го остави на стената на шахтата, за колкото и малко време да е, един трус би го съборил или някой от сензорите на Вихрогон ще го засече. Сигурен съм, че устройството ще бъде добре прикрито, но дори един процеп в покритието би го накарало да предава сигнали като сателит. Не, Опал няма да постави експлозива до последната минута.

Зеленика кимна.

— Добре. Значи, чакаме, докато го сложи, и го обезвреждаме.

— Не. Ако чакаме в шахтата, Вихрогон ще ни засече. Ако това стане, Опал дори няма да тръгне по шахтата.

— Това е добре, нали?

— Не съвсем. Можем да я забавим с няколко часа, но помни, че Опал разполага с тристакилометров диапазон, за да постави бомбата. Може да изчака ПНЕ да я арестува и пак да има предостатъчно време, за да изпълни мисията си.

Зеленика потърка очи с кокалчетата на пръстите си.

— Не разбирам. Със сигурност вече всички знаят, че Опал е избягала. Със сигурност Вихрогон вече е разбрал всичко.

Артемис стисна пръстите си в юмрук.

— Това е уловката. Една-единствена точка е в същността на цялата тази ситуация. Явно Вихрогон не знае, че Опал е избягала. Тя би била първата проверена след бягството на гоблинския генерал.

— Беше проверена. Аз бях там. Когато Стълбус избяга, Опал още беше в кома. Няма начин да го е планирала.

— И все пак го е направила — каза Артемис, замислен. — Може ли онази Опал да е била дубльор?

— Не е възможно. Правят ДНК тестове всеки ден.

— Значи, онази Опал, която стои под наблюдение, е имала същото ДНК като това на Гномски, но с много малка или никаква мозъчна дейност.

— Именно. Стои така от една година.

Артемис си мислеше тихо за повече от минута.

— Чудя се колко далеч е стигнала клониращата технология под земята.

Той бързо отиде до главния компютърен терминал и извади полицейските файлове по темата.

— Зрелият клонинг е идентичен с оригинала във всеки аспект, с изключение на това, че мозъчната му дейност стига до животоподдържаща — прочете той. — В парникови условия отнема от една до две години да се отгледа клонинг до зряла възраст. — Артемис отстъпи от компютъра и плесна с ръце. — Това е. Ето как го е направила. Предизвикала е коматозното си състояние, за да не могат да забележат замяната. Впечатляващо.

Зеленика удари юмрук в дланта си.

— Значи, дори ако оцелеем след всички опити срещу живота ни, обвиненията срещу Опал ще изглеждат като измислиците на виновния.

— Казах на Чикчирик Пустодрън, че е Опал се е върнала — каза Сламчо. — Всичко е наред, той вече мисли, че си измислям.

— Ако Опал е свободна — продължи ирландското момче, — цялата ПНЕ ще търси някакъв вид заговор. Но ако Опал все още е в кома...

— Няма причина за тревога. А тази сонда ще е просто изненада, а не спешен случай.

Артемис изключи холограмната проекция.

— Значи сме сами. Трябва да откраднем последния експлозив и да го детонираме безопасно над успоредното протежение. Не само това, но трябва и да разобличим Опал, за да не приведе плана си в действие втори път. Очевидно, за да го направим, трябва да намерим совалката на Опал.

Изведнъж Сламчо се почувства неудобно.

— Тръгвате след Гномски? Отново? Е, късмет. Можете да ме оставите на следващия ъгъл.

Зеленика не му обърна внимание.

— Колко време имаме?

На плазмения екран имаше калкулатор, но Артемис нямаше нужда от него.

— Находицето потъва с четири цяло и осем метра в секунда. Това са седемнадесет цяло и седем километра в час. С тази скорост ще отнеме приблизително девет часа и половина да достигне успоредното протежение.

— Девет и половина часа от сега?

— Не — поправи я Артемис. — От взривяването, което значи преди почти два часа.

Зеленика закрачи бързо към пилотската кабина и се закопча на пилотското място.

— Седем часа и половина да спасим света. Няма ли някакъв закон, който казва, че разполагаме с двадесет и четири?

Артемис се закопча на мястото на помощник-пилота.

— Не мисля, че Опал се интересува от законите — каза той. — Сега, можеш ли да говориш, докато летиш? Има няколко неща, които трябва да знам за совалките и експлозивите.

ГЛАВА 10

КОНСКО ЧУВСТВО

Централно полицейско управление, град Убежище, светът на Нисшите елементи

Всички в Централното управление говореха за сондата „Дзито“. Ако трябва да сме честни, разсейваха се от последните събития. ПНЕ не губеше много офицери на терен. А сега изгуби двама в една и съща смяна. Вихрогон го приемаше трудно, особено загубата на Бодлива Зеленика. Едно беше да загубиш приятел по време на служба, но да обвиняват несправедливо приятеля ти в убийство бе просто непоносимо. Вихрогон не можеше да понесе мисълта Народът да запомни Зеленика като хладнокръвен убиец. Капитан Бодлива Зеленика беше невинна. Още повече, тя беше награждаван герой и заслужаваше да я запомнят като такъв.

Комуникационният екран се съживи на стената му. Появи се един от техническите му асистенти от външния офис. Заострените уши на елфа трепкаха от вълнение.

— Сондата достигна сто и пет километра. Не мога да повярвам, че човечите стигнаха толкова далеч.

Вихрогон отвори екран на стената си. Той също не можеше да повярва. На теория трябваше да изминат десетилетия преди хората да разработят достатъчно сложен лазер, който да пробие земната кора, без да изпържи половин континент. Явно Джовани Дзито е действал направо и разработил лазера, без да се интересува от предсказанията на Вихрогон относно неговия вид.

Вихрогон почти съжаляваше, че ще трябва да прекрати проекта на Дзито. Сицилианецът беше една от най-светлите надежди на човешката раса. Планът му да съхрани енергията на външното ядро бе добър, но цената беше разкриването на феите, а това бе твърде висока цена за плащане.

— Дръж го под око — каза Вихрогон, като се опитваше да звучи заинтересован. — Особено докато прокарва паралел до П7. Не очаквам

проблеми, но е добре да внимаваме, за всеки случай.

— Слушам, сър. О, и капитан Пустодрън е на втората линия от повърхността.

Малка искра на интерес светна в очите на кентавъра. Пустодрън? Елфът бе позволил на Сламчо Челюстокопач да открадне полицейска совалка. Избягал няколко часа след като приятелите му във властта бяха убити. Дали това беше съвпадение? Може би. А може би не.

Вихрогон отвори прозорец към повърхността. На него можеше да види гърдите на Пустодрън.

Вихрогон въздъхна.

— Чикчирик! Пърхаш. Слез долу, за да мога да те виждам.

— Извинявай — каза Чикчирик и кацна на пода. — Малко съм емоционален. Риск Кафяво Водорасло направо ме изгори на клада с този разпит.

— Какво искаш, Чикчирик? Прегръдка и целувка? Имам много неща на главата в момента.

Крилата на Чикчирик запърхаха зад гърба му. Полагаше истински усилия да остане на земята.

— Имам съобщение за теб от Сламчо Челюстокопач.

Вихрогон се бореше с порива да изцвили. Без съмнение Сламчо имаше интересни неща за казване.

— Давай тогава. Каж ми какво цепнатият ни в устата приятел мисли за мен.

— Това си е между нас, нали? Не искам да ме пенсионират на основанието, че съм неуравновесен.

— Да, Чикчирик, това си е между нас. Всеки има правото да бъде малко неуравновесен. Особено днес.

— Наистина е смешотворно. Не повярвах и за секунда. — Чикчирик се опита да се изсмее уверено.

Вихрогон се сепна.

— Какво е смешотворно? На какво не вярваш? Каж ми, Чикчирик, или ще стигна комуникационната връзка и ще го изтръгна от теб.

— Обезопасени ли сме?

— Да! — изпищя кентавърът. — Обезопасени сме. Каж ми. Предай съобщението на Сламчо.

Чикчирик си пое дълбоко дъх и, докато го освобождаваше, изрече думите.

— Опал Гномски се е върнала.

Смехът на Вихрогон се заформи някъде в копитата му, докато не нарасна до такъв обем и сила, че избухна през устата му.

— Опал се е върнала! Гномски се е върнала! Сега схващам. Сламчо те е подмамил да му позволиш да открадне совалката. Играл си е със страха ти от събуждането на Опал и ти си се вързал. Опал се е върнала, не ме разсмивай.

— Това каза той — смотолеви натъжено Чикчирик. — Няма нужда да се смееш толкова силно. Плюеш върху екрана. Имам чувства, знаеш ли?

Смехът на Вихрогон стихна. Така или иначе не беше истински смях, а просто изблик на емоция. Най-вече тъга с малко чувство на безсилие в нея.

— Добре, Чикчирик. Не си виновен ти. Сламчо е мамил и помни елфи от теб.

На Чикчирик му отне момент да осъзнае, че го обиждат.

— Може да е вярно — промърмори той. — Може да грешиш. Възможно е. Може би Опал Гномски те е изиграла.

Вихрогон отвори друг прозорец на екрана.

— Не, Пустодрън, не е възможно. Опал не може да се е върнала, защото в момента гледам право към нея.

Жива видеовръзка потвърждаваше, че Опал все още е в кома и виси в колана си. Преди минути ѝ бе направен ДНК тест.

Сприхавостта на Чикчирик рухна.

— Не мога да повярвам — промърмори той. — Сламчо изглеждаше толкова искрен. Наистина повярвах, че Зеленика е в опасност.

Опашката на Вихрогон трепна.

— Моля? Сламчо е казал, че Зеленика е в опасност? Но Зеленика я няма. Тя загина.

— Да — каза мрачно Чикчирик. — Предполагам, Сламчо сипеше конска тор. Не се обиждай.

Разбира се. Опал би направила така, че Зеленика да поеме вината за смъртта на Юлиус. Този подъл малък детайл толкова прилягаше на Опал. Ако не беше точно там, в колана си. ДНК никога не лъже.

Чикчирик почука по съраунда на екрана, за да привлече вниманието на Вихрогон.

— Слушай, Вихрогоне, помни какво ми обеща. Това си остава между нас. Няма нужда някой да разбира, че съм бил измамен от джудже. Ще свърша като продавач на волско кърри след мачовете по чакълбол.

Вихрогон отнесено затвори прозореца.

— Да, все едно. Между нас. Да.

Опал беше обезопасена. Нямаше съмнение. Със сигурност не е могла да избяга. Ако беше успяла, то тогава тази сонда беше доста по-зловеща, отколкото изглеждаше. Не можеше да избяга. Не беше възможно.

Но параноичната страна на Вихрогон не го оставяше на мира. Само за да бъде сигурен, имаше няколко малки теста, които можеше да проведе. Трябваше да получи разрешение, но ако грешеше, никой нямаше нужда да знае. А ако беше прав, никой нямаше да се интересува от няколко часа екранно време.

Кентавърът направи бързо проучване на наблюдателната база данни и избра видеозаписа от ръкава, където бе загинал Юлиус. Трябваше да провери нещо.

Неотбелязана шахта, пет километра под Южна Италия

Откраднатата совалка бързо стигна до повърхността. Зеленика летя, колкото можеше по-бързо, без да изгори скоростната кутия или да го размаже в някоя стена. Времето можеше да е от особена важност, но пъстроцветната група нямаше да бъде от никаква полза, ако се разпльокаше на стената като пастет.

— Тези стари устройства гледат основно за промени — обясни Зеленика. — ПНЕ взе тази на аукцион от престъпни активи. Била е направена да избягва митнически кораби. Принадлежеше на контрабандист на кърри.

Артемис подуши въздуха. Лека жълтеникава миризма витаеше в пилотската кабина.

— Защо му е на някого да внася кърри?

— Прекалено лютото кърри е незаконно в Убежище. За да живеем под земята, трябва да внимаваме с емисиите, ако разбираш накъде бия.

Артемис схвана и реши да не продължава темата.

— Трябва да локализираме совалката на Опал, преди да излезем на повърхността и да издадем позицията си.

— Артемис, мисля, че споменах, че совалката е направена от стелт. Нищо не може да я засече. Не разполагаме с достатъчно сложни сензори, които да я забележат. Опал и приятелчетата ѝ може да седят в кораба точно зад следващия завой, а нашите компютри няма да могат да ги засекаат.

Артемис се наведе над отчитанията на контролното табло.

— Подхождаш по грешния начин, Зеленика. Трябва да разберем къде не е совалката.

Артемис направи няколко сканирания, търсейки следи от определени газове в радиус от сто и шестдесет километра.

— Мисля, че можем да приемем, че стелтовата совалка е някъде близо до П7, може би точно в устата; но това все още оставя голям терен, който да покрием, особено ако разчитаме само на очите си.

— Точно това казвах и аз. Но продължавай. Сигурна съм, че имаш право.

— Така че използвам ограничените сензори на тази совалка, за да сканирам отгук към шахтата и към повърхността и после право надолу за петдесет километра.

— Да сканираш за какво? — каза раздразнено Зеленика. — За дупка във въздуха?

Артемис се усмихна.

— Именно. Виждаш ли, обикновеното пространство е направено от различни газове: кислород, водород и така нататък, но стелтовата совалка ще ги предпази от това да бъдат засечени вътре в туловището на совалката. Така че ако намерим малко парче пространство без обичайните заобикалящи го газове...

— Тогава ще намерим совалката — каза Зеленика.

— Именно.

Компютърът бързо приключи сканирането и изгради модел на заобикалящата среда на екрана. Газовете бяха изобразени с различни въртящи се цветове.

Артемис инструктира компютъра да търси за аномалии. Той намери три: една с необичайно високо ниво на въглероден окис.

— Това вероятно е летище. Много изгорели газове.

Втората аномалия беше голяма област със следи от всякакъв газ.

— Вакуум, може би компютърно създаден — заключи Артемис.

Третата аномалия беше малко пространство точно до входа на П7, което, както изглеждаше, не съдържаше никакъв газ.

— Това е тя. Обемът е правилен. Тя е от северната страна на входа на шахтата.

— Добра работа — каза Зеленика и го удари леко по рамото. — Да се качваме там горе.

— Знаеш, разбира се, че веднага, щом си покажем носа в главната система на шахтите, Вихрогон ще ни засече.

Зеленика даде на двигателите няколко секунди да загреят.

— Твърде късно е да се тревожим за това. Убежище е на повече от хиляда километра оттук. Докато някой дойде тук, ще сме или герои или бегълци.

— Ние вече сме бегълци — каза Артемис.

— Вярно е — съгласи се Зеленика. — Но скоро можем да сме бегълци, без да ни преследват.

Централно полицейско управление, светът на Нисшите елементи

Опал Гномски се е върнала. Възможно ли беше? Мисълта се суетеше в подредения ум на Вихрогон и разрушаваше всяка мисъл, която се опитваше да състави. Нямахше да намери мир, докато не разбере със сигурност. По един или друг начин.

Първото нещо, което трябваше да провери, беше записата от П37. Ако някой приеме, че Опал Гномски наистина е жива, много неща щяха да се обяснят. Първо, странният блясък, който се беше появил на всички записи, не беше просто смущение, а бе изфабрикуван да скрие нещо. Загубата на звука също можеше да е замислена от Гномски, за да прикрие, каквото и да беше казано от Юлиус и Зеленика в тунела. Пагубната експлозия също можеше да е дело на Гномски, а не на Зеленика. Възможността донесе огромно облекчение на Вихрогон, но съумя да го задържи. Все още не бе доказал нищо.

Вихрогон прекара записата през няколко филтъра без резултат. Странната замъглена част отказваше да се изчисти, клонира или промени. Това само по себе си беше необичайно. Ако замъгленото

петно беше компютърна грешка, Вихрогон щеше да може да направи нещо. Но неясното петно отстояваше земята си, отхвърляйки всичко, на което го подложеше Вихрогон.

Може да си помислил за високата технология, помисли си кентавърът, но какво правиш с добрата стара несъвременна технология?

Вихрогон върна записа до моментите преди експлозията. Замъгленото петно се беше преместило на гърдите на Юлиус и наистина изглеждаше, че на моменти подполковникът гледаше към него. Имаше ли експлодиращо устройство някъде там? Ако имаше, щеше да се детонира с дистанционно. Заглушаващият сигнал също би трябвало да идва от същото дистанционно. Командата за взрива щеше да претовари всички сигнали, дори заглушаващия. Това означаваше, че може би за една хилядна от секундата преди детонацията, каквото и да имаше на гърдите на Юлиус, щеше да стане видимо. Не достатъчно дълго, за да бъде забелязано от феиното око, но камера би го видяла съвсем ясно.

Вихрогон превъртя до експлозията и после започна да върти назад, кадър по кадър. Беше мъчително да гледа как приятелят му се съживява от обърнатата лента. Кентавърът опита да не обръща внимание това и да съсредоточи мислите си върху работата. Пламъците се свиха от оранжеви стълбове до бели парченца, а накрая се прибраха в оранжево минислънце. Тогава за един-единствен момент нещо се появи. Вихрогон го пропусна, после се върна. Там! На гърдите на Юлиус, точно където се намираще замъгленото петно. Някакъв вид устройство.

Пръстите на Вихрогон удариха по инструмента за уголемяване. Имаше метално табло с големината на 0,09 квадратни метра, прикрепен за гърдите на Юлиус с окто-връзки. Беше забелязано от камерата за един-единствен момент. По-малко от хилядна от секундата, което обясняваше защо следователите го бяха пропуснали. На повърхността на таблото имаше плазмен екран. Някой говореше с началника, преди да умре. Този някой не искаше да го подслушват, затова и беше звукоизолиращото устройство. За съжаление, сега екранът беше празен, защото детониращият сигнал, който бе прекъснал заглушителя, бе прекъснал и видеовръзката.

Но аз знам кой е, помисли си Вихрогон. Опал Гномски, избягала е от затвора.

Но се нуждаеше от доказателство. Думата на кентавъра значеше толкова за Арк Суул, колкото и отричането на джудже, че е изпуснало газове.

Вихрогон се взря в живото предаване от института на Аргон. Беше там. Опал Гномски, все още в дълбока кома. Привидно.

Как го направи? Вихрогон се чудеше. Как можеше да си смениш мястото с друга фея?

Една пластична операция не би била достатъчна. Операция не би могла да промени ДНК-то. Вихрогон отвори чекмедже в бюрото си и извади част от екипировка, която приличаше на два миниатюрни кухненски плунжера.

Имаше само един начин да разбере какво става тук. Щеше да пита Опал лично.

Когато Вихрогон пристигна в института, доктор Аргон не искаше да го пусне в стаята на Опал.

— Госпожица Гномски се намира в състояние на дълбока кататония — свадливо каза гномът. — Кой знае какъв ефект ще имат устройствата ви над психиката ѝ. Трудно е, почти невъзможно, да се обясни на обикновена фея като вас какво може да причини интрузивният натиск на възстановяващия се ум.

Вихрогон изцвили.

— Нямахте проблем да пуснете телевизионните мрежи вътре. Предполагам, че плащат по-добре от ПНЕ. Наистина се надявам да не приемате Опал като лично притежание, докторе. Тя е държавен затворник и мога да я преместя в държавно учреждение, когато пожелае.

— Може би само пет минути — каза Джърбал Аргон и въведе кода за сигурност на вратата.

Вихрогон изтопурка покрай него и хлопна куфарчето си на масата. Опал се завъртя леко от течението на входа. И, изглежда, си беше Опал. Дори от толкова близо, с всеки детайл налице, Вихрогон можеше да се закълне, че това беше старият му противник. Същата Опал, която се състезаваше с него за всяка награда в колежа. Същата Опал, която почти бе успяла да го натопи за въставането на гоблините.

— Свалете я оттам — заповяда той.

Аргон постави легло под колана, като се оплакваше с всяка стъпка.

— Не трябва да извършвам физически труд — изпъшка той. — Бедрото ми. Никой не разбира болката, която преживявам. Никой. Магьосниците не могат да направят нищо за мен.

— Нямате ли персонал за тези неща?

— По принцип, да — каза Аргон и сведе колана. — Но санитарите ми са в отпуск. И двамата по едно и също време. Обикновено, не бих го позволил, но добрите феи работници трудно се намират.

Вихрогон наостри уши.

— Феи ли? Санитарите ви са феи?

— Да. Доста сме горди с тях тук, дребни знаменитости, знаеш ли? Феите близнаци. И, разбира се, те имат най-голямо уважение към мен.

Ръцете на Вихрогон затрепериха, докато разопаковаше оборудването си. Всичко, изглежда, си идваше на мястото. Първо Чикчирик, после странното устройство на гърдите на Юлиус, а сега феи санитарии, които бяха в отпуск. Нужно бе само още едно парче от пъзела.

— Какво имаш там? — попита нервно Аргон. — Нищо, което може да нанесе вреди.

Вихрогон бутна назад главата на заспалата фея.

— Не се тревожи, Аргон. Това е просто Ретимаг. Няма да вървя по-далеч от очните ябълки.

Той задържа отворени очите на феята едно по едно, запечатвайки плунжерите като вендузи около клепачите.

— Всяко изображение е записано в ретините. Това оставя поредица от микродраскотини, които могат да се увеличат и прочетат.

— Знам какво е Ретимаг — сопна му се Аргон. — Понякога и аз чета научни списания, нали знаеш. Можеш да кажеш какво е последното нещо, което Опал е видяла. Какво значение има това?

Вихрогон свърза окулярите към стенен компютър.

— Ще видим — каза той. Полагаше усилия да звучи потайно вместо отчаяно.

Той отвори програмата на Ретимага на стенния екран. Появиха се две тъмни изображения.

— Ляво и дясно око — обясни Вихрогон, натискайки един клавиш, докато двете картини не се застъпиха. Изображението определено беше глава, погледната от страничен ъгъл, но беше твърде тъмно, за да се идентифицира.

— О, каква брилянтност — подхвърли Аргон саркастично. — Да извикам ли медиите? Или просто да припадна от страхопочитание?

Вихрогон не му обърна внимание.

— Изсветли и увеличи — каза той на компютъра.

Компютърно генерирана четка за рисуване избърса екрана и остави по-светла и ясна картина зад себе си.

— Това е фея — промърмори Вихрогон. — Но все още няма достатъчно отличителни белези.

Той се почеса по брадичката.

— Компютър, свържи това изображение с пациент Гномски, Опал.

На отделен прозорец се появи снимката на Опал. Тя се преоразмери и завъртя, докато новата картина не беше под същия ъгъл като оригиналната. Червени стрелки преминаха между снимките и свързаха идентичните точки. След няколко секунди пространството между двете изображения беше изпълнено от червени стрелки.

— Това снимки на един и същ човек ли са? — попита Вихрогон.

— Потвърждавам — каза компютърът. — Въпреки че съществува нула цяло нула пет процента за грешка.

Вихрогон натисна бутона ПРИНТИРАЙ.

— Ще поема риска.

Аргон пристъпи към екрана в удивление. Лицето му беше бледо и избледняваше все повече, докато осъзнаваше какво значи тази снимка.

— Видяла е себе си отстрани — промърмори той. — Това означава...

— Че има две Опал Гномски — довърши Вихрогон. — Истинската, която сте оставили да избяга. И тази черупка тук, която може да бъде само...

— Клонинг.

— Именно — каза Вихрогон, изваждайки твърдото копие от принтера. — Клонирала се е и тогава вашите санитарни са я извели с танцова стъпка точно под носа ви.

— Майчице.

— Майчице не е най-подходящата дума. Може би сега е времето да се обадите на медиите или да припаднете от страхопочитание.

Аргон избра втората възможност и се срина на пода като накуцваща камара. Внезапното изпаряване на мечтите му за слава и богатство беше прекалено много, за да го понесе наведнъж.

Вихрогон го прескочи и галопира целия път до Централното управление.

П7, Южна Италия

На Опал ѝ беше трудно да бъде търпелива. Бе изчерпала и последната си капка търпение в клиниката на доктор Аргон. И сега искаше нещата да се случват точно, когато каже. За съжаление, милиони тонове хематит потъват само с пет метра в секунда и никой нищо не можеше да направи по въпроса. Опал реши да убие времето, като гледа как Бодлива Зеленика умира. Този малоумен капитан. За коя се мислеше с късо подстриганата си коса и сладки заострени устни? Опал се погледна в отразяваща повърхност. Ето, това беше истинска красота. Това беше лице, което заслужаваше своя собствена валута и бе съвсем възможно скоро да я получи.

— Мървал — сепна се тя, — донеси ми диска от Единадесетте чудеса. Имам нужда нещо да ме разведри.

— Веднага, госпожице Гномски — каза Мърв. — Ще желаете ли първо да довърша храната или направо да ви донеса диска?

Опал извъртя очи на отражението си.

— Какво казах току-що?

— Казахте да ви донеса диска.

— И какво мислиш, че трябва да направиш, скъпи ми Мървал?

— Мисля, че трябва да ви донеса диска.

— Гений, Мървал. Същински гений.

Мърв напусна кухничката на совалката и извади диск от записвачката. Компютърът имаше видеото на хард драйва си, но госпожица Гномски обичаше да има любимите си записи на диск, за да развеселява, където и да отидеше. Миналите записи включваха нервния срыв на баща ѝ, нападението над Централното полицейско управление и как Вихрогон си изплаква очите в отдел Операции.

Мърв подаде диска на Опал.

— И? — попита малката фея.

Първоначално Мърв се обърка, после си спомни. Една от новите заповеди на Опал гласеше, че братята Калкан трябва винаги да се покланят, когато доближават господарката си. Той преглътна гордостта си и се поклони ниско под кръста си.

— Така е по-добре. А сега, не трябваше ли да приготвяш вечеря?

Мърв се оттегли, все още кланяйки се. Много гордост беше преглътната тук за последните няколко часа. Опал не беше доволна от нивото на службата и уважението, което ѝ предоставяха братята Калкан, затова състави списък с правила. Тези директиви включваха гореспоменатото покланяне, никога да не поглеждат право в очите на Опал, излизане извън совалката за изпускане на газове и да не мислят прекалено шумно на три метра от работодателката си.

„Защото знам какво си мислите.“ беше казала Опал със слаб треперлив глас. „Мога да видя как мислите се въртят в главите ви. В момента се възхищаваш на това колко съм красива.“

Невероятно бе казал Мърв, докато предателски се чудеше дали някоя кукувица случайно не е запърхала в главата ѝ. Опал наистина бе преминала границата с цялата смяна на вида и световно господство. Глас и Мърв щяха да са я изоставили досега, ако тя не им беше обещала, че ще могат да отидат в Барбадос, когато стане кралица на Земята. Това и ако я изоставеха сега, Опал щеше да включи и братята Калкан в списъка си за отмъщение.

Мърв се върна в кухнята и продължи да полага усилия да приготви вечерята на госпожица Гномски без наистина да я докосва. Още едно ново правило. През това време Глас се намираще на товарната площадка и проверяваше взривните релета на последните два нагласени експлозива. Един за работата и един резервен. Експлозивите бяха с размерите на пъпеши, но биха направили много по-големи поражения, ако избухнеха. Той провери дали магнитните релета са обезопасени в корпуса. Релетата представляваха стандартни минни устройства за запалване на искра, които приемаха сигнала от дистанционния детонатор и изпращаха неутронен заряд право в сърцевината на експлозивите.

Глас намигна на брат си от входа на кухнята.

Мърв сви устни в тиха имитация на кукувица. Глас кимна внимателно. И двамата започваха да се уморяват от жестокото отношение на Опал. Държеше ги само мисълта как ще пият коктейли пина колада на плажа в Барбадос.

Опал, несъзнаваща недоволството в лагера си, пхна диска в мултидрайва. Да гледаш как врагът ти умира с великолепни цветове и заобикалящ те звук беше едно от най-великите предимства на технологиите. Няколко видеопрозора се отвориха на екрана. Всяка представяше различна гледна точка от камерите в полусферата.

Опал гледаше доволно как група точеци лиги тролове докараха Артемис и Зеленика до реката. Тя охкаше и ахкаше, докато те се опитваха да се спасят на малкия остров от трупове. Малкото ѝ сърчице ускори ритъма си, когато започнаха да изкачват скелето на храма. Тъкмо щеше да нареди на Мървал да ѝ донесе малко шоколадови трюфели от ковчежето, когато камерите изгаснаха.

— Мървал! — изпищя тя, извивайки деликатните си пръсти. — Първоглас! Елате тук!

Братята Калкан влетяха в салона с извадени пистолети.

— Да, госпожице Гномски? — каза Глас и постави нагласените експлозивни върху шезлонг, покрит с животинска кожа.

Опал закри лицето си.

— Не ме гледай! — заповяда тя.

Глас сведе очи.

— Съжалявам. Никакъв очен контакт. Забравих.

— И спри да си мислиш това.

— Да, госпожице Гномски. Простете, госпожице Гномски. — Глас нямаше ни най-малка представа какво се предполагаше да мисли, затова се опита да изпразни ума си напълно.

Опал скръсти ръце и забарабани с пръсти по горната част на ръката си, докато и двамата братя не се поклониха пред нея.

— Нещо не е наред — каза тя с леко треперещ глас. — Камерите ни в храма на Артемидата изглежда са се повредили.

Мървал превъртя записа до последния кадър. На него троловете приближаваха Артемис и Зеленика на покрива на храма.

— Изглежда, че така или иначе са били свършени, госпожице Гномски.

— Дап — съгласи се Глас. — Няма как да се спасили от там.

Опал прочисти гърлото си.

— Първо, дап не е дума и няма да ми говорите с жаргон. Ново правило. Второ, веднъж предположих, че Артемис Фоул е мъртъв и прекарах една година в кома като резултат от това. Трябва да продължим сякаш Фоул и Зеленика са оцелели и са по петите ни.

— С уважение, госпожице Гномски — каза Мърв, насочвайки думите към собствените си пръсти. — Това е стелтова совалка, не сме оставили и диря.

— Глупак — каза Опал небрежно. — Дирята ни е по всички телевизионни екрани над земята и без съмнение под нея. Дори ако Артемис Фоул не беше гений, пак би се досетил, че аз стоя зад сондата на Дзито. Трябва да поставим последния експлозив веднага. Колко дълбоко е сондата?

Глас погледна към компютърните отчитания.

— Сто и шестдесет километра. Разполагаме с деветдесет минути да стигнем до оптималната точка на взрива.

Опал закрачи по палубата за няколко секунди.

— Не сме засекли никаква комуникация с Централното управление, така че ако са живи, са сами. Най-добре да не рискуваме. Ще поставим бомбата сега и ще я пазим. Първоглас, провери отново корпусите. Мървал, направи системна проверка на совалката. Не искам дори един йон да избяга през туловището.

Феите близнаци отстъпиха назад, все още приведени. Щяха да направят, каквото им беше казано, но със сигурност шефката беше малко параноична.

— Чух тази мисъл! — изпищя Опал. — Не съм параноична!

Мървал се скри зад една стоманена преграда, за да предпази мозъчните си вълни. Госпожица Гномски наистина ли беше засякла мисълта? Или беше отново беше само параноята? Мърв подаде глава иззад преградата и излъчи една мисъл към Опал само, за да бъде сигурен.

Бодлива Зеленика е по-хубава от теб, помисли си той, колкото можа по-високо. Предателска мисъл, за да бъде сигурен. Такава, каквато Опал със сигурност не би подминала, ако наистина четеше мисли.

Опал се втренчи в него.

— Мървал?

— Да, госпожице Гномски?

— Гледаш право към мен. Това се отразява много зле на кожата ми.

— Съжалявам, госпожице Гномски — каза Мърв, извъртайки очи. Очите му се вгледаха през предното стъкло в пилотската кабина във входа на шахтата. Беше тъкмо навреме, за да види как една полицейска совалка се издигна от холограмната оголена скала.

— Ъм, госпожице Гномски, имаме проблем. — Той посочи към предното стъкло.

Совалката се бе издигнала на почти десет метра височина и се носеше над италианския пейзаж, очевидно, търсейки нещо.

— Открили са ни — каза Опал с ужасен шепот. Тогава разсея паниката си и бързо анализира ситуацията.

— Това е транспортна совалка, а не средство за преследване — отбеляза тя, като влезе бързо в пилотската кабина, следвана от близнаците. — Трябва да приемем, че Артемис Фоул и капитан Зеленика са на борда. Нямаат никакви оръжия, а само обикновени скенери. На тази слаба светлина сме на практика невидими за простото око. Слепи са.

— Да ги застреляме ли от небето? — попита въодушевено помалкият от братята Калкан. Най-накрая щеше да получи от екшъна, който му бе обещан.

— Не — отвърна Опал. — Плазмен изстрел би издал позицията ни на феините и човешките полицейски сателити. Сnižаваме се. Изключваме всичко. Дори животоподдържащите системи. Не знам как са успели да се приближат толкова много, но единствения начин да открият точната ни позиция е да се сблъскат с нас. А ако това стане, жалката им мъничка совалка ще се смачка като картон.

Калканови незабавно се подчиниха и изключиха всички системи на совалката.

— Добре — прошепна Опал и постави тънкия си пръст върху устните си. Наблюдаваха совалката за няколко минути, когато Опал реши да развали тишината.

— А сега, който и да пуска газове, моля да престане иначе ще измисля подходящо наказание.

— Не бях аз — едновременно казаха без глас братята Калкан. Нито един от тях не искаше да разбере какво би било подходящото

наказание за изпускане на газ.

П7, 10 минути по-рано

Зеленика прекара полицейската совалка през особено трудна второстепенна шахта и през П7. Почти веднага две червени светлини започнаха да пулсират върху конзолата.

— Часовникът тиктака — обяви тя. — Току-що задействахме два от сензорите на Вихрогон. Ще свържат совалката и сондата и ще дотичат.

— Колко време? — попита Артемис.

Зеленика изчисли наум.

— Ако дойдат със свръхзвук с атакуващата совалка, по-малко от половин час.

— Перфектно — каза Артемис доволен.

— Радвам се, че мислиш така — изпъшка Сламчо. — Свръхзвуките полицаи никога не са добре дошла гледка сред крадците. Като главно правило предпочитаме офицерите дозвукови.

Зеленика приземи совалката на оголена скала на стената на шахтата.

— Отстъпваш ли, Сламчо? Или това е просто обичайното ти оплакване?

Сламчо завъртя челюстта си, за да я загрее за предстоящата работа.

— Мисля, че ми се полага по право малко оплакване. Защо тези планове винаги включват аз да се изправя на пътя на опасността, докато вие тримата чакате в совалката?

Артемис му подаде охлаждаща торба от галера.

— Защото ти си единственият човек, който може да направи това, Сламчо. Само ти можеш да спреш плана на Гномски.

Сламчо не беше впечатлен.

— Не съм впечатлен — каза той. — По-добре да получа медал за това. Истинско злато. Без повече позлатени компютърни дискове.

Зеленика го избута до люка на десния борд.

— Сламчо, ако не ме заключат в затвора до края на живота ми, ще започна кампания да ти дадат най-големия медал в шкафа на Полицията.

— И амнистия за всички минали и бъдещи престъпления?

Зеленика отвори люка.

— Минали — може би. Бъдещи — няма шанс. Но няма гаранция. Не съм точно служител на месеца в Централното управление.

Сламчо пъкна торбата под блузата си.

— Добре. Възможен голям медал и вероятна амнистия. Приемам.

Той сложи единия си крак върху плоската повърхност на скалата. Тунелният вятър засмука крака му, заплашвайки да го преобърне в бездната.

— Срещаме се пак тук след двадесет минути.

Артемис подаде на джуджето малко уоки-токи от полицейското шкафче.

— Помни плана — извика Артемис над рева на вятъра. — Не забравяй да оставиш комуникатора. Открадни само това, което трябва. Нищо друго.

— Нищо друго — повтори Сламчо, като изобщо не изглеждаше щастлив. В края на краищата, кой знае какви ценности държеше Опал там горе. — Освен ако нещо наистина ми грабне окото.

— Нищо — настоя Артемис. — Сега, сигурен ли си, че можеш да влезеш?

Усмивката на Сламчо разкри редове правоъгълни зъби.

— Мога да вляза. Ти само се увери, че токът им е изключен и гледат на другата страна.

Бътлър задържа торбата си с фокуси, която бе донесъл от имението Фуул.

— Не се тревожи, Сламчо. Ще гледат на другата страна. Гарантирам ти.

Централно полицейско управление, светът на Нисшите Елементи

Всички висшестоящи се бяха събрали в отдел Операции и гледаха на живо по телевизията напредването на сондата, когато Вихрогон влетя вътре.

— Трябва да поговорим — изплю Вихрогон в лицето на общото събрание.

— Тихо — изсъска председателят на Съвета Ларвес. — Вземи си купа кърри.

Председателят Ларвес притежаваше верига за волско кърри в град Убежище. Волското кърри бе негов специалитет. Явно, той осигуряваше кетъринга на тази малка наблюдателска сесия.

Вихрогон не се заинтересова от бюфета. Той грабна дистанционно от един подлакътник на стол и заглуши основната сила на звука.

— Имаме голям проблем, дами и господа. Опал Гномски е на свобода и мисля, че тя стои зад сондата Дзито.

Черен въртящ се стол с висока облегалка се завъртя към него. Арк Суул се излежаваше на него.

— Опал Гномски? Чудесно. И прави всичко това със силата на ума си, предполагам?

— Не. Какво правите в този стол? Това е столът на началника. На истинския началник, не на Министерството на вътрешните работи.

Суул потупа златните жълъди на ревера си.

— Повишиха ме.

Вихрогон пребледня.

— Вие сте новият началник на Разузнаването?

Усмивката на Суул можеше да освети цяла тъмна стая.

— Да. Съветът реши, че Разузнаването малко се разпуснало напоследък. Решиха и трябва да кажа, че съм съгласен, че Разузнаването има нужда от твърда ръка. Разбира се, ще остана в Министерството на вътрешните работи, докато се намери подходящ заместник.

Вихрогон се намръщи. Нямаше време за това. Не сега. Трябваше да получи разрешение за свръхзвуково катапултиране незабавно.

— Добре, Суул, началник. Мога да подам възраженията си покъсно. Сега имаме спешен случай, с който да се оправяме.

Всички слушаха сега. Но никой не слушаше с особен ентузиазъм, освен началник Лозя, която винаги е била верен поддръжник на Юлиус Кореноплод и със сигурност не беше гласувала за Суул. Лозя беше цялата в слух.

— Какъв е спешният случай, Вихрогоне?

Вихрогон пхна компютърен диск в мултидрайва на стаята.

— Онова нещо в клиниката на Аргон не е Опал Гномски, то е клонинг.

— Доказателство? — изиска Суул.

Вихрогон увеличи един прозорец на екрана.

— Сканирах ретините ѝ и отрих, че последното нещо, което клонингът е видял е самата Опал Гномски. Очевидно по време на бягството ѝ.

Суул не беше убеден.

— Никога не съм вярвал в твоите джаджи, Вихрогоне. Ретимагът ти не е приет като истинско доказателство в съдебна зала.

— Не сме в съдебна зала, Суул — процеди Вихрогон през зъби. — Ако приемем, че Опал е на свобода, събитията от последните двадесет и четири часа приемат изцяло ново значение. Започва да се заформя шаблон. Стълбус е мъртъв, феи изчезват от клиниката, Юлиус е мъртъв, а Зеленика е обвинена. Тогава в рамките на часове долу е изпратена сонда десет години по-рано, отколкото е трябвало да бъде. Гномски стои зад всичко това. Тази сонда пътува насам, а ние седим и я гледаме по ППТВ... и ядем вонящо волско кърри!

— Възразявам срещу пренебрежителната забележка относно къррито — каза Ларвес наранен. — Но иначе разбирам гледната ти точка.

Суул скочи от стола си.

— Каква точка? Вихрогон съединява точки, които не съществуват. Той просто се опитва да оневини покойната си приятелка, капитан Бодлива Зеленика.

— Зеленика може да е жива! — сопна му се Вихрогон. — И да се опитва да направи нещо за Опал Гномски.

Суул извъртя очи.

— Но жизнените ѝ показатели спряха, кентавъре. Унищожихме дистанционно каската ѝ. Бяха там, не помниш ли?

Една глава надникна в стаята. Беше един от техническите чираци на Вихрогон.

— Взех куфара, сър — изпъхтя той. — Възможно най-бързо.

— Браво, Рууб — каза Вихрогон и измъкна куфара от ръката на чирака. Той завъртя куфара. — Снабдих Юлиус и Зеленика с нови костюми. Прототипи. И двата имат биосензори и тракери. Те не са свързани с мейнфрейма на полицията. Така и не се сетих да ги проверя

по-рано. Каската на Зеленика може и да е извън действие, но костюмът ѝ все още функционира.

— Какво ни казват сензорите на костюма, Вихрогоне? — попита Лозя.

Вихрогон почти се страхуваше да погледне. Ако линиите на костюмните сензори бяха равни, щеше да бъде сякаш губи Зеленика отново. Преброи до три и погледна към малкия екран в куфара. На екрана имаше две отчитания. Едното беше равно. Юлиус. Но другото беше активно по всички параграфи.

— Зеленика е жива! — извика кентавърът и звучно целуна началник Лозя по бузата. — Жива и сравнително добре, като изключим повишеното кръвно налягане и това, че няма капка магия в резервоара.

— И къде е тя? — попита Лозя и се усмихна.

Вихрогон увеличи секцията на локатора на екрана.

— Нагоре по П7 в совалката, която открадна Сламчо Челюстокопач, ако не се лъжа.

Суул беше възхитен.

— Нека си изясним нещо. Заподозряната в убийство Бодлива Зеленика се намира в откраднатата совалка до сондата Дзито?

— Точно така.

— Това я прави главен заподозрян във всякакви нередности, свързани със сондата на Дзито.

Вихрогон наистина се изкушаваше да стъпче Суул, но сдържа гнева си за доброто на Зеленика.

— Всичко, което искам, Суул, е да ми дадеш зелена светлина да изпратя свръхзвуковата совалка да разследва. Ако съм прав, тогава първото ти действие като началник ще е да избегнеш бедствие.

— А ако грешиш? А най-вероятно е така.

— Ако греша, тогава обявяваш обществен враг номер едно, капитан Бодлива Зеленика.

Суул поглади козята си брадичка. Все печелеше.

— Много добре. Изпрати совалката. Колко време ще трябва да се приготви?

Вихрогон извади телефон от джоба си и позвъни на номер от бързо избиране.

— Майор Кафяво Водорасло — каза той в слушалката. — Зелена светлина. Давай. — Вихрогон се усмихна на Арк Суул. — Уведомих

майор Кафяво Водорасло по пътя насам. Бях убеден, че ще видите нещата през моите очите. Началниците обикновено го правят.

Суул се намръщи.

— Не свиквай с мен, пони. Това не е началото на красиво приятелство. Изпращам совалката, защото е единственият избор. Ако ти някак си ме манипулираш или извърташ истината, ще те заровя в съдебни заседания за следващите пет години. А тогава ще те уволня.

Вихрогон не обърна внимание на заплахите му. Щеше да има много време да си разменят обиди по-късно. Трябваше да се съсредоточи върху напредването на совалката. Веднъж бе преминал през шока от смъртта на Зеленика, нямаше намерението да го прави отново.

E7

Сламчо Челюстокопач можеше да стане спортист. Имаше челюстта и рециклиращото оборудване за спринтьорско копаене или дори за крос през провинцията. Много естествени способности, но никакво посвещение.

Пробва се за няколко месеца в колежа, но стриктният режим на тренировките и диетата не му допадаха. Сламчо още си спомняше как колежанският му треньор по правене на тунели го заговори една нощ след тренировка.

— Имаш челюстта, Челюстокопач — призна старото джудже. — И определено имаш задния край. Никога не съм виждал някого да изкарва балончетата като теб. Но нямаш сърцето, а това има значение.

Може би старото джудже имаше право: Сламчо нямаше сърце за безкористни дейности. Копаенето на тунели беше самотна работа, а също така не се печелеше много. А защото беше етнически спорт, телевизиите не се интересуваха от него. Без реклами нямаше големи печеливши сделки. Сламчо реши, че копаещите му способности могат да бъдат по-рентабилно оползотворени от тъмната страна на закона. Може би ако имаше повече злато щеше да бъде по-вероятно женските джуджета да връщат обаяданията му.

И ето го сега, нарушавайки всичките си правила, готвейки се да пробие в совалка, която се пръска по шевовете от феини сензори и беше окупирана от въоръжени врагове. Само за да помогне на някой

друг. От всички превозни средства на земята или под нея, Артемис реши да проникне в най-високотехнологичната совалка, съществувала някога. Всеки квадратен сантиметър от покритието на стелтовата совалка беше обезопасен с лазери, сензори за движение, статични плочи и кой знае какво още. И все пак, алармите не вършеха никаква работа, ако не бяха активирани и точно на това разчиташе Сламчо.

Сламчо махна за довиждане в генералната посока на совалката в случай че някой все още го гледаше, и замени оголената скала с безопасността на стената на шахтата. Джуджетата не обичат височини, а и да бъде технически под морското равнище не помагаше на световъртежа му.

Джуджето впи пръстите си в жила от пръст, която извираше от скалистата стена. У дома. Навсякъде на Земята беше дом за джуджетата, стига да имаше пръст. Сламчо усети как спокойствието се разпростира по тялото му. Беше в безопасност. Засега, при всички положения.

Джуджето откачи челюстта си с две изпуквания, които биха накарали всяко чувстващо същество да потръпне. Откопча закопчалките на капака на панталоните си и се хвърли в глината. Скърцащите му зъби загребваха цели кофи пръст и дълбаеха моментален тунел. Сламчо пълзеше в пространството и запечатваше празнината зад себе си с рециклирана пръст от задния си край.

След половин дузина хапки сонарните нишки в космите му засякоха черупка от скала напред и той пренасочи курса си натам. Стелтовата совалка не би била приземена на скала, защото беше от най-висша класа и като такава сигурно имаше акумулаторен прът. Прътовете се разтягат от туловището на кораба, забиват се петнадесет метра под земята и презареждат батериите на совалката с енергията на земята. Най-чистата енергия.

Акумулаторният прът избръмча леко, докато се разтягаше, Сламчо вече се водеше по тази вибрация. Отне му малко над пет минути постоянно дъвчене да изчисти скалния шелф и да достигне върха на акумулаторния прът. Вибрациите вече бяха разхлабили земята, което правеше лесно за Сламчо да си направи малка пещера. Той размаза слюнка по стените и зачака.

Зеленика пилотира полицейския кораб през малкото летище за совалки, като мина през вратите с кода си за достъп от Разузнаването. От Главното управление не си бяха направили труда да променят кода й, защото доколкото ги знаеха, тя беше мъртва.

Камара черни дъждовни облаци хвърляше сянка върху италианската провинция, докато излизаха от холограмното оголване, което скриваше летището. Тънък слой скреж покриваше червеникавата почва, а южен вятър леко повдигаше опашката на совалката.

— Не можем да останем навън за дълго — каза Зеленика и издигна совалката. — Този транспортър няма защиты.

— Няма да ни е нужно много дълго — каза Артемис. — Лети по мрежовидна схема, сякаш нямаме представа точно къде се намира стелтовата совалка.

Зеленика вкара няколко координата в летателния компютър.

— Ти си геният.

Артемис се обърна към Бътлър, който беше кръстосал крака на пътеката.

— Сега, стари приятелю, можеш ли да се увериш, че Опал гледа насам?

— Мога — каза Бътлър и долази до изхода до пристана. Натисна бутона за достъп и вратата се плъзна. Совалката леко се наклони, докато налягането в кабината се изравни и после се върна обратно в първоначалното си положение.

Бътлър отвори чантата си с оръжия и избра шепа метални сфери, приблизително с размерите на тенис топки. Той превключи предпазителя на една и отпусна бутона изпод палеца си. Копчето започна да се изкачва до оригиналното си положение.

— Десет секунди, докато бутонът съвпадне с повърхността. Тогава прави връзка.

— Благодаря ти за лекцията — каза сухо Артемис. — Въпреки че сега не му е времето.

Бътлър се усмихна и подхвърли металното топче във въздуха. Пет секунди по-късно то избухна и оформи малка пещера в земята отдолу. Пукнатини заизлизаха от кратера, давайки му вида на черно цвете.

— Обзалагам се, че Опал в момента гледа — каза Бътлър и зареди следващата граната.

— Сигурен съм, че други също ще гледат скоро. Експлозиите нямат тенденцията да останат незабелязани. Относително изолирани сме тук. Най-близкото село е на приблизително петнадесет километра разстояние. Ако имаме късмет, това ще ни даде десет минути преднина. Следващият мрежови квадрат, моля, Зеленика. Но не прекалено близо, не искаме да ги изплашим.

Петнадесет метра под земята Сламчо Челюстокопач чакаше в малката си направи-си-сам пещера и наблюдаваше края на акумулаторния прът. Веднага, щом спря да вибрира, той започва да се изкачва по рехавата почва. Телескопичният прът беше топъл на допир, след като се бе загреял от предаването на енергия на батериите на совалката. Сламчо го използва, за да си помага в изкачването, като се издърпваше нагоре с една ръка над другата. Пръстта, която консумира, бе раздробена и аерирана от пробивното действие на пръта и Сламчо се радваше на допълнителния въздух. Преобразува го в газ, с който се издигна нагоре.

Сламчо ускори темпото си, изпомпвайки въздух и глина през рециклиращите си пътища. Опал щеше да бъде разсеяна от совалката дотолкова, че да осъзнае, че е само отклонение на вниманието. Прътът се удебеляваше, докато се изкачваше по него, докато не стигна до гумено уплътнение в корпуса на самата совалка, която беше подпряна върху три прибиращите се крака, които я издигаха на шестдесет сантиметра от земята. Когато совалката полетеше, уплътнението щеше да се покрие с метал. Но совалката не беше в полет и сензорите ѝ бяха изключени.

Сламчо се излезе от тунела си и закачи челюстта си. Това беше прецизна работа и се нуждаеше от добър контрол над зъбите си. Гумата не бе препоръчителна за менюто на джуджетата и не можеше да бъде погълната. Полусмляната гума би запушила червата му също толкова добре, както би направила бъчва с лепило.

Беше неудобна хапка. Трудна за захващане. Сламчо долепи буза до батерийния прът и се заизвива нагоре, докато резците му не обелиха уплътнението. Той се нахвърли върху тежката гума, докато не провря горния си зъб, уголемявайки пролуката, докато не направи петнадесет сантиметрова дупка. Сега Сламчо можеше да вкара половината си уста в дупката. Той отлепяше големи парчета, като внимаваше веднага да ги изплюе.

След по-малко от минута Сламчо бе оголил дупка с размер от тридесет сантиметра. Достатъчно, че да се провере. Всеки, който не бе запознат с джуджетата, би заложил пари, че Сламчо никога няма да успее да провере добре охранения си корем през толкова тесен отвор, но щеше да загуби. Джуджетата бяха прекарвали десет хиляди години в бягане от срутвания в пещери и бяха развили способността да се провират и през по-тесни дупки от тази.

Сламчо глътна корема си и се изви през износеното уплътнение, като първо изкара главата си. Радваше се, че се махна от слабата утринна светлина. Слънцето беше още едно нещо, което джуджетата не харесваха. Само след минути излагане под директна слънчева светлина кожата на джуджетата ставаше по-червена и от черупката на сварен омар. Той се изкатери по акумулаторния прът до отделението на двигателя на совалката. По-голямата част от малкото пространство беше заета от плоски батерии и водороден генератор. Над главата му имаше достъпен люк, който водеше до товарния отсек. Светлинни възета минаваха по дължината на отделението и излъчваха слаба зелена светлина. Всеки радиационен теч би светнал в лилаво. Причината възетата да работят без ток бе, че осветлението бе предоставено от специално култивирани разлагащи се водорасли. Не че Сламчо знаеше нещо от това; знаеше само, че светлината много наподобяваше луминесценцията от плюнката на джуджетата и това го успокои. Отпусна се малко повече, отколкото трябваше, както се оказа, че позволи на малка част тунелен газ да избяга от капака на панталоните му. При късмет никой нямаше да забележи...

Може би половин минута по-късно чу гласа на Опал от отвън.

— Сега, който и да изпуска газове, моля да престане иначе ще измисля подходящо наказание.

Опа, помисли си Сламчо виновно. В средите на джуджетата беше почти престъпление да обвиниш някого другого за собствените си въздушни балончета. От чистата сила на навика Сламчо за малко не вдигна ръка да си признае, но за щастие инстинктът му за самосъхранение беше по-силен от съвестта му.

След секунди видя сигнала. Беше трудно да го пропусне. Експлозията наклони совалката на двадесет градуса от центъра. Беше време да направи своя ход и да се довери на Артемис, когато каза, че е почти невъзможно да не гледаш експлозия.

Сламчо леко разтвори люка с върха на главата си. Джуджето почти очакваше някой да се спъне в капака, но товарния отсек беше празен. Сламчо затвори обратно люка и пролази целия път до малката стая. Имаше много неща тук, които го примамваха. Щайги със слитъци, плексигласови кутии с човешки пари и антични бижута, които висяха от манекени. Очевидно, Опал не възнамеряваше да бъде бедна в ролята си на човек. Сламчо измъкна малка диамантена обеца от един близък бюст. Е, Артемис му беше казал да не взема нищо друго. Какво от това? Една обеца нямаше да го забави.

Сламчо пъкна малкия диамант с размер на гълъбово яйце в устата си и преглътна. Щеше да го изкара по-късно, когато беше сам. Дотогава щеше да се закачи на стената на стомаха му и да излезе по-лъскава, отколкото когато беше влязла.

Още една експлозия разтресе пода под краката му, напомняйки на Сламчо да се раздвижи. Пресече до вратата на отсека, която стоеше леко отворена. Следващата част беше зоната за пътници и беше точно толкова плюшена, колкото Зеленика я бе описала. Сламчо разтвори устни при вида на столовете, покрити с животински кожи. Отблъскващо. След пътническата зона се намираще пилотската кабина. Опал и двамата ѝ приятели ясно се виждаха и се взираха напрегнато през предното стъкло. Не издаваха нито звук, нито думичка. Точно както Артемис бе казал.

Сламчо коленичи и залази по килима на салона. Сега всички можеха да го видят ясно. Ако някоя от феите решише да се обърне, щеше да бъде хванат в средата на салона с нищо, зад което да се скрие, освен усмивка.

Просто продължавай и не мисли за това, помисли си Сламчо. Ако Опал те залови, преструвай се, че си се изгубил или имаш амнезия, или тъкмо си излязъл от кома. Може би ще ти съчувства, ще ти даде малко злато и ще те прати да си вървиш по пътя. Да, сигурно.

Нещо изпука леко под коляното на Сламчо. Джуджето замръзна на мястото си, но феите не реагираха на звука. Вероятно това беше ковчето. Малкото кътче на Опал. Сламчо заобиколи с лазене кутията. Последното нещо, от което се нуждаеше, беше още изпуквания.

На един стол лежаха два нагласени експлозива точно на нивото на носа на Сламчо. Не можеше да повярва. Точно там, на по-малко от

метър разстояние. Това бе едничката част от плана, която се основаваше на късмет. Ако някой от братята Калкан носеше експлозив под ръка или имаше повече експлозиви, отколкото можеше да носи, щеше да се наложи силно да ударят и забият совалката в земята и да се надяват да я обезоръжат. Но те стояха там и направо си го умоляваха да ги открадне. Когато извършваше кражба, Сламчо често даваше гласове на нещата, които щеше да открадне. Той знаеше, че това би се сторило лудост на всички останали, но прекарваше много време сам и имаше нужда да си поговори с някого.

Хайде, господин Красиво Джудже, каза един от експлозивите в дишащ фалцет. Чакам. Не ми харесва тук, знаеш ли? Моля те, спаси ме.

Много добре, мадам, каза тихо Сламчо и извади торбата изпод блузата си. Ще ви взема, но не отиваме далеч.

И мен също, каза другият експлозив. Аз също искам да си тръгна.

Не се тревожете, дами. Там, където отивате, има много място и за двете ви.

Когато минута по-късно Сламчо Челюстокопач се промъкна пак през отлепеното уплътнение, експлозивите вече не бяха на стола. На тяхното място стоеше малък ръчен комуникатор.

Трите феи стояха в пилотската кабина на стелтовата совалка. Едната беше съсредоточена върху транспортния кораб, който кръжеше на сто и осемдесет метра от носа им. Другите двама бяха съсредоточени върху това да не изпускат газове и да не мислят за изпускане на газове.

Вратата на транспортната совалка се отвори и нещо примигна в сутрешната светлина, докато падаше към земята. Няколко секунди нещото експлодира и разтърси стелтовата совалка в окачващите торби.

Братята Калкан ахнаха, а Опал ги дръпна за ушите.

Опал не се разтревожи. Те търсеха. Стреляха на тъмно или много близо до него. Може би след тридесет минути щеше да има достатъчно светлина, за да се види совалката с просто око, но дотогава се сливаха много добре със заобикалящата ги провинция, благодарение на обвивката от стелтова руда и камуфлажно фолио. Фоул трябваше да е

узнал къде се намират поради близостта на тази шахта до сондата. Но всичко, с което той разполагаше, бе нещо приблизително. Естествено, щеше да бъде страхотно да ги взриви във въздуха, но плазмените изстрели веднага щяха да задействат сателитните скенери на Вихрогон и нарисуваат мишена на обвивката им.

Опал извади таблет за рисуване от контролното табло и надраска съобщение на него.

Останете тихи и спокойни. Дори ако някоя от тези бомби ни удари, няма да проникне през обвивката.

Мървал взе таблета.

Може би трябва да си вървим. Кални създания ще дойдат.

Опал написа отговор.

Скъпи Мървал, моля те, не започвай да мислиш; ще си нараниш главицата. Чакаме, докато си тръгнат. На този близък обсег, може даже да чуят старта на двигателите ни.

Още една експлозия разтърси стелтовата совалка. Опал усети как капка пот се търкулна по челото ѝ. Това беше абсурдно: тя не се потеше, особено пред прислугата. След пет минути човеците щяха да дойдат да проучват. Това беше в природата им. Така че тя щеше да изчака пет минути и тогава да опита да се промъкне покрай полицейската совалка; а ако не успееше, тогава щеше да ги взриви от небето и да се пробва със свръхзвуковата совалка, която без съмнение щеше да дойде да разследва.

Още гранати паднаха от полицейската совалка, но сега бяха подалеч и шоките едва пораждаха и трепване в совалката. Това продължи още две или три минути без ни най-малка опасност за Опал

или братята Калкан, когато изведнъж вратата на полицейската совалка се затвори и тя влетя обратно в шахтата.

— Хм — каза Опал. — Изненадващо.

— Може би са им свършили амуниците — предложи Мърв, въпреки че знаеше, че Опал щеше да го накаже, за дето изразяваше мнението си.

— Това ли мислиш, Мървал? Свършили са им експлозивите и просто са решили да ни оставят? Наистина ли си представяш, че възможно това да е вярно, малоумно подобие на разумно същество? Нямах ли челен лоб?

— Просто играх адвокат на дявола — каза Мърв тихо.

Опал стана от мястото си и махна с ръка на всеки от братята Калкан.

— Просто млъкни. Имам нужда да поговоря със себе си за минута. — Тя закрачи през малката пилотска кабина — Какво става тук? Проследяват ни до шахтата, правят някакво велико шоу с фойерверки и тогава си тръгват. Просто така. Защо? Защо?

Тя потърка двете си слепоочия с кокалчетата на пръстите си.

— Мисли.

Изведнъж Опал си спомни нещо.

— Снощи. Совалка е била открадната в П1. Чухме за това по полицейския канал. Кой я е откраднал?

Глас сви рамене.

— Не знам. Някакво джудже. Важно ли е?

— Точно така. Джудже. И нямаше ли джудже, замесено в обсадата на имението Фоул? И нямаше ли слухове, че същото джудже е помогнало на Юлиус да проникне в лабораториите „Гномски“?

— Слухове. Никакви истински доказателства.

Опал се обърна към Глас.

— Може би защото, за разлика от теб, това джудже е умно. Може би не иска да бъде хванат. — На феята ѝ отне момент да съедини точките. — Значи имат джудже крадец, совалка и експлозиви. Зеленика би трябвало да знае, че тези жалки гранати не могат да проникнат през обвивката ни, тогава защо ги пускат? Освен ако...

Истината я удари като истински удар в стомаха.

— О, не — ахна тя. — Отвлечане на вниманието. Стояхме тук като глупаци да гледаме хубавите светлини. А през цялото време...

Тя избута Глас настрана и мина покрай него към салона.

— Експлозивите — изпищя тя. — Къде са?

Глас отиде право към стола.

— Не се тревожете, госпожице Гномски, те са точно... — той спря, последната дума от изречението заседна в гърлото му. — Аз, ь-ь-ь, те бяха точно тук. На стола.

Опал взе малкото ръчно радио.

— Играят си с мен. Кажи ми, че си сложил резервния на безопасно място.

— Не — каза нещастно Глас. — Бяха заедно.

Мърв мина покрай него към товарния отсек.

— Двигателното отделение е отворено — той провря глава през дупката. Гласът му се изви, приглушен от подовите панели. — Уплътнението на акумулаторния прът е разкъсано. И има стъпки. Някой е влизал тук.

Опал отметна глава назад и изпищя. Издържа доста дълго време за толкова малко същество.

Най-накрая въздухът й свърши.

— Следвай совалката — ахна тя, когато си върна въздуха. — Сама модифицирах тези експлозиви и не могат да бъдат обезвредени. Все още можем да ги детонираме. Най-малкото, ще унищожим враговете ми.

— Да, госпожице Гномски — казаха Мърв и Глас заедно.

— Не ме гледайте! — изви тя.

Братята Калкан влетяха в пилотската кабина, опитвайки се едновременно да се покланят, да гледат към краката си, да не си помислят нищо опасно и най-вече да не изпускат газове.

Сламчо чакаше на мястото на срещата, когато полицейската совалка пристигна. Бътлър отвори вратата и издърпа джуджето за яката.

— Взел ли го? — попита Артемис нервно.

Сламчо му подаде издутата торба.

— Ето тук. И преди да попиташ, оставих радиото.

— Значи всичко мина по план?

— Напълно — отвърна Сламчо, избягвайки да спомене за диаманта, който се спотайваше на стената на стомаха му.

— Отлично — каза Артемис и се устреми покрай джуджето към пилотската кабина.

— Давай — извика той, потропвайки по облегалката на Зеленика.

Зеленика вече бе издигнала совалката и я задържаше със спирачката.

— Вече ни няма — каза тя, като освободи спирачката и заземи клапана. Полицейският кораб се изстреля от оголената скала като камъче от катапулт.

Краката на Артемис излетяха от пода, мятайки се зад него като вятърни ръкави. Останалата част от тялото му щеше да последва краката, ако не се беше хванал за седалката.

— Колко време имаме? — попита Зеленика през устни, разтеглени от гравитационната сила.

Артемис се домогна до пасажерското място.

— Минути. Находището ще достигне дълбочина от сто и седемдесет километра точно след четвърт час. Опал ще тръгне след нас всеки момент.

Зеленика хвърли сянка върху стената на шахтата, завъртайки се между две кули от камъни. Долната част на П7 беше доста праволинейна, но това разтягане пробиваше през кората и проследяваше пукнатините в плочите.

— Артемис, това ще проработи ли? — каза Зеленика.

Артемис обмисли въпроса.

— Измислих осем плана и този беше най-добрият. Дори така да е, имаме шестдесет и четири процента шанс за успех. Ключът е да държим Опал разсеяна, за да не узнае истината. Това зависи от теб, Зеленика? Ще успееш ли?

Зеленика уви пръсти около волана.

— Не се тревожи. Невинаги получавам шанс да направя малко изискано летене. Опал ще бъде толкова заета в опита си да ни хване, че няма да й остане време да мисли за друго.

Артемис погледна през предното стъкло. Бяха се насочили право към центъра на земята. Гравитацията варираше на тази дълбочина и скорост и те периодично се заковаваха на местата си и се бореха да се

освободят от предпазните колани. Тъмнината на шахтата ги обвиваше като смола, като се изключи конусовидната светлина, която хвърляха фаровете на совалката. Гигантски скални формации се стрелкаха навътре и навън от конуса, тръгвайки право към носа им. Някак си Зеленика успя да ги заобиколи, без да натисне спирачката нито веднъж.

На плазменото табло иконката, която представляваше газовата аномалия, или иначе казано — Опал, пробяга по екрана.

— Тръгнаха след нас — каза Зеленика, хващайки движението с крайчеца на окото си.

Стомахът на Артемис беше на възел от полета, тревогата, умората и вълнението.

— Много добре — каза той, почти на себе си. — Преследването е в ход.

На устата на П7 Мърв беше на волана на стелтовата совалка. Глас беше на апаратите, а Опал беше глава на раздаването на заповеди и обикновеното пеняване.

— Имаме ли сигнал от експлозива? — изпищя тя от стола си.

Гласът ѝ наистина започва да ме дразни, помисли си Глас, но не прекалено високо.

— Не — отговори той. — Нищо. Което значи, че трябва да са в другата совалка. Щитовете им най-вероятно блокират сигнала на бомбата. Трябва да се приближим или просто да изпратя детониращия сигнал; може би ще извадим късмет.

Говорът на Опал стана още по-рязък.

— Не! Не бива да взривяваме, докато тази совалка не достигне сто и седемдесет метра. Ако го направим, находището няма да смени посоката си. Ами този глупав комуникатор? Нещо от него?

— Не — каза Глас. — Ако има още един, сигурно е изключен.

— Винаги можем да се върнем до имота на Дзито — каза Мърв. — Там имаме още дузина експлозива.

Опал се наведе в стола си и удари Мърв по рамото с малкия си юмрук.

— Идиот. Слабоумник. Малоумник. Да не се намираме в някакво състезание по глупост? Така ли е? Ако се върнем при Дзито,

находището ще е прекалено дълбоко, докато се върнем. Да не говорим, че капитан Зеленика ще разкаже на ПНЕ своята версия на събитията и ще се наложи най-малкото да разследват. Трябва да се приближим и да детонираме. Дори ако изпуснем прозореца на сондата, ще унищожим всички свидетели срещу мен.

Стелтовата совалка разполагаше със сензори за близост, вградени в навигационния софтуер, което значеше, че Опал и компания не трябваше да се тревожат, че щяха да се сблъскат със стената на шахтата или някой сталактит.

— След колко време ще сме в обсег за детонация? — излая Опал. Ако трябва да сме честни, звучеше повече като джавкане.

Мърв направи някои бързи изчисления.

— Три минути. Не повече.

— Колко дълбоко ще са дотогава?

Още няколко събирания.

— Двеста и петдесет километра.

Опал стисна носа си.

— Може да стане. Имайки предвид, че имат и двата експлозива, крайната експлозия, дори да не е насочена, както планирахме, може да пропука стената. Това е единствената ни опция. Ако се провали, поне ще имаме време да сменим стратегията. Веднага, щом достигнат сто и седемдесет километра, изпратете сигнала за детонацията. Изпращайте продължително. Може да извадим късмет.

Мърв премагна пластмасовия предпазен капак от бутона „ДЕТОНИРАЙ“. Оставаха минути.

Вътрешностите на Артемис се опитваха да си прокарат път навън през гърлото му.

— Тази таратайка се нуждае от нови жироскопи — каза той.

Зеленика едва кимна, прекалено заета да се концентрира върху особено рискована серия от отклонения и лупинги в шахтата.

Артемис погледна отчитанията на контролното табло.

— На сто и седемдесет километра дълбочина сме. Опал ще се опита да детонира. Приближава се бързо.

Сламчо подаде глава от пасажерската зона.

— Цялото това люлеене нужно ли е? Ядох много напоследък.

— Почти стигнахме — каза Артемис. — Скоро полетът ще свърши. Кажи на Бътлър да отвори чантата.

— Добре. Сигурен ли си, че Опал ще направи каквото трябва?
Артемис се усмихна успокояващо.

— Разбира се, че съм. Това е човешката природа, а сега е Опал е човек, забрави ли? Сега, Зеленика, отбий.

Мърв потрепна при отчитането.

— Няма да повярваш, Оп... Госпожице Гномски.

Най-леката следа от усмивка пробяга по устните на Опал.

— Не ми казвай. Спрели са.

Мърв поклати глава, поразен.

— Да, кръжат на двеста и един километра. Защо им е да го правят?

— Няма смисъл да се опитвам да ти го обясня, Мървал. Просто продължавай да изпращаш детониращия сигнал, но забави скоростта. Не искам да сме прекалено близо, когато получим връзка.

Тя барабанеше с пръсти по ръчния комуникатор, който беше оставило джуджето. Всеки момент.

Върху комуникатора светна червена светлина, която известяваше за входящо обаждане, акомпанирана от леко вибриране. Опал се усмихна, отваряйки екрана на уоки-токието.

Бледото лице на Артемис изпълни малкия екран. Опитваше се да се усмихне, но личеше, че бе принудено.

— Опал, давам ти един шанс да се предадеш. Обезвредихме експлозивите ти, а ПНЕ е на път. По-добре да се предадеш на капитан Зеленика, отколкото да се сблъскаш с въоръжен полицейски кораб.

Опал плесна с ръце.

— Браво, господарю Фоул, невероятна история. Сега, защо не ти кажа истината. Осъзнал си, че експлозивите не могат да бъдат обезвредени. Самият факт, че мога да получа сигнала на комуникатора ти означава, че скоро детониращият ми сигнал ще проникне през щитовете ви. Не можеш просто да зарежеш експлозивите или ще ги сложа в шахтата, както бях планирала. Тогава просто ще изстрелям няколко топлинни търсача по вашия кораб. А ако се опитате да направите друг полет, ще ви последвам и ще пробия щитовете ви, преди да сте се отделили от успоредното протежение. Нямаме връзка с ПНЕ. Ако имахте, щяхме да засечем предаването ви. Така че единствената ви алтернатива е този жалък блъф. А той е наистина

жалък. Очевидно е, че се опитвате да спечелите време, докато находището премине дълбочината ви.

— Значи отказваш да се предадеш?

Опал се направи, че мисли, тупкайки по брадичката си с лакирания си нокът.

— Ами да. Мисля да се боря срещу всички възможности. И между другото моля, не гледай директно към екрана: зле е за кожата ми.

Артемис въздъхна драматично.

— Е, ако трябва да тръгваме, поне ще е на пълен стомах.

Това беше необичайно нехаен коментар за оставащи секунди живот, дори за човек.

— Пълен стомах?

— Да — каза Артемис. — Сламчо взе и нещо друго от совалката ти.

Той взе малко топче, покрито с шоколад, и го размаха пред екрана.

— Моите трюфели? — ахна Опал. — Взел си ги. Това е просто подло.

Артемис подхвърли лакомството в устата си и бавно задъвка.

— Наистина са божествени. Разбирам защо са ти липсвали в института. Наистина ще трябва да положим усилия, за да изядем всички, които взехме, преди да ни взривиш на парченца.

Опал изсъска като котка.

— Да ви убия ще бъде толкова лесно — тя се обърна към Мърв. — Имаме ли вече сигнал?

— Нищо, госпожице Гномски. Но скоро. Щом имаме комуникация, няма как да отнеме още дълго.

Зеленика показва глава пред визьора. Едната ѝ буза беше издута от трюфели.

— Наистина се топят в устата, Опал. Последното ядене на обречения екипаж.

Опал удари екрана с нокът.

— Оцеля два пъти, Бодлива Зеленика. Няма да го направиш отново, уверявам те.

Зеленика се засмя.

— Трябва да видиш Сламчо. Направо изсипва трюфелите в гърлото си.

Опал беше разярена.

— Някакъв сигнал? — дори сега на секунди от унищожението си, те продължаваха да ѝ се подиграват.

— Не още. Скоро.

— Продължавай да опитваш. Дръж пръста си на бутона.

Тя освободи колана си и закрачи през салона. Джуджето не можеше да е изнесло всички трюфели и експлозивите. Със сигурност не. Така бленуваше да си вземе една шепа от божествения шоколад, след като Убежище беше унищожено.

Тя коленичи на килима и провря ръка през шева, който скриваше тайния люк. Той леко подскочи под пръстите ѝ и капакът на ковчезето се отдръпна назад.

В кутията не беше останал един-единствен трюфел. На тяхното място стояха два нагласени експлозива. За момент Опал не разбра какво вижда. Тогава ѝ стана ужасяващо ясно. Артемис не беше откраднал експлозивите, той бе просто казал на джуджето да ги премести. Щом бяха в ковчезето, те не можеха да бъдат засечени или детонирани, стига капакът да беше затворен. Тя сама беше отворила кутията. Артемис я беше подтикнал сама да запечата собствената си съдба.

Кръвта се отдръпна от лицето на Опал.

— Мървал! — изпищя тя. — Детонираният сигнал!

— Не се тревожете, госпожице Гномски — извика той от пилотската кабина. — Точно установихме контакт. Сега нищо не може да го спре.

Зелени обратни броячи светнаха върху двата експлозива и започнаха да отброяват от двадесет надолу. Стандартен минен предпазител.

Опал се хвърли в пилотската кабина. Беше изиграна.

Измамена. Сега експлозивите щяха да се взривят безполезно на сто и двадесет километра, много над успоредното протежение. Разбира се, собствената ѝ совалка щеше да бъде унищожена, а тя щеше да бъде оставена безпомощна на ПНЕ. Поне това беше на теория. Но Опал Гномски никога не се оставяше без избор.

Тя се закопча на място в пилотската кабина.

— Съветвам ви да се закопчаете — каза тя рязко на братята Калкан. — Вие ме провалихте. Наслаждавайте се на затвора.

Мърв и Глас едва имаха време да се свият преди Опал да активира ежекторни гел-капсули под седалките им. Те мигновено бяха обгърнати в балон от кехлибарен ударен гел и изхвърлени през панели, отворили се в туловището.

Балончетата на ударния гел нямаха източник на сила и разчитаха на първоначално газово задвижване, за да изкарат братята от пътя на опасността. Гелът беше огнеупорен, удароустойчив и съдържаше достатъчно кислород за тридесет минути повърхностно дишане. Мърв и Глас летяха през тъмното пространство, докато не влязоха в контакт със стената на совалката. Гелът се залепи на скалистата повърхност, оставяйки братята Калкан заседнали на хиляди километри от дома.

През това време Опал трескаво въвеждаше кодове в компютъра на совалката. Имаше по-малко от десет секунди, с които да довърши последния си акт на агресия. Артемис Фоул може и да я беше победил този път, но нямаше да доживее да злорадства за това.

Опал експертно активира и изстреля две топлиннотърсеци плазмени ракети през цевите на носа и изстреля собствената си спасителна кабина. Никакъв плазмен гел за Опал Гномски. Тя, разбира се, беше включила луксозна кабина в дизайна на кораба. Само една, прислугата не се нуждаеше от удобство, за да пътува. Всъщност, Опал не се интересуваше от това какво ще стане с братята Калкан така или иначе. Не ѝ трябваша вече.

Тя даде газ до дупка, игнорирайки правилата за безопасност. В края на краищата, на кого му пука, ако одраска туловището на совалката? Щеше да стане много повече от одраскана. Кабината се изстреля към повърхността с повече от осемстотин километра в час. Доста бързо, но не достатъчно, че да избегне шоковата вълна на експлозивите.

Стелтовата совалка избухна в пламък от многоцветна светлина. Зеленика придърпа полицейската совалка близо до стената на шахтата, за да избегне падащи отломки. След преминаването на шоковата вълна, обитателите на совалката чакаха в тишина компютърът да сканира протежението на шахтата над тях. Накрая три червени точки се появиха на триизмерното изображение на шахтата. Две бяха неподвижни. Третата се движеше бързо към повърхността.

— Успели са — въздъхна Артемис. — Не се съмнявам, че движещата се точка е Опал. Трябва да я хванем.

— Трябва — каза Зеленика, която не изглеждаше толкова щастлива, колкото някой би очаквал. — Но няма.

Артемис долови тона на Зеленика.

— Защо? Какво не е наред?

— Това не е наред — каза Зеленика и посочи екрана. Още две точки се бяха появили на екрана и се движеха към тях с екстремна скорост. Компютърът идентифицира точките като ракети и бързо направи сравнение с базата данни.

— Топлиннотърсеци плазмени ракети. И са вкопчени в двигателите ни.

Сламчо поклати глава.

— Тази Гномски е кисела малка феичка. Не може ли просто да зареже всичко това?

Артемис се взираше в екрана, сякаш можеше да разруши ракетите чрез концентрацията си.

— Трябваше да очаквам това.

Бътлър подаде масивната си глава над рамото на работодателя си.

— Имаш ли някакво разсейващо устройство, за да отклони ракетите?

— Това е транспортна совалка — отвърна Зеленика. — Късметлии сме, че дори имаме щитове.

— Ракетите следват топлинния ни сигнал?

— Да — каза Зеленика, надявайки се в ума на момчето да се заформя идея.

— Има ли начин привидно да изменим тази следа?

Тогава в ума на Зеленика се изскочи идея. Беше толкова екстремна, че тя дори не си направи труда да я сподели с останалите обитатели на совалката.

— Има един начин — каза тя и изключи двигателите.

Совалката потъна като камък в шахтата. Зеленика се опита да маневрира с предкрилките, но без задвижване беше като да се опитваш да насочиш котва.

Нямаше време за страх или паника. Имаше време само да се задържи за нещо и да се опита да запази последното ядене в тялото си.

Зеленика стисна зъби, преглъщайки паниката, която опитваше да издере пътя си навън, и се забори с кормилото. Ако можеше да запази предкрилките централизирани, тогава не би трябвало да се сблъска със стените на шахтата. Поне по този начин съществуваше някакъв шанс.

Тя стрелна с очи отчитанията. Температурата на ядрото спаднаше, но дали беше достатъчно бързо? Тази секция на шахтата беше сравнително права, но една засечка се задаваше след петдесет километра, а те щяха да се ударят в нея, както муха се удря в слон.

Бътлър се покатери нагоре към задната част на совалката. По пътя закачи два пожарогасителя и освободи щифтовете им. Той хвърли пожарогасителите в стаята с двигателите и затвори вратата. През люка можеше да види как пожарогасителите се премятат и обвиват двигателите с ледена пяна.

Температурата на двигателя спадна с още една степен.

Сега ракетите бяха по-близо и набираха скорост.

Зеленика отвори широко всички отдушници, наводнявайки совалката с хладен въздух. Още едно ниво към зеленото на температурния отчет.

— Хайде — процеди тя през дръпнатите си устни. — Само още няколко градуса.

Те фучаха надолу, въртейки се в тъмнината. Лека-полека корабът се накланяше надясно. Скоро щеше да се размаже в засечката, която ги очакваше. Пръстът на Зеленика се суетеше над бутона за паленето на двигателите. Щеше да изчака до последния възможен момент.

Двигателите се охладиха още повече. Те представляваха ефективни енергоспестяващи устройства. Когато не се използваха, бързо предаваха излишната топлина на животоподдържащите батерии. Но ракетите все още поддържаха курса си.

Пред светлините на фаровете върху стената на шахтата изникна гънка. Беше по-голяма от среднестатистическата планина и бе съставена от твърди, непрощаващи скали. Ако совалката се разбиеше, щеше да се смачка като консерва.

Артемис успя да изтръгне думи от устните си.

— Не работи. Двигатели.

— Чакай — отвърна Зеленика.

Сега предкрилките вибрираха, а совалката започна да се премята. Можеха да видят как топлинните търсачи се мятат зад тях, после пред тях и после пак зад тях.

Бяха близо до скалата. Твърде близо. Ако Зеленика се забавеше с още една секунда, нямаше да има достатъчно място да маневрира. Тя удари бутона за запалването и пренасочи в последната милисекунда. Предните плочи възпроизведоха арка от искри, докато се драха по оголената скала. Тогава се освободиха, завъртайки се в черната празнина. Е, ако да те преследват две търсеци топлина ракети, може да се счита за свободни.

Температурата на двигателя все още спадаше и щеше да продължи за още около половин минута, докато се загреят турбините. Щеше ли да бъде достатъчно? Зеленика включи задната камера на предния екран. Ракетите все още идваха. Непримиримо. След тях се носеше лилава следа от изгорено гориво. Три секунди до сблъсъка. Две.

Тогава изгубиха контакт и се отклониха от целта си. Едната отиде над върха, а другата под гънката.

— Проработи — въздъхна Артемис и освободи дъх, който не осъзнаваше, че задържа.

— Добра работа, войнико — усмихна се Бътлър и разроши косата на Зеленика.

Сламчо подаде глава от зоната на пътниците. Лицето му беше леко позеленяло.

— Имах малък инцидент — каза той. Никой не попита по-нататък.

— Нека не празнуваме все още — каза Зеленика и провери инструментите си. — Тези ракети трябваше да се взривят срещу стената на шахтата, но не го направиха. Мога да се сетя само за една причина, поради която да не продължат да се движат в права линия.

— Ако прихванат друга мишена — предложи Бътлър.

Червена точка се появи на екрана. Двете ракети бяха насочени право към нея.

— Именно. Това е полицейска свръхзвукова атакуваща совалка и, доколкото знаят, току-що открихме огън по тях.

Майор Кафяво Водорасло седеше зад волана на полицейската атакуваща совалка. Корабът се движеше със скорост три пъти по-голяма от тази на звука и пробождаше шахтата като сребърна игла. Свръхзвуковите полети рядко бяха разрешавани, защото може да причинят срутвания и в редки случаи да бъдат засечени от човешко сеизмографско оборудване.

Вътрешността на совалката беше изпълнена с ударен гел, който заглушаваше вибрациите, които иначе биха счупили костите на всекиго. Майор Кафяво Водорасло беше заседнал в гела в модифициран пилотски костюм. Управлението на кораба беше свързано директно с ръкавиците му, а видеото се пускаше в каската му.

Вихрогон беше в постоянен контакт от Централното управление.

— Имай предвид, че откраднатата совалка е обратно в шахтата — информира той Риск. — Стой на двеста и един километра.

— Засякох я — каза Риск, локализирайки точката на радара. Почувства как сърцето му препуска. Имаше шанс Зеленика да е жива и на борда на тази совалка. Ако това беше истина, щеше да направи всичко възможно да я върне у дома в безопасност.

Взрив от бяло, жълто и оранжево избухна на Скопите му.

— Имаше някаква експлозия. Откраднатата совалка ли беше?

— Не, Риск. Изникна от нищото. Нямаше нищо там. Внимавай за отломки.

Екранът беше набразден от дузина назъбени жълти линии, когато горещи метални късове се изстреляха към центъра на земята. Риск активира лазерите на носа, готов за всичко, което можеше да се изпречи на пътя му. Малко вероятно беше корабът му да бъде в опасност; шахтата тук беше по-широка от среднестатистическия град на тази дълбочина. Отломките от експлозията нямаше да се разпространят на повече от километър. Разполагаше с достатъчно време да излезе от пътя на опасността.

Освен ако някои от отломките не го последваха. Две от жълтите линии неестествено се насочиха в неговата посока. Бордовият компютър ги сканира. И двата предмета имаха задвижване и навигационни системи. Ракетни снаряди.

— Под обстрел съм — каза той в микрофона си. — Две ракети прииждат.

Зеленика беше стреляла по него? Истина ли беше това, което беше казал Суул? Наистина ли беше станала престъпник?

Риск се пресегна във въздуха и натисна виртуален екран. Докосна изображенията и на двете ракети, прицелвайки се в тях, за да ги унищожи. Веднага, щом влязоха в обсег, компютърът щеше да ги удари с лъч лазерен огън. Риск се насочи към средата на шахтата, за да може лъчът да има възможно най-дълга линия на стрелба. Лазерите вършеха работа само в права линия.

Три минути по-късно ракетите се показаха иззад завоя на шахтата. Риск едва ги беше погледнал, когато компютърът бързо освободи два лъча и успешно премахна ракетите. Майор Кафяво Водорасло прелетя право през шоковата вълна, изолиран от пластовете ударен гел.

Друг екран се отвори във визъора му. Беше наскоро повишеният в началник Арк Суул.

— Майоре, упълномощен сте да върнете огъня. Използвайте всички налични сили.

Риск се намръщи.

— Но, началник, Зеленика може да е на борда.

Суул вдигна ръка, за да възпре всички възражения.

— Капитан Бодлива Зеленика изясни на кого е предана. Стреляйте по желание.

Вихрогон не можеше да си замълчи.

— Задръж огъня, Риск. Знаеш, че Зеленика не стои зад всичко това. Някак си Опал Гномски е изстреляла тези ракети.

Суул удари по масата.

— Как може да си толкова сляп, за да не видиш истината, магаре такова? Какво трябва да направи Зеленика, за да те убеди, че е предателка? Да ти изпрати имейл? Тя уби началника си, съюзи се е с престъпник и стреля по полицейска совалка. Взриви я във въздуха.

— Не! — настоя Вихрогон. — Признавам, че звучи зле. Но трябва да има друго обяснение. Просто дайте на Зеленика шанс да ни каже какво е.

Суул се зачерви от яд.

— Млъкни, Вихрогоне! Какво си мислиш, че правиш, давайки тактически заповеди? Ти си цивилен, сега се махни.

— Риск, чуй ме — започна Вихрогон, но това беше всичко, което успя да каже преди Суул да го прекъсне.

— Сега — каза началникът малко по-спокоен. — Получихте заповедите си. Стреляйте по тази совалка.

Откраднатата совалка можеше да се види сега. Риск увеличи изображението в каската си и веднага забеляза три неща. Първо, комуникационната антена на совалката липсваше. Второ, това беше транспортна совалка и не разполагаше с ракети и трето, той наистина можеше да види Бодлива Зеленика в пилотската кабина. Лицето ѝ бе измъчено и дръзко.

— Началник Суул — каза той. — Мисля, че имаме някои смекчаващи обстоятелства тук.

— Казах да стреляте! — прониза с писъка си Суул. — Ще ми се подчинявате.

— Слушам, сър — каза Риск и стреля.

Зеленика наблюдаваше екрана на радара и следеше ракетите на Опал с немигащи очи. Пръстите ѝ се впиваха в кормилото, докато гумата не изскърца. Не се отпусна преди тънката като игла свръхзвукова атакуваща совалка не унищожи ракетите и се спусна през останките.

— Няма проблем — каза тя и се усмихна весело на останалата част на екипажа.

— За него — не — каза Артемис. — Но може би за нас.

Атакуващата совалка се носеше над предната дясна част, гладка и смъртоносна, окъпвайки ги в дузина прожектори. Зеленика присви очи срещу бледата светлина и се опита да види кой стои на пилотското място. Отвори се тръба и метален конус излезе от нея.

— Това не е добре — каза Сламчо. — Ще стрелят по нас.

Но странно, Зеленика се усмихна. Всичко е наред, помисли си тя. Някой там долу ме харесва.

Комуникационното копие пропътува краткото разстояние между двете совалки и се заби в туловището на откраднатата совалка. Бързосъхнещ уплътнител изригна от дюзи в основата на копието, запечатвайки пролома, и фунията на носа се отви, и падна на пода с острия си метален звук. Под нея имаше конусообразен говорител.

Гласът на Риск Кафяво Водорасло изпълни стаята.

— Капитан Бодлива Зеленика, имам заповеди да ви взривя във въздуха. Заповеди, на които няма да се подчиня. Така че започвайте да говорите и ми дайте достатъчно информация, за да спася кариерите и на двама ни.

И Зеленика заговори. Тя даде на Риск кратката версия. Как цялата афера бе измислена от Опал и как щяха да я засекаат, ако претърсеха шахтата.

— Това е достатъчно да те запази жива засега — каза Риск — Въпреки че официално вие и всички останали обитатели на совалката сте под арест, докато не открием Опал Гномски.

Артемис прочисти гърлото си.

— Извинете ме. Не вярвам, че притежавате юрисдикция над хора. Ще бъде незаконно да арестувате мен или съдружника ми.

Риск въздъхна. През говорителя това звучеше, сякаш някой драскаше с шкурка.

— Нека позная: Артемис Фоул, нали? Трябваше да се сетя. Какъв отбор ставате само. Нека кажем, че си гост на ПНЕ, ако това ще те направи по-щастлив. Сега, отряд по Изтеглянето е в шахтата. Те ще се погрижат за Опал и съучастниците ѝ. Вие ме следвате до Убежище.

Зеленика искаше да възрази. Искеше тя сама да залови Опал. Искеше да изпита лично удоволствието от хвърлянето на токсичната фея в истинска затворническа килия. И после да изхвърли ключа. Но позицията им беше достатъчно несигурна и така, както си беше, и затова веднъж реши да следва заповеди.

ГЛАВА 11

ПОСЛЕДНО СБОГОМ

Е7, град Убежище

Щом пристигнаха в Убежище, отряд пехотинци приземи совалката, за да подсигури затворниците. Полицаите се качваха наперено на борда и ръмжаха заповеди. Но когато забелязаха Бътлър, кокетността им се изпари като дъждовни капки на горещата магистрала. Бяха им казали, че човекът е голям. Но това беше повече от голямо. Чудовищно. Като планина.

Бътлър се усмихна извинително.

— Не се тревожете, малки феи. Имам този ефект и над повечето хора.

Полицаите въздъхнаха заедно от облекчение, когато Бътлър се съгласи да тръгне с тях без възражения. Вероятно можеше да го приспят, ако ги нападнеше, но тогава огромното Кално създание можеше да премаже някого.

Задържаните бяха поставени в административния салон на летището за совалки, гонейки няколко мърморещи адвокати и бизнесфеи. Всичко беше много любезно: хубава храна, чисти дрехи (като изключим Бътлър) и устройства за забавление. Но въпреки това бяха под стража.

След половин час Вихрогон влетя в салона.

— Зеленика! — каза той и уви косматата си ръка около елфа. — Толкова се радвам, че си жива.

— Аз също, Вихрогоне — усмихна се Зеленика.

— Едно здравей няма да навреди — каза мрачно Сламчо. — Как си, Сламчо? От много време не сме се виждали, Сламчо. Ето ти медала, Сламчо.

— Да, вярно — каза Вихрогон и уви другата си космата ръка около също толкова косматото джудже. — И аз се радвам да те видя, Сламчо, въпреки че потопи една от подводниците ми. И не, няма медал.

— За подводницата — възрази Сламчо. — Ако не го бях направил, сега костите ви щяха да заровени под стотици милиони тонове разтопено желязо.

— Имаш право — отбеляза кентавърът. — Ще го спомена на изслушването ти.

Той се обърна към Артемис.

— Виждам, че си успял да измамиш заличаването на паметта, Артемис.

Артемис се усмихна.

— Нещо хубаво за всички нас.

— Наистина. Никога повече няма да правя грешката да ти изтривам спомените отново. — Той взе ръката на Артемис и я стисна топло. — Ти беше приятел на Народа. Ти също, Бътлър.

Телохраниелят седеше прегърбен на дивана с лактите върху коленете си.

— Можеш да ми се отплатиш, като построиш стая, в която да мога да стоя изправен.

— Съжалявам за това — извини се Вихрогон. — Нямаме стаи за хора с твоя размер. Суул иска всички ви тук, докато историята ви бъде потвърдена.

— Как вървят нещата? — попита Зеленика.

Вихрогон извади папка изпод блузата си.

— Всъщност, не би трябвало да съм тук, но си помислих, че ще поискате актуализация.

Те се събраха около масата, докато Вихрогон подреждаше докладите.

— Открихме братята Калкан на стените на шахтата. Изпяха си всичко като вонящи червеи — толкова с лоялността към работодателя. Криминалистите събраха достатъчно парчета от стелтовата совалка, за да докажат съществуването ѝ.

Зеленика плесна с ръце.

— Това е, тогава.

— Не е херметическа — поправи я Артемис. — Без Опал пак могат да ни изкарат виновни за всичко. Калкан може да лъжат, за да ни защитят. Хванахте ли я?

Вихрогон стисна юмруци.

— Е, да и не. Спасителната ѝ кабина беше повредена от взрива и успяхме да я проследим. Но когато стигнахме мястото на взрива на повърхността, тя беше изчезнала. Прокарахме топлинен скенер на района и намерихме стъпките на Опал. Проследихме ги до малка селска домашна ферма във винения регион около Бари. Всъщност, можем да я видим чрез сателит, но вмъкването отнема време да се организира. Наша е и ще я хванем, но може да отнеме около седмица.

Лицето на Зеленика се смрачи от ярост.

— По-добре да се наслаждава на тази седмица, защото ще е най-хубавата от края на живота ѝ.

Около Бари

Корабът на Опал Гномски се разби на повърхността и от пропукания му генератор течеше плазма на бучки. Опал беше наясно, че за Вихрогон тази плазма беше по-услужлива и от пътека от стрелки. Трябваше възможно най-бързо да се махне от кораба и да отиде някъде, където да остане незабелязана, докато получи достъп до капиталите си.

Тя напусна летището и измина близо петнадесет километра, когато двигателите ѝ отказаха и това я принуди да кацне в едно лозе. Когато се запрепъва да излезе от кабината, Опал откри, че висока жена с тен към четиридесетте я чака с лопата и разярено изражения на лицето.

— Това са моите лозя — каза жената на италиански. — За коя се мислиш да кацаш тук с малкия си самолет и да унищожаваш всичко, което имам?

Опал мислеше бързо.

— Къде е семейството ти? — попита тя. — Съпругът ти?

Жената издуха кичур коса от очите си.

— Нямам семейство. Нито съпруг. Обработвам лозята сама. Последната от рода съм. Тези лозя значат повече от собствения ми живот и със сигурност значат повече за мен от теб.

— Ти не си сама — каза Опал с омайния глас на феината хипноза. — Сега имаш мен. Аз съм твоята дъщеря, Белинда.

Защо не, помисли си тя. Щом проработи веднъж...

— Бел-инда? — произнесе бавно жената. — Имам дъщеря?

— Точно така — съгласи се Опал. — Белинда. Забрави ли? Обработваме лозята заедно. Помагам ти да правиш виното.

— Помагаш ми?

Опал се намръщи. Хората никога не схващаха нещо от първи път.

— Да — каза тя, едва скривайки нетърпението си. — Помагам ти. Работя заедно с теб.

Очите на жената изведнъж се изчистиха.

— Белинда. Защо стоиш там? Вземи лопата и изчисти тази бъркотия. Когато приключиш тук, трябва да приготвиш вечеря.

Сърцето на Опал пропусна един удар. Ръчен труд? Едва ли. Другите хора правеха такива неща.

— Като се замисля — каза тя, като се опита да я хипнотизира отново. — Аз съм разглезената ти дъщеря Белинда. Никога не ми позволяваш да работя, защото кожата на ръцете ми загрубява. Пазиш ме за богат съпруг. — Това би трябвало да се погрижи за нея. Щеше да се крие при тази жена няколко часа и после да избяга в града.

Но сега Опал получи изненада.

— Това е моята Белинда — каза жената. — Вечната мечтателка. Сега, вземай лопатата, момиче, или ще си легнеш гладна.

Бузите на Опал моментално се зачервиха.

— Не ме ли чу, старуха такава? Аз не върша физическа работа. Ти ще ми служиш. Това е целта на живота ти.

Италианката се доближи до малката си дъщеря.

— Слушай сега, Белинда. Опитвам се да не слушам как тези отровни думи излизат от устата ти, но е трудно. Двете обработваме лозята, винаги е било така. Сега, вземай лопатата или ще те заключа в стаята ти със сто картофа да обелиш и да не изядеш нито един.

Опал онемя. Не можеше да разбере какво се случва. Дори хората със силни умове се поддаваха на хипнозата. Какво ставаше тук?

Простата истина беше, че Опал беше твърде умна, дори за себе си. Като постави човешка хипофизна жлеза в черепа си, тя напълно се хуманизира. Постепенно човешкият хормон на растежа надмогна магията в организма ѝ. С лошия си късмет, Опал бе използвала и последната си капка магия, за да убеди тази жена, че е нейна дъщеря. Сега беше останала без магия и, на практика, затворничка в лозето на италианската дама. Още повече, беше принудена да работи, а това беше по-лошо дори от това да лежи в кома.

— Побързай! — извика жената. — По новините казаха, че ще вали, а имаме много работа.

Опал взе лопатата и опря острието в сухата земя. Беше по-висока от нея, а дръжката ѝ беше износена и на дупки.

— Какво да правя с тази лопата?

— Пропукай земята с острието, после изкопай напоителен изкоп между тези две асми. И след вечеря искам да измиеш на ръка малко от прането, което взех тази седмица. От Кармин е, а знаеш как пере той. — Жената направи гримаса и не остави на Опал съмнение за състоянието на дрехите на този Кармин.

Италианската жена взе втора лопата и започна да копае до Опал.

— Не се мръщи така, Белинда. Работата гради характера. След още няколко години ще го разбереш.

Опал завъртя лопатата и с жалък удар по земята повдигна едва късче пръст. Ръцете ѝ се измъчиха само от държането на инструмента. След един час щеше да се превърне в торба от болки и пришки. Може би ПНЕ щеше да дойде и да я отведе.

Желанието ѝ се изпълни, но не по-рано от седмица, а дотогава ноктите ѝ станаха кафяви и изпочупени, а кожата ѝ бе покрита с белези. Бе обелила безброй картофи и се подчиняваше на всяка заповед на новата си майка. Опал направо се ужаси, когато разбра, че осиновителите ѝ държат прасета и че чистенето на кочината беше още едно от привидно безкрайните ѝ задължения. Когато отрядът по Изтеглянето дойде за нея, тя беше почти щастлива да ги види.

Е7, град Убежище

Церемонията по погребението на Юлиус Кореноплод се състоя в деня, след като Артемис и Зеленика пристигнаха в Убежище. Всички от Полицията се появиха на церемонията за предаването. Всички, но не и капитан Бодлива Зеленика. Подполковник Суул ѝ забрани да се появява на церемонията, дори под въоръжена охрана. Разследващият Трибунал все още не беше взел решението си, а докато това станеше, Зеленика си оставаше заподозряна в убийство.

И така, Зеленика стоеше в административния салон и гледаше церемонията по изпращането на големия екран. От всичко, което ѝ бе причинил Суул, това беше най-лошото. Юлиус Кореноплод беше най-

близкият ѝ приятел, а тя гледаше погребението му на екран, докато всички по-висши стояха и се правеха на тъжни за пред камерите.

Тя закри лицето си с ръце, когато започнаха да спускат празния ковчег в богато украсения съд за разлагане. След шест месеца костите и меката тъкан щяха да бъдат напълно разнебитени и останките му щяха да наторят земята.

Сълзи протекоха измежду пръстите на Зеленика и потекоха надолу по ръцете ѝ.

Артемис седна до нея и постави леката си ръка на рамото ѝ.

— Юлиус щеше да се гордее с теб. Убежище е тук днес заради това, което направи.

Зеленика подсмръкна.

— Може би. Може би, ако бях малко по-умна, Юлиус също щеше да бъде тук.

— Може би, но аз не мисля така. Мислих за това и не е имало път навън от онази шахта. Не и без предварително знание.

Зеленика свали ръцете си.

— Благодаря, Артемис. Хубаво е, че го казваш. Не омекваш, нали?

Артемис беше откровено объркан.

— Честно, не знам. Част от мен иска да бъде престъпник, а друга — да бъде нормален тийнейджър. Чувствам се сякаш имам две несъвместими личности и глава, пълна със спомени, които не са напълно мои все още. Странно чувство е да не знаеш точно кой си.

— Не се тревожи, Кално създание — каза Зеленика. — Ще те държа под око, за да се уверя, че се движиш в правия път.

— Имам двама родители и телохранител, които вече се опитват да направят това.

— Тогава, може би е време да им позволиш.

Вратата на салона се плъзна и отвори и Вихрогон затопурка развълнувано вътре, последван от началник Суул и няколко работника. Очевидно, Арк не беше толкова ентузиазизиран да бъде в стаята като кентавъра и беше довел останалите офицери в случай че Бътлър се раздразнеше.

Вихрогон сграбчи Зеленика за раменете.

— Чиста си — засия той. — Трибуналят гласува седем на един в твоя полза.

Зеленика се намръщи на Суул.

— Нека позная кой е бил единият.

Суул се наежи.

— Аз все още съм ваш висшестоящ, Бодлива Зеленика. Искам да видя това да си проличава в отношението ви. Може и да се измъкнахте от това обвинение, но от сега ще ви наблюдавам като ястреб.

Сламчо размаха пръсти пред лицето на Вихрогон.

— Хей, пони. Ето тук. Ами аз? Свободно джудже ли съм?

— Е, Трибуналят реши да те погне за голямата автомобилна кражба.

— Какво? — запъна се Сламчо. — След като спасих целия град!

— Но — продължи Вихрогон. — Имайки предвид времето, което би отнело за незаконно претърсване, решиха да ти обявят равен. Съжалявам, но няма медал.

Сламчо плесна ханша на кентавъра.

— Не можеше ли просто да го кажеш? Трябваше да разтягаш локуми.

Зеленика не беше престанала да се мръщи на Суул.

— Нека ви кажа какво ми каза Юлиус малко преди да загине — каза тя.

— Моля ви — отвърна Суул, сарказмът направо капеше от думите му. — Намирам за невероятно всичко, което кажете.

— Юлиус ми каза, малко или много, че работата ми е да служа на Народа и че трябва да го правя по всеки възможен начин.

— Умна фея. Надявам се, имате намерение да уважите тези думи.

Зеленика отлепи полицейската значка от рамото си.

— Имам. С вас, дебнейки ме зад гърба по времето на всяка моя смяна, няма да мога да помогна на никого, затова реших да го направя сама. — Тя постави значката си на масата. — Напускам.

Суул се изкиска.

— Ако това е блъф, няма да сработи. Ще се радвам да се отърва от теб.

— Зеленика, не го прави — умоляваше я Вихрогон. — Силите имат нужда от теб. Аз имам нужда от теб.

Зеленика потупа хълбока му.

— Те ме обвиниха в убийството на Юлиус. Как бих могла да остана. Не се тревожи, стари приятелю. Няма да съм далеч. — Тя

кимна на Сламчо. — Идваш ли?

— Какво, аз ли?

Зеленика се усмихна.

— Сега си свободно джудже, а всеки частен детектив има нужда от партньор. Някой с връзки в подземния свят.

Гърдите на Сламчо се надигнаха.

— Сламчо Челюстокопач, частен детектив. Харесва ми. Хей, не съм помощник, нали? Защото помощниците винаги си го получават.

— Не. Ти си пълноправен партньор. Каквото изкараме, делим.

Тя се обърна към Артемис.

— Отново успяхме, Кално създание. Спасихме света или поне попречихме на два свята да се сблъскат.

Артемис кимна.

— Не става по-лесно. Може би някой друг трябва да се пробва.

Зеленика го удари закачливо по ръката.

— Че кой друг има нашия стил? — Наведе се и прошепна. — Ще държим връзка. Може би ще се поинтересуваш от малко консултантска работа?

Артемис повдигна една вежда и кимна леко. Това беше целият отговор, който ѝ трябваше.

Бътлър обикновено ставаше, за да каже довиждане, но в момента трябваше да се задоволи с коленичене.

Зеленика едва се виждаше в прегръдката му.

— До следващата криза — каза тя.

— Или може просто да ни посетиш — отвърна той.

— Получаването на виза, когато си цивилен, е много по-трудно.

— Сигурна ли си за това?

Зеленика се намръщи.

— Не. Разкъсана съм. — Тя кимна на Артемис. — Но кой не е?

Артемис удостои Суул най-презрителния си поглед.

— Поздравления, подполковник, успяхте да отчуждите най-добрия офицер на ПНЕ.

— Слушай, човеко — започна Суул, но Бътлър изръмжа и думите замръзнаха в гърлото на началника. Гномът бързо се скри зад един едър офицер.

— Изпратете ги вкъщи. Сега.

Офицерите извадиха пистолетите си, прицелиха се и стреляха. Сачма с приспивателно се заби във врата на Артемис и се разтвори на секундата. Офицерите не рискуваха и застреляха Бътлър с четири.

Артемис чу как Зеленика възрази, докато зрението му се замъгляваше като импресионистична картина. Като Феиния крадец.

— Това не беше необходимо, Суул — каза тя и подхвана Артемис за лакътя. Вече са виждали шахтата. Можеше да ги върнеш в съзнание.

Гласът на Суул звучеше сякаш идваше от дъното на кладенец.

— Не поемам рискове, капитане — искам да кажа, госпожице Зеленика. Човеците са буйни създания по природа, особено когато се транспортират.

Артемис усети ръката на Зеленика върху гърдите си. Под сакото му, тя пъкна нещо в джоба му. Но не можеше да попита какво е, защото езикът не го слушаше. Всичко, което можеше да прави с устата си, бе да диша. Той чу тупване зад себе си.

Бътлър го няма, заключи той. Останах само аз.

Тогава и той припадна.

Имението Фоул

Артемис постепенно се събуди. Чувстваше се добре и отпочинал и всичките му спомени бяха на мястото си. И пак, може би не бяха. Как щеше да узнае?

Той отвори очи и видя стенописа на тавана над него. Беше в собствената си стая.

Артемис не помръдна за няколко секунди. Не че не можеше да се движи, но в момента да лежи просто така там му се струваше напълно разкошно. Не го преследваха феи, тролове не следваха миризмата му и нямаше феини трибунали, които да го съдят. Можеше просто да лежи там и да мисли. Любимото му занимание.

Артемис Фоул трябваше да вземе важно решение: накъде щеше да поеме животът му отгук нататък? Решението беше негово. Не можеше да вини обстоятелствата или партньорския натиск. Той беше самостоятелна личност и беше достатъчно интелигентен, за да го осъзнае.

Самотният престъпен живот вече не му допадаше толкова. Нямаше желание да създава жертви. И все пак имаше нещо, свързано с

тръпката да изпълняваш гениален план, което го привличаше. Може би имаше начин да комбинира престъпния си гений и новооткритите си морални ценности. Някои хора просто заслужаваха да бъдат обрани. Можеше да бъде като модерен Робин Худ: да краде от богатите и да дава на бедните. Е, може би само да краде от богатите. Стъпка по стъпка.

Нещо избръмча в джоба на самото му. Артемис се пресегна и извади феин комуникатор. Един от двата, които бяха оставили в совалката на Опал Гномски. Артемис имаше бегъл спомен как Зеленика пъха нещо в джоба на самото му точно преди да припадне. Очевидно, тя искаше да поддържат връзка.

Артемис се изправи и отвори устройството. Усмехнатото лице на Зеленика се появи на екрана.

— Прибрал си се безопасно тогава. Извинявай за приспивателните. Суул е свиня.

— Забрави го. Няма нанесени щети.

— Променил си се. Едно време Артемис Фоул би се закълел да отмъсти.

— Едно време.

Зеленика се огледа около себе си.

— Слушай, нямам много време. Трябваше да се кача на състезателен камион само за да хвана сигнал. Това обаждане струва цяло състояние. Трябва ми услуга.

Артемис изстена.

— Никой не ми се обажда само за да каже здравей.

— Следващият път. Обещавам.

— Ще го очаквам. Каква е услугата?

— Сламчо и аз получихме първия си клиент. Той е търговец на изкуство и една от картините му е била открадната. Честно, объркана съм, затова реших да се допитам до експерт.

Артемис се усмихна.

— Предполагам, че притежавам някакво експертно мнение върху краденото изкуство.

— Работата е там, че не можеш да влезеш или излезеш от изложбата, без да те засекат. Картината просто е изчезнала. Дори магьосниците нямат такъв вид магия.

Артемис дочу стъпки откъм стълбището.

— Изчакай една секунда, Зеленика. Някой идва.

Бътлър влетя в стаята с изваден пистолет.

— Тъкмо се събудих — каза той. — Добре ли си?

— Добре съм — каза Артемис. — Можеш да махнеш това нещо.

— Отчасти се надявах Суул още да е тук, за да го сплаша малко.

Бътлър пресече стаята до прозореца и раздели мрежестите завеси.

— Една кола се движи по алеята. Родителите ти се връщат от спа центъра в Уестмийт. По-добре да си изясним историята. Защо сме се прибрали от Германия?

Артемис мислеше бързо.

— Нека кажем, че съм усетил носталгия по дома. Липсвало ми е да бъда син на родителите си. Това е достатъчно вярно.

Бътлър се усмихна.

— Харесвам това извинение. Надявам се да няма нужда да го използваш отново.

— Нямам намерение да го правя.

Бътлър задържа навито платно.

— Ами това? Реши ли какво трябва да правиш с него?

Артемис взе Феиния крадец и го разгъна на леглото пред себе си. Наистина беше красива.

— Да, стари приятелю. Реших да направя това, което трябва. Сега, можеш ли да задържиш родителите ми на вратата? Трябва да приема това обаждане.

Бътлър кимна и се затича по стълбите, като пропускаше по три.

Артемис се върна при комуникатора.

— Сега, Зеленика, за малкия ти проблем. Премисли ли факта, че картината, която търсите, може да е все още в стаята, а нашият крадец просто да я е преместил?

— Това беше първото нещо, за което се сетих. Хайде, Артемис, би трябвало да си гений. Използвай си мозъка.

Артемис се почеса по брадичката. Беше му трудно да се концентрира. Чу как гуми пъплят по алеята, а после чу гласа на майка си, как се смееше, докато слизаше от колата.

— Арти? — повика го тя отдолу. — Слез долу. Искаме да те видим.

— Слез долу, Арти, момчето ми — извика баща му. — Ела да ни посрещнеш.

Артемис откри, че се усмихва.

— Зеленика, можеш ли да ми се обадиш пак по-късно? Зает съм в момента.

Зеленика се опита да се намръщи.

— Добре. Пет часа и по-добре да имаш предложение за мен.

— Не се тревожи, ще имам. Както и сметката за помощта ми.

— Някои неща не се променят — каза Зеленика и затвори линията.

Артемис бързо заключи комуникатора в сейфа в стаята си и изтича към стълбите.

Майка му стоеше в дъното на стълбите с широко отворени ръце.

ЕПИЛОГ

Статия от „Айриш Таймс“, написана от Юджийн Дрискол, културен кореспондент.

Миналата седмица светът на изкуството се разлюля от откриването на дълго изгубена творба на Паскал Ерве, френският майстор-импресионист. Слухът за връщането на „Феиния крадец“ (масло върху платно) беше потвърден, когато картината бе изпратена в Лувъра в Париж. Някой, вероятно любител на изкуството, всъщност е използвал обикновена поща, за да достави безценния шедьовър на попечителите му. Автентичността на творбата беше потвърдена от шестима независими експерти.

Представител на Лувъра заяви, че картината ще бъде изложена от следващия месец. Така че за първи път от почти един век любителите на изкуството могат да се наслаждават на шедьовъра на Ерве.

Но може би най-мъчителното в цялата тази афера е принтираната бележка, която е дошла с Феиния крадец: „Следват още“.

Дали някой там връща изгубени или откраднати произведения на изкуството на хората? Ако е така, колекционери, внимавайте. Никой таен трезор не е в безопасност. Този кореспондент чака със затаен дъх. „Следват още.“ Любителите на изкуството по света със сигурност се надяват да е така.

Издание:

Автор: Оуън Колфър

Заглавие: Измамата на Опал

Преводач: Марти Бенева

Година на превод: 2020

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: английска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13998>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.